

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OWNED
by a sinner

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICHELLE HEARD

Sinopsis

Tek yapmak istediğim babama bakmaktı, bu yüzden masraflarımızı karşılayacak hayatımın işini bulduğumda, bu şansa dört elle sarıldım. Benden imkânsızın bekleneceğini bilmiyordum.

Gülümsemem yavaş yavaş kayboluyor ve kahkahalarım ölüyor, ta ki geriye kalan tek şey kişisel cehennemimin yarattığı kırık kukla olana kadar.

İrlanda mafyasının başı Liam Byrne bir iş gezisinden dönüyor ve ben cehennem kabusumun on kat artmasını bekliyorum.

Acımasız, merhametsiz ve tehlikeli olan Liam'dan herkes korkar - ruhumu öldürmeye niyetli canavar bile.

Yanıldığımı ortaya çıktı.

Liam neler olduğunu fark eder etmez beni kanatları altına aldı ve keskin kenarları ve tehditkâr hırıltılarına rağmen kendimi onun yanında güvende hissettim.

Yavaş yavaş, gün ışığım çatlaklardan sızıyor ve kahkahalarım geri dönüyor. *Ama bir canavar diğerini gerçekten yenebilir mi, yoksa ben sadece imkânsızı hayal eden bir kız mıyım?*

Aile Ağacı

Liam Byrne

Owen Byrne
Baba

Aile İşi: İrlanda Mafyası Anne:

Patricia Byrne (*Vefat*)

Amca: Cillian Byrne (Merciless Saints)

Üvey Anne: Gemma Byrne

Üvey kardeş: Finn Byrne

Kiara Murphy

Jimmy Flanagan
Baba

Anne: Tara Murphy

En iyi arkadaşım: Denise Hudson

Önsöz

Jimmy Flanagan

(*Kiara'nın Babası*)

25 Yıl Önce...

Bir başka tek gecelik ilişki olması gereken Tara'nın karşısında otururken, hâlâ hamile olduğu gerçeğini sindirmeye çalışıyorum.

Çocuğumla birlikte.

İsa, Meryem ve Yusuf.

Ayağa kalkıyorum, stüdyo dairede hareket edecek fazla yer yok. Yıpranmış kanepeye geri çöküyorum.

"Tanrım," diye mırıldanmayı başarıyorum.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Başımı sallayarak gözlerimi karşımdaki kızıl saçlı kıza dikiyorum. Yumuşak kahverengi gözlerindeki umut ışığı kaşlarımı çatmama neden oluyor. "Ben beyaz şövalye değilim, genç kız."

En uzak olduğum şey.

Tara endişeyle dudaklarını ıslatıyor, gözleri küçük yaşam alanında geziniyor.

Tanrım, bu tam bir karmaşa. Bir anda, "Ben kötü bir adamım." diye itiraf ettim.

Tara'nın bakışları bana kaydı ve sonra "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Tüm kartları masaya koymaya karar vererek, "İrlanda mafyası için çalışıyorum" dedim.

Gözleri büyür ve bir yanıp bir sönen umudu aniden ölür.

İçimi çekerek başımı sallıyorum. "Maddi olarak yardımcı olabilirim ama hayatımda bir çocuğa ya da senin gibilere yer yok."

Tara başını sallıyor ve az önce üzerine bıraktığım bombayı yutkunarak, endişeyle avuç içlerini eteğine siliyor. "Çocuğa öldüğünü söyleyebilirim."

Sözleri beklenmedik bir şekilde sertleşince bakışlarım ona doğru daralıyor. "Hayır."

Çocuğumun öldüğümü düşünmesini istemiyorum. Hayatımda pek çok kötü şey yapmış olabilirim ama asla bir çocuğa sırtımı dönmem, özellikle de kendi çocuğuma.

"Dediğim gibi, maddi olarak yardım edeceğim. Güvenli olduğunda seni ve çocuğu kontrol edeceğim. Yapabileceğimin en iyisi bu."

Tara bir süre düşünür, gözleri pencerenin dışındaki komşu apartmanın duvarına odaklanmıştır. "Byrne ailesi hakkında sokaklarda dolaşan korku hikayeleri duydum. Çocuğumun mafyanın yakınında olmasını istemiyorum."

"Bu konuda anlaşabiliriz."

Bakışları tekrar bana dönüyor. "Belki bebeğe senin gezgin bir satıcı olduğunu söyleyebiliriz?"

Ağzımın kenarı kalkıyor. "Kulağa bir plan gibi geliyor." Ayağa kalkıp cüzdanımı çıkarıyorum ve üzerimdeki tüm parayı alıyorum. "Daha fazlasını getireceğim." Parayı sehpanın üzerine bırakıyorum. Tara'yla göz göze gelince, ses tonumda bir uyarı beliriyor.

"Kimse benim kim olduğumu bilmemeli. Güvenliğiniz için. ocuk doğduktan sonra onlara soyadını ver ve Byrnes'lerin yanına yaklaşma."

Ayağa kalkarken başını sallıyor. "Kimseye söylemeyeceğim."

Gözlerimin, hayatımın en güzel gecelerinden birinin sorumlusu olan kadının üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Bir an için keşke her şey farklı olsaydı diyorum. Keşke onu tanıma lüksüne sahip olsaydım. Belki aramızdaki şeyler yoluna girebilirdi.

Ama kendim için seçtiğim hayatta keşke diye bir şey yok. Hayatım ve sadakatim İrlanda mafyasının başı Owen Byrne'e ait.

Tara'yı ve doğmamış çocuğumuzu sır olarak saklamak zorundayım.

Bölüm 1

Kiara

Liam; 39. Kiara; 24.

Yolda yürürken gülümsemeden duramıyorum. Bugün güzel bir gündü ve bu haberi babamla paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Ön kapıyı açtığım anda gülümsemem daha da büyüyor. "Baba?"

"Mutfakta, genç kız," diye sesleniyor.

Yıpranmış kahverengi koltukların bulunduğu rahat oturma odasında ilerlerken ayaklarım hafifliyor.

Babam kalp krizi geçirdiğinde benim de kalbim duracak sandım. Endişeden kendimi kaybetmiştim ve ancak babam bana tekrar gülümseyebildiğinde rahat bir nefes alabildim.

Doktor şanslı olduğumuzu söyledi. Babamın beslenme düzenini değiştirdim ve onu strese sokacak hiçbir şey yapmadığımdan emin oldum.

Mutfağa girdiğimde babam ve Kristine'i dört kişilik masada buluyorum. Kristine geçici olarak işe aldığım bir hemşire, yıllardır yaptığım geçici işlerden biriktirdiğim parayla maaşını ödüyorum. Çok değil ama faturalara yardımcı oluyor.

Babam bana asık suratlı bir bakış attıktan sonra tabağındaki havuçlara bakıyor. "Bak bana ne yediriyor."

Eğilerek, seyrelmiş tuzlu ve biberli saçlarının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Doktorun ne dediğini duydun. İhtiyacın var

sebzeler. Artık pizza ve hamburgerle yaşayamazsınız."

"Aye-aye," diye mırıldanıyor, her zamanki gibi huysuz. Karşı koymak yerine ağzına bir çatal dolusu havuç atıyor ve çiğneme gösterisi yapıyor. Bana kaşlarını çatarak, "Burada ne arıyorsun?" diye sorarken sesi sertleşiyor.

Bilinmeyen bir nedenden ötürü babam onu evinde ziyaret etmeme karşı çıkıyor. İlk başlarda, bana acele etmemi ve gitmemi söylediğinde canım yanıyordu, ama şimdi huysuzluğunu görmezden geliyorum ve kendime bunun iyi hissetmediği için olduğunu söylüyorum.

Ailem hiç evlenmedi. Ben tek gecelik bir ilişkinin sonucuydum ama bana asla istenmediğimi hissettirmediler. Annem beni büyüttü ve babam iş için çok seyahat etmesine rağmen beni olabildiğince sık görmeye çalıştı. Dünyanın en iyi babası olmayabilir ama doğum günlerimin hiçbirini kaçırmadı ve birlikte geçirdiğimiz az zaman en güzel anılarımdan bazıları.

"Seni kontrol etmek istedim ve iyi haberlerim var," diye sırtarak boş sandalyelerden birine oturuyorum. Babamın tabağından bir havuç alıp ağzıma atıyorum.

"Eee?" Sabırsız bir kaşını kaldırıp bana baktı. "Beni bekletme."

"İlk kalıcı işimi buldum!" Heyecan ve rahatlama dudaklarımdan taşıyor. "Resepsiyonist olarak."

Tanrım, hala inanamıyorum.

Babamın ağzında bir gülümseme belirir. "Nereye?"

Biraz daha yesin diye tabağındaki yemeğe başımla işaret ediyorum.

İsteksizce havuçtan bir ısırık daha alıyor.

"Byrne Enterprises. Lobide çalışacağım. Büyük bir şirket, dolayısıyla büyümek için pek çok fırsat var," diye geveliyorum, heyecanım her kelimedede artıyor.

Başlangıçlar sınırdır.

Tanrım, bu işe ihtiyacım vardı. Birikimlerimde sadece Kristine'e ay sonuna kadar ödeme yapacak kadar para vardı. Artık babam ayağa kalkana kadar ona bakabilirim ve şu anda yaşadığım ayakkabı kutusundan çıkıp daha iyi bir daireye taşınabileceğim.

Babamın yüz hatları kararıyor ve geriliyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Byrne Enterprises." Benim adıma mutlu görünmüyor, sesi uyarılarla dolu.

Bakışlarım yüz hatlarında gezinirken ruh halini ölçmeye çalışıyorum. "Evet. Şehrin her yerine başvurdum ve şanslıyım ki deneyimsiz olmamı sorun etmiyorlar. Gerçekten daha istikrarlı bir işe ihtiyacım vardı ve maaşı da iyi."

Babam başını sallıyor, sanki az önce ona milyar dolarlık bir şirkette değil de bir çöplükte çalışacağımı söylemişim gibi ağzının kenarı aşağı doğru çekiliyor. "Cesedimi çiğnemedi Byrne Enterprises'da çalışır mısın?"

Ne?

Mutluluk balonum patladı ve sandalyemde geriye doğru yığıldım. Gerçekten babamın benim için heyecanlanacağını düşünmüştüm. Bu pozisyonu almama neden karşı çıktığını gerçekten anlamıyorum. "Anlamıyorum. Bu işin maaşı iyi ve kendime daha iyi bir hayat kurabileceğim. Neden karşı çıkıyorsun?"

Babamın yüzündeki ifade daha da kötüleşiyor ve bu konuşmanın tansiyonunu yükselteceğinden endişelenmeye başlıyorum.

ve buna izin veremeyiz. Normal şartlar altında yerimde dururdum ama babamın bir kalp krizi daha geçirmesi riskini göze alamam. Doktor bir sonrakinin ölümcül olabileceği konusunda uyardı.

Babam kesin bir dille "Byrne Enterprises'da çalışmayacaksın" derken sesinde öfke parlıyordu. Maddi olarak zorlanıyorsan, annenin yanına geri taşın."

Annem küçük bir stüdyo dairede yaşıyor ve benim için yer olmamasının yanı sıra, yirmi dört yaşımdayım ve kendime bir hayat kurmam gerekiyor. Babam bunu neden anlayamıyor?

Gözlerim Kristine'e kayıyor ve o başını sallayıp sessizce babamı daha fazla üzmememi söylediğinde sandalyeden kalkıp kendime bir bardak su dolduruyorum.

Konuşmanın bu şekilde geçeceğini hayal etmemiştim. Kahretsin, gerçekten babamın benim için mutlu olacağını düşünmüştüm.

Kristine masayı toplamaya başlar, sonra babamın hayati değerlerini kontrol eder. Ona sert bir bakışla, "Sakinleşmen gerek. Gel," diyerek sandalyeden kalkmasına yardım eder, "şu çok sevdiğin araba şovunu izleyelim."

Babamın gözleri bir an için bana dikiliyor ve yeşil gözbebeklerinde dönen endişeyi kaçırmıyorum. "Suyu bitir, genç kız. Gitmen gerek." Kapıya doğru dönüyor, sonra duraklıyor ve ekliyor, "Bir daha gelme. Bundan hoşlanmadığımı biliyorsun."

Kalbimi dolduran hayal kırıklığıyla Kristine'in babamı oturma odasına götürmesini izliyorum.

İyi habere verdiği tepkiyi anlamıyorum. Benim için mutlu olur sanmıştım.

Yüreğim burkularak onları oturma odasına kadar takip ediyorum. Babamın koltuklardan birine oturmasını bekliyorum, sonra üzerine eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. "Hoşça kal baba."

Geri çekildiğimde bana bakıyor, gözlerindeki şefkat yumuşuyor. "Saçmalıyor olabilirim ama seni seviyorum genç kız. Senin için sadece en iyisini istiyorum ve Byrne Enterprises bu değil."

Başımı sallayarak yüzümü gülümsemeye zorluyorum. "Ben de seni seviyorum. Daha iyi ol, tamam mı?"

Başını sallıyor, sonra başıyla ön kapıyı işaret ediyor. "Hadi gidin."

Kendimi dışarı atarak ön kapıyı arkamdan kapattım ve patikadan aşağıya, çürük kapıya doğru ilerledim. Geriye dönüp bakıyorum, keşke her şey daha farklı olsaydı. Babamın neden böyle tepki verdiğini anlamıyorum.

Caddede otobüs durağına doğru yürürken cebimden telefonumu çıkarıp annemin numarasını çeviriyorum, farklı tepki vereceğini umuyorum.

Birkaç kez çaldıktan sonra, "Selam tatlım." diye cevap veriyor.

"Merhaba anne." Hayal kırıklığı dudaklarımın gülümsemeye dönüşmesini engelliyor. "Kalıcı bir iş buldum."

"Yaptın mı?" Sesinde anında bir heyecan kabarcığı belirliyor ve bu da benim ruh halimi biraz olsun hafifletiyor. "Bu harika bir haber, tatlım. Nerede? Ücret nasıl? Ne iş yapacaksın?"

Heyecanım yavaş yavaş kalbime geri dönüyor. "Resepsiyonist olarak bir iş buldum. Ücret inanılmaz. Üç bin beş yüzle başlıyorum."

"Tanrım, senin adına çok sevindim Kiara! Bu şimdiye kadarki en iyi haber," diye haykırıyor annem.

Otobüs durağına ulaştığımda, caddeye bir aşağı bir yukarı bakıyorum. "Babam bu durumdan hiç memnun değil."

"Neden? Ne dedi?" Sesindeki şaşkınlığı duyabiliyorum.

"Orada çalışmamı istemediğini söyledi."

"Bu çok garip." Annem duraksıyor, sonra soruyor: "Nerede çalışacaksın?"

"Byrne Enterprises. Çok büyük bir şirket, dolayısıyla büyümek için çok yer var."

"Oh..." Bu sefer durakladığında kaşlarımı çatmaya başlıyorum çünkü farklı hissediyorum. "Ah..."

Başımı sallayarak kaşlarımı ç a t ı y o r u m . "Byrne Enterprises'ın nesi v a r ?"

"Yok bir şey." Tereddüt ediyor, sonra da "Çalışmak için zor bir yer olduğunu duydum" diyor.

"Zoru başarabilirim."

"Biliyorum tatlım. Sadece ilk kalıcı işinin seni korkutmasını istemiyorum."

"Olmaz. Joe'nun lokantasından daha kötü olamaz." "Evet... Sanırım."

Ailemin tepkileri düpedüz cesaret kırıcı, ama bu beni sadece işi başarma konusunda daha kararlı hale getiriyor.

Sadece aşırı korumacı davranıyorlar. Elimden geleni yapacağım ve onlara kendi ayaklarımın üzerinde durabileceğimi göstereceğim. Özellikle de

Byrne Enterprises'ın bana teklif ettiği ücret. Paraya şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Konuyu değiştirerek, "Bay Rodgers hâlâ baş belası mı?" diye sordum.

"Ugh." Annemin dairesinde dolaştığını duyuyorum. Annemin benimle yaşayabilmesi için bu işe ihtiyacım olmasının bir nedeni de buydu. "Yemin ederim adam beni delirtmeye çalışıyor. Dün koridora bir saksı bitkisi koydum, sadece boş alanı güzelleştirmek için ve bu konuda beni azarladı."

"Ne kadar huysuz," diye yorum yapıyorum. "Onu görmezden gelmeye çalış. Umarım rahatsız edecek başka birini bulur."

"Senin dudaklarından Tanrı'nın kulaklarına."

"Pazar günü uğrarım," diyorum gözlerim yaklaşan otobüse takılınca.

"Bana sevdiğim kahveden bir kutu getirebilir misin?" "Elbette. Görüşürüz o zaman."

Görüşmeyi sonlandırıp otobüsün durmasını bekliyorum ve kapılar açıldığında otobüse biniyorum. İlk boş koltuğa oturuyorum ve hareket etmeye başladığımızda pencereden dışarı bakıyorum.

Babamın evinin önünden geçerken Kristine'in iki adam için ön kapıyı açtığını görüyoruz. Hepsi gülümsüyor ve babamın onu kontrol eden arkadaşları olduğunu bilmek beni daha iyi hissettiriyor.

Kahretsin, keşke ailem benim için mutlu olsaydı. Benimle gurur duymalarını ve kutlama yapmalarını beklerdim.

Omuzlarım çöküyor ve ben kör bir şekilde geçen manzaraya bakarken, neden böyle tepki verdiklerini

anlayamıyorum.

Bu hayatımın fırsatı ve kesinlikle elimden kaçmasına izin vermeyeceğim. Canımı dişime takıp çalışacağım ve onlara başarılı olabileceğimi göstereceğim.

Bölüm 2

Kiara

Resepsiyon bankosundaki yerime oturmadan önce Denise'in önüne dumanı tüten bir fincan kahve koydum.

"Hayatımı kurtardın," diye sırtıyor bardağı alırken. "Bir dahaki sefere sana hafta içi dışarı çıkacağımı söylediğimde beni durdur. Akşamdan kalma halim beni öldürmeye çalışıyor."

Yumuşak bir kıkırdama çıkardım. "Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim." Bakışlarım onun güzel yüzünde geziniyor. "Merak etme, akşamdan kalma olduğuna dair hiçbir iz yok. Her zamanki gibi güzel görünüyorsun."

Yemin ederim Denise ve Beyoncé tek yumurta ikizi olabilirler. "Çılgın makyaj becerileri yüzünden," diye kıkırdıyor.

"Bana o sihirden biraz öğretmelisin."

Sabah telaşından sonra lobi sessiz. İki haftadır Byrne Enterprises'da çalışıyorum ve çok şey öğrendim. Denise bana karşı sabırlı ve iyi bir öğretmen. Çabucak arkadaş olduk.

Tam kahvemden bir yudum almıştım ki telefon çaldı. Denise telefonu açıp bana yutkunmam için zaman verdi.

"Byrne Girişimcilik, ben Denise. Nasıl yardımcı olabilirim?" Dinliyor ve cevap veriyor, "Bir dakika lütfen." Yönetim katının dahili numarasına basmasını izliyorum.

Fincanını tekrar eline aldığı anda, "CEO ve direktörle tanışacağım için gerginim" diyorum. Ezberliyordum

hiyerarşi yapısı. Byrne Enterprises'ın sahibi Liam Byrne. Küçük kardeşi Finn ise yöneticidir.

Denise bana cesaretlendirici bir gülümseme veriyor. "Merak etme. Biz alt düzey çalışanlarla konuşmazlar." Kahvesini bitirdikten sonra ekliyor: "Liam'ın CEO olduğunu unutma. Bir ya da iki hafta içinde dönecek. Finn küçük kardeş. O-." Birden durdu ve fincanını gözden uzaklaştırdı.

Onun görüş alanını takip ederken ben de aynısını yapıyorum.

"Bu Finn Byrne. Resepsiyona uğrarsa gülümseyin ve konuşmayı bana bırakın."

Otuzlu yaşlarının başında bir adamın kırmızı Ferrari'sinden inişini izlerken "Tamam," diye mırıldanıyorum. Lobiye adımını atarken telefonundan bir şeyler kontrol ediyor, sonra gelişigüzel bize doğru bakıyor. Bir an için dikkatini cihazına veriyor ama sonra kafasını bize doğru çeviriyor ve gözleri bana kilitleniyor.

Yönünü değiştirip resepsiyona doğru yöneldiğinde içimdeki sinirler geriliyor.

Üzerindeki Armani marka üç parçalı takım elbiseyi, fırfırlı kızıl saçlarını ve yeterince yaklaştığında kahverengi gözlerini inceliyorum. Finn ortalamanın üzerinde uzun boylu, ince yapılı ve her ne kadar çekici olsa da ondan dalga dalga gelen kibri şimdiden hissedebiliyorum.

Sadece gülümseyin ve ayağınızı ağızınıza sokmayın.

Tezgâhın diğer tarafında durup Denise'den bana bakarken telefonunu ceketinin iç cebine sokuyor. "Julia nerede?"

Denise beni tanıştırmadan önce, "Sen tatile çıktığında o da istifa etmişti," diye cevap veriyor. "Kiara bize iki hafta önce katıldı."

Ayağa kalkıp elimi uzattım. "Kiara Murphy. Sizinle tanışmak bir zevk efendim. Bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim. Elimden geleni yapacağım."

Finn parmaklarını benimkilere doluyor, çok sıkı değil. "Hoş geldin Kiara."

İşler garipleşmeye başlamadan hemen önce elimi bırakıyor. Bir süre daha bana bakarken bakışlarında bir keskinlik var, sonra asansörlere doğru yürüyor.

Otururken tuttuğum nefesi bırakıyorum. "Hiç de sinir bozucu değildi."

"Evet, ama en azından oldu ve bitti." Denise Finn'in arkasından kaşlarını çatıyor, sonra dikkatini bana çeviriyor. "Onunla çalışmanın pek de hoş olmadığını duymuştum. En azından burada güvendeyiz."

Merakla soruyorum: "En hoşu değil derken?"

Omuz silkiyor ama cevap veremedi telefon çalıyor. Hemen telefonu açtım. "Byrne Enterprises. Ben Kiara. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Beni Bay Byrne'e bağlayın," diye bir adam kulağıma fısıldıyor. "Hangisi efendim?"

"Liam!"

"Şu anda ülke dışında. Transfer edebilir miyim-."

"Kahretsin, unutmuşum. Finn tatilden döndü mü?"

"Evet, efendim. Lütfen bekleyin." Denise'e telefonumu vermeden önce aramayı aktarmak için yönetici katının dahili numarasına basıyorum.

Dikkat.

Çantasından bir dudak nemlendiricisi çıkarmakla meşgul. Biraz sürdükten sonra, "Dedikodu yaymayı sevmem ama Finn'in çabuk sinirlenen biri olduğunu duydum," diyor. Burnunu kırıstırıyor. "Ama görünüşe göre Liam daha kötü. Hareket eden her şeye havlıyor. Bir keresinde Julia'yı ağlatmıştı çünkü o toplantıdayken yanlışlıkla bir aramayı onun ofisine aktarmıştı."

Tamam. Yanlışlıkla arama yok.

Zihnime not aldıktan sonra, "Julia neden istifa etti?" diye sordum.

Daha iyi bir iş mi buldu?"

Denise omuz silkiyor. "Neden ayrıldığına dair hiçbir fikrim yok. Ani oldu ve haber bile vermedi, bu yüzden sadece kişisel nedenlerden dolayı olduğunu tahmin edebilirim."

"Kahretsin, umarım iyidir." İki bardağı alıp sandalyemden kalkıyorum. "Hemen döneceğim."

Karo döşeli lobi zemininde yürürken, girişte duran güvenlik görevlilerinden Mark'a gülümsüyorum. Tam küçük mutfağa ulaştığımda kapı açılıyor ve Kevin içeri girebilmem için kapıyı açık tutarken bana sırtıyor.

"Teşekkür ederim." "Bir şey değil."

Kevin ve Mark da çok misafirperver davrandılar. Lobide çalışan personelle arkadaş olmak kolay oldu, ama yine de burada sadece dördümüz varız. Üst katlardaki diğer personelle o kadar değil. Herkes çok meşgul, karınca gibi koşuşturuyorlar.

Bardakları durulayıp kurutma rafına yerleştirdikten sonra, tuvalet ihtiyacımı gidermek için hızlıca tuvalete uğruyorum. Ellerimi yıkarken, kumral saçlarımın hiçbir telinin yerinde olmadığından emin olmak için dış görünüşümü inceliyorum.

Çok fazla kıyafet seçeneğim yok ve sahip olduğum iki takım elbise pantolonu ve bir etekle hemen hemen her şeyi değiştiriyorum. Gardırobumdaki çeşitlilik eksikliğini kimse fark etmiyor gibi görünüyor, ancak ilk maaş çekimi alır almaz, daha profesyonel görünmek için birkaç ürün satın alacağım.

Resepsiyona geri döndüğümde Denise bana cesaretlendirici bir bakış attı. "Yönetici katına çağrıldın. İyi şanslar."

Saçmalık.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

Hemen başını sallar. "Hayır, Finn muhtemelen sadece seni tanımak istiyor. Bunu rastgele yapıyor."

Asansörlere doğru yürümeden önce, "Otuz dakika içinde dönmezsem, gelin beni kurtarın," diye şaka yapıyorum.

Yukarı çıkarken, sinirlerim midemi sert bir düğüm haline getiriyor.

Tanrım, sanki yeniden mülakata girecekmişim gibi hissediyorum.

Asansör kapıları açıldığında, doğal görünmesini umarak dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum.

Yönetici kat sekreteri Devon bana profesyonel bir gülümseme veriyor. Adam bunu bir sanat haline getirmiş gibi görünüyor. Ondan kesinlikle bir iki şey öğrenebilirim.

"Bay Byrne bekliyor." Devon sağ tarafımızdaki koridoru işaret ediyor. Koyu gri bir takım elbise giyerek lüks çevresine mükemmel bir uyum sağlıyor. "Ofis koridorun sonunda. İçeri girin."

"Teşekkür ederim." Krem, siyah ve altın rengi dekora bakarken avuç içlerimi gergin bir şekilde yanlarıma siliyorum. Duvarlardaki sanat eserleri ve cam duvarların ardındaki şık modern ofisler pahalı görünüyor. Bu lüks biraz bunaltıcı ve göz korkutucu.

Koridorun sonuna ulaştığımda, kapının kenarlarındaki buzlu camın arkasını göremiyorum. Güçlendirici bir nefes çekiyorum, sonra kapıyı çalıyorum.

"İçeri gel."

Kapı kolunu tuttuğumda ellerim hâlâ terli hissediyor ve kapıyı açarak gülümsememin yerinde olduğundan emin oluyorum.

İçeri adımımı attığımda ilk fark ettiğim şey sağımdaki deri koltuk oluyor. Finn, çelik ve camdan yapılmış etkileyici bir masanın arkasından ayağa kalkıyor. Masasının önündeki deri sandalyelerden birini işaret ediyor. "Otursana."

Gözleri her adımımı takip ediyor ve ancak ben oturduktan sonra tekrar yerine oturuyor. Sinir bozucu bir an boyunca sadece bana bakıyor, yüzündeki hafif gülümseme beni rahatlatmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Dosyanı okudum."

Başka ne yapacağımı bilemediğim için sadece başımı salladım.

"Liseyi bitirdikten sonra daha fazla eğitim almadınız."

Tanrım, lütfen tecrübesizliğim yüzünden beni kovmasına izin verme.

"Ben çalışkan biriyim."

"Eminim öylesindir," diye kıkırdıyor. "Gina seninle mutlu görünüyor."

İK müdürü yaptığım işten memnunsu bu iyi bir şeydir, değil mi?

"Bana kendinden bahset," diyor yüksek arkalıklı sandalyesinde rahatça arkasına yaslanırken, gözlerini bana dikmiş.

Bu sorudan hep korkarım çünkü nasıl cevap vereceğimi hiç bilemem. "Ah... 24 yaşındayım." *Tanrım, bu konuda berbatım.* "Chicago'da doğdum ve büyüdüm."

Bir kaşını kaldırarak, "Bunu zaten dosyanda okudum" diyor.

Eskiden midem olan sinir yumağı daha da geriliyor.

"Zayıflığın nedir?"

"Donut," diye dürüstçe cevap veriyorum, sonra garip bir kıkırdama çıkarıyorum. "Biri beni durdurmazsa bir düzine yiyebilirim."

Şu anda bir düzine yiyebilirim.

Finn'in dudakları memnun bir gülümsemeye kıvrılıyor.

"Peki ya en büyük gücün?"

"Dayanıklılık. Çok çalışmaktan korkmuyorum."

Bu daha iyi. Bunu yapabilirim.

"Neden burada çalışmak istedin?"

Sertlik gülümsememi terk ediyor ve sinirlerim biraz yatışıyor. "Büyümek için çok fazla alan var. Byrne Enterprises'da çok şey başarabileceğimi ve katkıda bulunabileceğimi hissediyorum."

Finn başını sallıyor ve başını eğerek gülümsemesi genişliyor, "Şimdi bana kendinden bahset."

Ofisine girdiğim andan çok daha iyi hissettiğimde cevap doğal olarak geldi: "Başkalarına yardım etmeyi seviyorum. Tatillerde bana ihtiyaç duyulan her yerde, ister aşevinde ister hayvan barınağında olsun, gönüllü olarak çalışıyorum. Açık havada olmayı seviyorum. Parkta saatlerce oturup güvercinleri besleyebilirim."

Finn uzun bir süre bana baktıktan sonra "Mesai saatleri dışında çalışabilir misin?" diye sordu.

Hemen başımı salladım. "Hayır. Dediğim gibi, ben çalışkan biriyim. Şirketin neye ihtiyacı varsa."

Yavaşça başını sallar. "Bunu duyduğuma sevindim." Kapıyı işaret ediyor. "İşinizin başına dönebilirsiniz."

Ayağa kalkarak bir saniyemi ayırıp, "Bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Arkamı dönüp ofisten çıktığımda gözlerinin sırtımda yandığını hissediyorum.

*İyi iş
çıkardın.
Sanırım.*

Bölüm 3

Liam

Geçtiğimiz ay o kadar yoğun geçti ki, bitkin düştüm. Özel jetimden inip amcama doğru yürürken ağzımın kenarında yorgun bir gülümseme belirliyor.

Cillian babamın küçük kardeşi olabilir ama birbirlerine hiç benzemiyorlar. Cillian'ın babam olmasını dilediğim çok zaman oldu. Benimki sadece kârla ve son zamanlarda dünyayı gezmekle ilgileniyor.

Cillian bana orantısız bir sırtış attı. "Bok gibi görünüyorsun."

Kıkırdayarak ona hızlıca sarılıyorum. Dokunulmaktan nefret ederim. Bunun için bir neden yok. Her türlü fiziksel temastan her zaman nefret etmişimdir.

"Bok gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum. Cillian'ın bir başka özelliği de bu, onun yanında kendim olabiliyorum.

Damien ve Winter Vetrov'a ait olan adaya şöyle bir göz gezdiriyorum. Kanlı elmas ticareti yapıyorlar ve Cillian kendimi bildim bileli muhafızlarının başı.

Babamla anlaşamadığı için İrlanda mafyasına katılmak yerine kendine farklı bir yol seçti.

"Damien ve Winter hâlâ iş için dışarıda mı?" Emin olmak için soruyorum. Onlar evdeyken asla ziyaret etmem.

"Evet, iki hafta içinde dönecekler. Rahatlayabilirsin," diyerek amcam beni rahatlatıyor. Başını eve doğru eğerek

özel jetten uzaklaşmaya başladı. "İşler yoğun mu?"

"Hiçbir fikrin yok." İç çekiyorum, omuzlarımdaki gerginliği hafifletmek için omuzlarımı yuvarlıyorum. "Sicilyalıların icabına baktık." Tanrım, çok uzun zamandır başımın belasıydılar. Sonunda onları Chicago'dan kovduğumda, Nikolas Stathoulis'e cehennemi yaşatmak için Vancouver'a göç ettiler. O benim ait olduğum Rahiplik'in bir parçası.

Dünyayı yöneten en önde gelen suç ailelerinin beş liderinden oluşuyoruz. İrlanda mafyasının başı olan ben ve Türk mafyasının başı Gabriel Demir var. Nikolas Yunan organize suç örgütünü yönetiyor ve Luca Cotroni de İtalyan mafyasının Don'u. Luca, Bratva'dan sorumlu Viktor Vetrov ile çok yakın.

Bir savaştan kaçınmak için Rahiplik kuruldu ve dürüst olmak gerekirse onlara katılmak yaptığım en iyi şeydi. Sahip olduğumuz birleşik güç hepimizi yenilmez yaptı.

"Zamanı gelmişti," diye kıkırdıyor Cillian. "Yeterince uzun sürdü."

Amcama şakacı bir kaş çatıyorum ama "Şimdi Finn'le ilgilenelim" dediğimde kaşlarım hemen düşüyor.

Cillian'ın kaşları havaya kalktı. "Sana hâlâ sorun çıkarıyor mu?" "Her zamankinden daha fazla." Babam Finn'in annesiyle evlendiğinde, herif bir şekilde benim sorunum oldu. On beş yıl oldu ve ben hâlâ babamın Finn'i neden yasal olarak evlat edindiğini anlamıyorum. Yani, Finn on yedi yaşında yetişkin bir adamdı.

Nedenini biliyorsun.

Aramızda rekabet yaratmak içindi ve Finn'e İrlanda mafyasını benim yerime yönetebileceğine dair sahte bir güven duygusu verdi.

Ki bu asla olmayacak.

Açgözlü lanet ellerini şehrim ve adamlarıma süremeden önce onu öldüreceğim.

"Bu küçük pislik şimdi neyin peşinde?"

"İtaatsizlik." Amcamın gözlerine bakarak itiraf ediyorum: "Sanırım seks köleliğinden hoşlanmaya başladı."

Cillian'ın gözleri büyür, sonra başını sallar. "Ne yapacaksın?"

"Onu iş üstünde yakalayın ki o pisliği öldürdüğümde babam bir bok diyemesin." Rahipliğin onaylamadığı bir şey varsa o da et satmaktır. Geri kalan her şey serbesttir.

Konuşma devam edemeden Dana verandaya çıkıyor ve ben de bana doğru gelecek olan kucaklaşmaya kendimi hazırlıyorum.

"Liam, çok uzun zaman oldu. Nasılsın?" Verandaya adımımı atar atmaz, o korkunç kucaklaşma için eğiliyor.

Dana ve Cillian geç yaşta evlendiler ve mükemmel bir çift oldular. Ondan hoşlanmama rağmen, kolları beni sardığında vücudum geriliyor. Anında, tiksinti tenimi kaplıyor ve bu ezici duyguya karşı dişlerimi sıkıyorum. Göğsüm daralıyor ve geri çekilmeden önce üçe kadar saymaya odaklanıyorum.

"Ben iyiyim. Sen nasılsın?" Kibarca sordum.

"Cillian beni meşgul ediyor," diye cevap veriyor alaycı bir ses tonuyla, gözleri sevgiyle kocasının üzerindeyken.

Hepimiz içeri giriyoruz ve ben daha ne olduğunu anlamadan Dana beni mutfak masasına oturtuyor ve bir tabağı yemekle dolduruyor. "Uzun uçuştan sonra acıkmış olmalısın. Yemeğini yedikten sonra Cillian sana odanı gösterecek, böylece dinlenebilirsin."

"Hâlâ insanları doyurma alışkanlığında mısın?" Et ve sebze dolu bir tabak önüme konurken onunla şakalaşıyorum.

"Mide kalbe giden yoldur. Bu yüzden herkes beni seviyor" diye kıkırdıyor.

"Zekice."

Cillian karşıma oturuyor ve yemeğinden bir ısırık aldıktan sonra benimle göz göze geliyor. "Owen nasıl?"

"Babam Gemma'yla dünyayı dolaşıyor. Onunla aylardır konuşmadım. Dürüst olmak gerekirse, seninle ondan daha çok konuşuyorum."

Umursadığımdan değil. Babamla hiç yakın olmadım.

Cillian başını sallıyor, cevabımdan hoşnut olmadığı belli.

"Onun için her şey parayla ilgiliydi."

"Sana sahibim, bu yüzden gerçekten önemli değil." Cillian amcamdan daha fazlası. İkinci adamım Will'in yanı sıra Cillian sahip olduğum tek arkadaşım.

Besin zincirinin en tepesinde olmak, hayatımdaki iki adam olmadan çok yalnız olurdu.

Ayrıca etrafımda rol yapmak zorunda olmadığım tek insanlar onlar. Mafyanın başı olarak, baskın olmak zorundayım.

Ama onlardan biriyle yalnız kaldığımda gardımı indirebiliyorum.

Ayrıca insanların genel olarak beni sinir etmesinin de bir faydası yok. Söylemeye gerek yok, doğam gereği dışa dönük biri değilim ve insanlar beni huysuz ve soğuk buluyor. Umurumda değil, çünkü çalışanlarımın işleri berbat etmekten korkması işimi kolaylaştırıyor.

Telefonum titriyor ve cebimden çıkarıp baktığımda Will'den bir mesaj görüyorum.

Finn, sözde hak ettiği bir aylık tatilinin ardından ofise geri döndü.

Hızlıca bir cevap yazdım.

Gözünü ondan ayırma.

Cihazı cebime geri sokarken, kendi hazırlamadığım hiçbir şeyi tüketmekten nefret etmeme rağmen Dana'nın yaptığı yemeklerden yemeye odaklanıyorum.

Yemekten sonra Cillian'ı takip ederek her ziyaretimde genellikle kaldığım odaya gidiyorum. Ada sıkı bir şekilde korunduğundan, Aziz Monarch'ın yanı sıra iki gözüm kapalı uyuyabildiğim tek yer burası.

Cillian şakayla karışık, "Dört saatten fazla uyumaya çalış," diye mırıldanıyor.

"Tam da bunu yapmayı planlıyorum." Nadir bir şefkat anı yaşadığımı hissederek elimi amcamın omzuna koyuyorum ama sonra geri çekiyorum. Gözlerim ağarmış saçlarında geziniyor ve ondan bana miras kalan mavi gözlere kilitleniyor. "Yaşlanıyorsun."

"Evet, bu beyaz saçların her biri senin ve Winter'ın sayesinde," diye kıkırdıyor.

Winter, Cillian'ın kızı gibi olabilir ama hiçbir zaman yakın olmadık. Yine de Cillian'a karşı iyi ve günün sonunda önemli olan tek şey bu.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra gardiyanlardan birinin getirdiği valize doğru yürüyorum. Gri bir eşofman altı giymeden önce duş almak için birkaç dakika ayırıyorum. Büyük boy yatağa yığılıp tavana bakıyorum.

Düşüncelerim anında şu anda sahip olduğum tek gerçek soruna dönüyor. *Finn*.

Onu mafyaya karışmaktan uzak tutmak için Byrne Enterprises'a yerleştirdim. Müdür koltuğuna oturmak yerine posta odasında çalışıyor olmalıydı.

Aldığı fahiş ücret karşılığında yarım günlük iş bile yapmıyor ve iş yükünü diğer personele devretme konusunda çok iyi.

Ayrıca, çalışmak için lanet olası bir piç olabilirim, ancak Finn'in cinsel taciz iddialarını ödemek zorunda kaldığım noktaya kadar onlara müdahale etmeyi sevdiği çalışanlarımın huzur içinde çalışmasına izin veriyorum.

Bu yüzden yönetici katında Devon'un çalışma resepsiyonu var.

Dürüst olmak gerekirse, Finn benim için sadece sinir bozucu bir diken ve ona karşı sabrım hızla tükeniyor.

Günün birinde, o piç kurusuna karşı kendimi kaybedeceğim ve bu bir aile savaşı başlatsa da başlatmasa da

tam gözlerinin arasına bir kurşun sıkmak için.

Bölüm 4

Kiara

Haftanın randevu programını güncellemeyi bitirdikten sonra, çalışanlardan biriyle toplantı için kimi bekleyeceğimizi bildiğimizden, biraz azaldığımızı görerek erişim kartları için bir sipariş veriyorum.

Denise beni överek, "İşlerin üstesinden gelmeye başlıyorsun," diyor.

Yüzüme sıcak bir gülümseme yayılıyor. "Çünkü sen çok iyi bir öğretmensin. Paramı aldıktan sonra seni yemeğe çıkaracağım." Öğle yemeğini asla aynı saatte yiyemeyiz, bu yüzden işten sonra olması gerekecek.

"Seni kesinlikle bu konuda tutacağım," diye kıkırdıyor.

Telefon çaldığında ve bunun yönetici katından gelen bir dahili arama olduğunu gördüğümüzde, Denise mırıldanır, "Sıra sende. Sonuncusunu ben aldım."

Ona burnumu kıvrarak, "Ben Kiara," diye cevap veriyorum. "Ofisime gel," diyor Finn kaba bir şekilde.

Tatilden döndüğünden beri Finn'le konuşmadım ve beni neden tekrar görmek istediğini merak ediyorum.

"Hemen geliyorum, efendim."

Kulaklığımı çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktım. "Yönetim katına çağrıldım."

"İyi şanslar."

Asansöre doğru yürürken Finn'in beni görmek istemesi için bir neden düşünemiyorum. Umarım yanlış bir şey yapmamışımdır. Asansöre adımımı attığımda en üst katın düğmesine basıyorum, ardından duvarları kaplayan aynada hızlıca görünüşümü kontrol ediyorum. Bugün saçlarımı örmek yerine toplasaydım keşke diye düşünerek bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

Kapılar açıldığında, bugün açık mavi bir takım elbise giymiş olan Devon'a gülümsüyorum. Adam her zaman bir moda dergisinden fırlamış gibi görünüyor.

"Bay Byrne beni görmek istiyor."

Devon derin bir nefes verir. "Seni bana tercih ederim. Kendinizi dağ gibi bir işe hazırlayın."

Yapabileceğim bir iş. Artık başımın belada olmadığını bildiğim için göğsümde bir rahatlama hissediyorum.

Kapıyı çaldıktan sonra iterek açtım ve ofise girdim.

Finn deri koltukta oturduğu yerden başını kaldırmış, elindeki tablette bir şeyler okuyor. Yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve cihazı yere bırakıyor. "İşte bu şirketin ihtiyacı olan temiz hava."

Ani iltifat beni hazırlıksız yakaladı ve ağzım dişlerle dolu bir şekilde beceriksizce durdum.

Masayı işaret ediyor. "Veri yakalama konusunda ne durumdasınız?"

"Ah... oldukça iyi." Onu masaya kadar takip ediyorum ve sandalyesine oturmamı işaret ettiğinde neredeyse kaşlarımı çatacaktım ama tam zamanında kendimi durduruyorum.

Yerime oturduğumda Finn, "Tüm bu raporları sisteme aktar." dedi.

Ben ilk rapora uzanamadan Finn elini sandalyenin arkasına koyuyor ve kısmen üzerime eğilerek ilk sayfayı işaret ediyor. "Basit olduğunu göreceksin ve çabuk kavrayacaksın."

Başımı sallıyorum ve yukarı bakınca bana ne kadar yakın olduğunu fark ediyorum. Tıraş losyonunun baharatlı kokusu soluduğum havaya karışıyor ve bir an için her şey uygunsuz geliyor. Bir gariplik dalgası daha geliyor ve sandalyede huzursuzca kayıyorum.

Sonra Finn dizüstü bilgisayarın ekranını işaret ediyor. "İlk satırı yazın, böylece ne yapacağınızı bildiğinizden emin olabilirim."

"Evet, efendim." Bilgileri girerken tüm rakamları iki kez kontrol ediyorum ve işim bittiğinde Finn'e bakıyorum.

Elini omzuma koyuyor ve beni hafifçe sıkarak, "Aferin kızıma," diye mırıldanıyor.

Anında kaslarım kilitleniyor ve içime huzursuz edici bir his doluyor.

Kesinlikle uygunsuz.

Finn deri koltuğa geri döndüğünde, elimdeki işe odaklanmadan önce derin bir nefes alıyorum. Rapordan dizüstü bilgisayara aktardığım her şeyi iki kez kontrol ediyorum, tek bir hata bile yapmak istemiyorum.

Ofisteki sessizlik artmaya devam ediyor ve dördüncü raporu tamamlanmış yığının üzerine yerleştirdiğimde saatin altıyı on dakika geçtiğini fark ediyorum. Gözlerim kanepeye kayıyor ve Finn'in bana baktığını görüyorum.

Tedirginlik hissi tüm gücüyle geri dönüyor, midem sinirden düğümleniyor.

Yavaşça başını eğiyor, ağzının köşesi dostça olmaktan çok yırtıcı görünen bir gülümsemeye dönüşüyor. "Geç saatlere kadar çalışmanın sakıncası olmadığını söylemiştin, değil mi?"

Ateş et.

Çabucak başımı sallıyorum. "Tüm raporların bu gece tamamlanması gerekiyor mu?" Daha yapılması gereken on ya da daha fazla rapor var. Ne kadar zaman alacağını hesaplamaya çalışıyorum.

"Güzel. Hatta nazik davranıp sizin için akşam yemeği sipariş edeceğim. Tercihiniz var mı?"

Yemek yemek istemiyorum ama eve dönerken babamın evine uğrayabilmek için işimi bitirmek istiyorum. Çalışmaya başladığımdan beri onu istediğim kadar sık ziyaret edemiyorum.

"Sorun değil. Büyük bir öğle yemeği yedim." İşe geri dönmeden önce teklifi reddediyorum.

Tavandan tabana pencerelerin dışında hava karardıktan çok sonra başımı tekrar kaldırıyorum. Kaç rapor kaldığını kontrol ediyorum ve dört tane sayınca biraz rahatlıyorum.

Birden sandalyenin arkasında bir baskı hissediyorum ve Finn dizüstü bilgisayarın ekranına bakmak için üzerime eğiliyor. Kokusu her yerimi kaplıyor ve ben kıpırdamadan oturup onun hesap çizelgesini kontrol etmesini bekliyorum.

Elini yine omzuma koyuyor, ama bu sefer dokunuşu uygunsuz bölgeye kadar uzanıyor. Geri çekilme isteğimi bastırmak zorundayım.

Hâlâ bana yakın duruyor, başını çeviriyor ve bana gülümsüyor. "Neredeyse bitti." Başparmağı açıkta kalan

bluzumun yakasından tutuyor, sonra nihayet çekip gidiyor.

Kanepeye geri dönmek yerine, tamamlanmış rapor yığınının yanındaki masaya yaslanıyor.

Elimden geldiğince rakamlara odaklanmaya çalışıyorum ve sonunda işi üç kez kontrol etmek zorunda kalıyorum. Ofisteki atmosfer giderek gerginleşiyor ve son rakamları girdiğimde omuzlarım ve boynum stresten ağrıyor.

Finn'in kişisel alanından kaçınarak son dört raporu yeni bir yığının üzerine yerleştirdim. Sandalyeyi geriye iterek masanın diğer tarafına geçtim ve "Hepsi bu kadar mı Bay Byrne?" diye sordum.

Bir kıkırdama çıkarır. "Benim yapabileceğimden çok daha hızlı yaptın. Teşekkür ederim."

Gözlerimi yüzüne kaldırarak dudaklarıma bir gülümseme yerleştiriyorum. "Sadece işimi yapıyorum, ama rica ederim. Eve gitsem sorun olur mu?"

"Eğer mecbursan." Sesinde alaycı bir ton var ve artık iş bittiğine göre Finn'in çizgiyi aştığından endişelenmeye başlıyorum.

"İyi geceler efendim," diyorum, hissettiğim tedirginlik sesime yansıyor.

Sadece omzuna dokundu Kiara. Bunu olmadığı bir şeymiş gibi gösterme.

"Sen de," diye gülümsüyor Finn bana, gözleri ben ofisinden çıkana kadar her adımımı takip ediyor.

Resepsiyona indiğimde diğer ofisler sessizdi ve çantamı aldıktan sonra geceye gülümsedim

Binadan çıkarken güvenlik görevlisiyle karşılaştım.

Biraz zaman kazanmak için bir taksi çağırdım ve şoföre babamın adresini verdim. Sadece birkaç dakikalığına uğrayacağım.

Şehirden banliyöye giderken, günün yorgunluğu iliklerime kadar işliyor.

Tanrım, bu gece ölü gibi uyuyacağım.

Düşüncelerim Finn'e ve bu gece bana yaşattığı huzursuzluk hissine geri dönüyor. Bu, bir patron tarafından korkutulduğunuzda hissettiğiniz tipik bir duygu değil, daha çok duygularına karşılık vermediğiniz halde sizinle ilgilenen bir adamla uğraşmak gibi.

Finn'in fiziksel olarak hiçbir sorunu yok. Çekici ve belli ki varlıklı biri ve eminim onunla çıkmak isteyecek pek çok kadın vardır ama ben değilim. O benim tipim değil.

Aslında, tipimin ne olduğunu bilmiyorum.

Finn'de ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şey var.

Belki de bu iş benim için çok önemli olduğu ve onu tehlikeye atacak bir şey yapmak istemediğim içindir.

Evet, muhtemelen öyledir.

Taksi durduğunda, hızlıca ücreti ödüyorum ve iniyorum. Akşam havasından derin bir nefes alarak eve giriyorum ve babamı televizyonun karşısında buluyorum.

İş kıyafetlerimi incelerken alnına anında bir kaş çatma yerleşiyor, sonra başını sallıyor. "Beni test ediyorsun, genç kız. Sana o yerde çalışmayı bırakmanı söylemiştim."

Yapmak istediğim son şey kavga etmekti ve babamın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Ben iyiyim!" diye tersliyor, öfkesi gözlerini karartıyor. "Ne zaman beni dinleyecek ve Byrne Enterprises'da çalışmayı bırakacaksın?"

Babamla kavga etmemek için ona yalvaran bir bakış atarak, "Bu gece kavga etmesek olur mu? Sadece seni kontrol etmek istedim."

Gözleri endişeyle keskinleşiyor. "Bir şey mi oldu?"

Hemen başımı salladım. "Hayır." Babam zaten Byrne Enterprises'da çalışmama karşı, bu yüzden ona asla olumsuz bir şey söylemeyeceğim. Bu sadece işleri daha da kötüleştirir. "Aslında işimde iyiyim."

Babam iç geçirdi. "Sen her zaman inatçı oldun."

Ağzımda bir gülümseme beliriyor. "Tıpkı senin gibi."

Yorumum babamın nadiren gülümsemesine neden oluyor, sonra başıyla ön kapıya doğru işaret ediyor. "Geç oldu, genç kız. Hadi git."

Babamın rengini incelemek için bir an duruyorum. Daha iyi görünüyor, cildi artık o kadar solgun değil. "Hoşça kal baba."

"Eve döndüğünde bana mesaj at ki güvende olduğunu bileyim," diye sesleniyor babam arkamdan.

"Yapacağım."

Kapıyı arkamdan çekerek çantamdan telefonumu çıkarıyorum, böylece bir taksi çağırabiliyorum.

Eve gittiğimde duş alıp doğruca yatmayı planlıyorum. Bugün gerçekten çok yorucu geçti.

Bölüm 5

Kiara

Beş gün. Sadece beş gün, sonra ilk maaşımı alacağım.

Tanrım, sabırsızlanıyorum.

Bunu her düşündüğümde, göğsüm heyecanla doluyor. Elbette bu benim ilk maaşım değil ama bu seferki farklı hissettiriyor. Yarı zamanlı değil, kalıcı ve bu da büyük fark yaratıyor.

Üç ay boyunca para biriktireceğim, sonra daha büyük bir daire alabileceğim. Bu iş bittikten sonra, tasarruf hesabımı tekrar doldurmayı planlıyorum.

"Bu gülümseme ne için?" Denise resepsiyon bankosunun arkasına oturduğunda sorar.

"İlk maaşımı hayal ediyorum," diye sırtıyorum ona.

Kulaklığını taktığında gülümsemesi benimkiyle eşleşiyor. "Benimkini hâlâ hatırlıyorum. Hepsini kıyafetlere ve makyaja harcamıştım."

"Çok eğlenceli olmalı."

Liam Byrne'ün bir tür asistanı olduğunu düşündüğüm Will Gillen, ellerini tezgâhın üzerine koyuyor ve öne doğru eğilerek "Eğlenceli olan neydi?" diye soruyor.

O, gerçekten gerçekçi olan tek yönetici ve gülümsemesi her zaman sıcak.

"Bilmek istemez miydin?" Denise ona takılıyor, koyu renk gözleri her zamankinden daha parlak parlıyor.

Hmm...

"Yine benimle dalga mı geçiyorsun?" Will ona doğru eğilirken mırıldanıyor. "Bu günlerden birinde..." Denise'e göz kırparak tezgâhtan uzaklaşır.

Gözlerimi ona dikerken yüzümdeki kocaman gülümsemeyi engelleyemiyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

Denise omuz silkiyor ama yüzü mutlulukla parlıyor. "Belki bir şey, belki de hiçbir şey," diye belli belirsiz cevap veriyor.

"Oh, bu çok fazla bir şey," diye takılıyorum ona. Dahili hat çalıyor ve hemen cevap veriyorum, "Kiara konuşuyor."

"Ofisime. Şimdi," diye emrediyor Finn.

Yüzümdeki gülümseme kayboldu. "Evet, efendim."

Görüşmeyi sonlandırıp kulaklığımı çıkartıyorum ve Denise "Yine mi ağrıldın?" diye soruyor. Başımlı salladığımda kaşlarını çatıyor. "Bunu gerçekten alışkanlık haline getirmeye başladı. Umarım sana yaptırdığı ekstra işler için para dyordur."

Onu rahatlatmak için "Saatleri kaydediyordum," diyorum ve hızla yönetici katına ıkıyorum.

Asansörler açıldığında, Will'in Devon'la konuştuğunu görürler. Devon hemen kaşlarını atar ve "Yine mi?" diye sorar.

Lüks resepsiyon alanına girerken başımı salladım. "Yine mi, ne?" Will soruyor.

"Finn var Kiara yapıyoronun iş," Devon

Finn'in ofisine doğru dikkatle bakarak mırıldanıyor.

Will kollarını göğsünde kavuşturuyor, sonra gözlerini benimle kilitliyor. "yle mi?"

"Sorun değil," diye hemen cevap veriyorum. "ok şey ğreniyorum."

Will yavaşça başını sallar ve telefonunu çıkararak diğer koridordan CEO'nun ofisine doğru yürürken bir yandan da arama yapar.

Sağa doğru daldım ve kapıyı çaldıktan sonra kendimi içeri attım.

Finn kapının yanında asılı duran siyah bir giysi çantasını işaret ediyor. "Elbiseyi giy. Geç kalacağız."

Ha?

Birkaç kez göz kırptıktan sonra "Neye geç kaldın?" diye sordum.

Masasından başını kaldırıyor, sabırsızlığı gözlerinden okunuyor. "Pearson binasının inşaatını tamamladık. Katılmamız gereken bir kutlama var."

Ama ben sadece bir resepsiyonistim ve neredeyse eve gitme vakti geldi.

Tereddüt ettiğimde Finn'in yüz hatları geriliyor ve gözleri keskinleşiyor. "Bir yönetmenle iş toplantısına katılmakla ilgili bir sorunun mu var?"

Tanrım, o böyle söyleyince kendimi aptal gibi hissediyorum. "Hayır, tabii ki değil."

"İyi, çünkü bir daha böyle bir şansın olmayacak," diye beni uyarıyor.

Giysi çantasını elime alıp kapıyı tekrar açmak için hamle yapıyorum ki, "Şurada üstünü değiştirebilirsin," diyor. En-suite banyoyu işaret ediyor.

Kendimi rahatsız hissetsem de dinliyorum ve banyoya doğru yürüyorum. Kapıyı arkamdan kapatırken etrafımdaki lüksü görmüyorum bile. Çantanın fermuarını açarken

Kendimi bunun sadece bir iş fonksiyonu olduğuna ve endişelenecek bir şey olmadığına ikna ediyorum.

Muhtemelen aşırı tepki veriyorum. Byrne Enterprises'daki kariyerimde başarılı olmak istiyorsam, her alanda ne kadar yetkin olduğumu göstermem gerekecek. Bu hayatımın fırsatı.

Gözlerim ipeksi koyu yakut elbisenin üzerinde kayıyor.

Vay canına, hiç bu kadar güzel bir şey giymemiştim.

Takım elbise pantolonumu ve bluzumu çıkarıp elbiseyi giyerken dikkatli davranıyorum. Kumaşı düzeltirken lavabonun yanındaki boy aynasının önünde duruyorum.

Vay anasını.

Gözlerim yansımamda geziniyor, elbisenin üzerimde ne kadar çarpıcı durduğuna bakıyorum. Finn'in iyi bir zevki olduğu kesin.

Topukluları çantadan çıkarıyorum ve ancak içine adım attığımda Finn'in bedenimi tam olarak aldığını fark ediyorum.

Tamam, bu çok garip.

"Hazır mısınız?" Finn sabırsızlıkla sesleniyor.

Kahretsin, ne kadar güzel bir elbise ve ben saçımı bile yapamıyorum ya da makyajımı tazeleyemiyorum.

Aceleyle kıyafetlerimi katlıyorum ve onları geride bırakmak istemediğim için eşyaları göğsüme doğru tutup banyodan çıkıyorum.

Finn'in gözleri bana kilitleniyor ve eliyle daire şeklinde dönmemi işaret ediyor. "Şunu yere bırak da iyice bakabileyim," diye emrediyor.

İş kıyafetlerimi kanepenin üzerine koyuyorum, sonra tam bir daire çiziyorum, Finn'in bana bakmasından dolayı derim karıncalanıyor.

"Tam düşündüğüm gibi. Enfes," diye iltifat ediyor.

Finn'i ofisinden çıkarken takip etmeden önce kıyafetlerimi toplarken yanaklarım kızarıyor. Resepsiyona yaklaştığımızda Devon'ın gözleri üzerimde geziniyor, sonra alnında bir kaş çatılıyor.

"Bugünlük gidiyorum," diyor Finn, sesini gereksiz bir otoriteye boğarak.

Finn'in sırtı bize dönük olduğu anda Devon bana endişeli bir bakış attı.

Omuz silkiyorum ve asansör kapıları açıldığında yetişmek için daha hızlı yürüyorum. Finn'in bodrum katının düğmesine bastığını fark edince resepsiyonun düğmesine basıyorum ve "Çantamı alıp Denise'e gideceğimi söylemem gerekiyor" diyorum.

Kapılar açıldığında Finn dışarı çıkmıyor, bunun yerine kapıların tekrar kapanmasını engelliyor. Asansörü tuttuğunu bildiğim için aceleyle resepsiyona gidiyorum.

Giydiğim elbiseyi fark edince Denise'in gözleri açılıyor. "Vay be, kızım. Muhteşem görünüyorsun ama neler oluyor?"

"Bay Byrne'e bir iş etkinliğinde eşlik etmem gerekiyor," diye açıklıyorum çantamı sakladığım çekmecedan çıkarırken. Kıyafetlerimi içine yerleştirdikten sonra Denise'e özür dileyen bir gülümseme veriyorum. "Burada yalnız oturmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bunu telafi edeceğim."

Ben uzaklaşmaya başladığımda Denise "Dikkatli ol." dedi.

Uyarısı, göğsümde zaten büyümekte olan endişenin kalbimin etrafındaki tutuşunu sıkılaştırıyor.

Finn, "Geç kalacağız," diye sesleniyor ve Denise'e cevap veremeyerek aceleyle asansöre geri dönüyorum.

Bodruma indiğimizde içime bir şüphe düşüyor. Fazla mesai yapmak neyse de, ofisten bir yönetmenle ayrılmak doğru gelmiyor. Her zaman kullandığı kırmızı Ferrari'ye yaklaşırken endişeyle Finn'e bakıyorum. "Bu etkinlikte benden ne bekleniyor?"

Finn yolcu kapısını açıyor, sonra bana gülümsüyor. "Sadece yanımda güzel görün."

Ne?

Terreddüt ettiğimde ekliyor: "Kariyerini değiştirebilecek ya da bozabilecek birçok etkili insanla tanışacaksın. Beni etkilediğin gibi onları da etkilemeye çalış."

Umarım bunu profesyonel olarak söylüyordur.

Arabaya tırmanıp çantamı ayaklarımın dibine bırakıyorum ve emniyet kemerini çekiştiriyorum.

Ne yapıyorsun, Kiara? Doğru gelmiyorsa, yanlış olduğu içindir. Ait olduğun yere, resepsiyona dönmek için hâlâ vaktin var.

Finn direksiyonun arkasına geçip bana gülümsüyor. Bana bakışında hiç profesyonelce bir şey yok ve ilk kez endişeden tüylerim diken diken oluyor.

Mekâna giderken rahatsız edici bir sessizlik hâkim ve ancak arabadan indiğimde derin bir nefes almayı başarılabiliyorum.

Finn anahtarlarını valeye verirken, ben de elik ve camdan oluşan etkileyici binaya bakıyorum.

"Bir sanat eseri, değil mi?" Finn kolumu tutmaya gelirken şöyle diyor.

"Evet." Bana dokunmamasını dileyerek onu lobiye kadar takip ettim.

Sonraki bir saati çeşitli insanlarla selamlaşarak geçiriyoruz ve ben tüm isimleri ezberlemekte zorlanıyorum. Etrafımda pahalı kıyafetler giymiş çiftler ve su gibi akan şampanyalar varken kendimi tamamen yersiz hissediyorum.

Finn ya elini belime koyuyor ya da bir kolunu bana doluyor ve her dokunuş vücutumun gerilmesine neden oluyor. Benimle etkileşim kurma biçiminin profesyonel bir yanı yok ve bana olan ilgisinin kişisel olduğuna adım gibi eminim.

Bayan Pearson aniden, "ok hoş bir çift olmuşsunuz," dedi. Finn'in yanında sessizce durmuş, binanın sahibi olan Bay Pearson'la bir sözleşme hakkında konuşmasını dinliyordum.

"Ah," diye beceriksizce gülümsüyorum ama onu düzeltemeden Finn araya giriyor, "Teşekkür ederim, Bayan Pearson." Bana bakıyor ve bu kez gözlerinde gerçek bir arzu var. Ben daha yüzündeki ifadeyi anlayamadan, kolunu tekrar bana doluyor ve beni sıkıca kendine doğru çekiyor, kıkırdayarak, "şanslıydım" diyor.

Ne oluyor be? Hayır, yapmadın.

Bu gibi durumlar söz konusu olduğunda tamamen deneyimsizdir ve önemli kişilerin önünde olay çıkarmak istemez.

Şirketin müşterileri, Finn'in yanında kendimi aptal gibi hissederek dikiliyorum.

Etkinlik biter bitmez, ona bunun uygunsuz olduğunu ve bir daha olmasına izin vermemesini söyleyeceğim.

Ne yazık ki gece uzadıkça uzuyor, Finn bana her dokunduğunda kaslarım gerilmekten ağrıyor.

Bu çok saçma. Gelmemeliydim.

Biraz temiz havaya ve Finn'den uzaklaşmaya ihtiyacım olduğu için izin isteyip binadan çıkıyorum. Yolda kalmamak için kenara çekiliyorum ve Cuma gecesi olduğu için kalabalık olan yola bakarken derin nefesler alıyorum.

En azından yarın uyuyabilirim.

"İçeri gel," diyor Finn, içtiği şampanya ve viskinin etkisiyle rahatlamış bir ses tonuyla.

Eve taksiyle gitmeyi unutma. Onunla bir daha arabaya binmeyeceksin.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Gelip önümde duruyor ve başını eğerek "Herkes seni seviyor" diyor.

Gülümsemeyi bile başaramıyorum, içimdeki huzursuzluk çok ağır basıyor. "Ne zaman çıkabilirim?"

Tek yapmak istediğim bu. Eve gidip bu hatayı nasıl düzelteceğimi düşünmek.

Finn bir elini kaldırıyor ve tokadan kurtulan saçlarımın bir kısmını geriye doğru tarıyor. Çok geç, geri çekiliyorum ama o fark etmiyor bile. Adam benim rahatsız edici hislerimden habersiz gibi görünüyor.

"Beni etkilemek istiyorsun, değil mi?" diye soruyor.

Hayır dersem kariyerim aniden sona erecekmiş gibi hissediyorum.

Zihnim cevap vermek için doğru şeyi arıyor ama ben daha en iyi cevabı düşünemedim Finn eğiliyor, eli boynumun arkasına kayıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Ağzı benimkine çarpıyor, dişlerim darbeyi hissediyor.

Finn benimle kişisel düzeyde ilgilendiğini açıkça belirtmiş olsa da, öpücük beni tamamen hazırlıksız yakalıyor. Cevap veremeyecek kadar sersemlemiş durumdayım ve dili ağzıma girdiğinde bile donup kalıyorum.

Diğer kolu sırtıma dolanıyor ve beni sertçe göğsüne bastırıyor, öpücük açılığa dönüşüyor.

Ancak o zaman damarlarımdan iğrenme akıyor. Zihnim hayır diye bağılıyor ve sahip olduğumu düşündüğümünden daha büyük bir güçle geri çekilip ağzımı onunkinden kurtarıyorum. Sanki yüz mil koşmuşum gibi, nefesler dudaklarımdan patlıyor, gözlerim şokla irileşiyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum. Hızlı düşünerek, aramıza biraz mesafe koymak için birkaç adım geri atıyorum. "Bu hiç uygun değil." Finn başını eğiyor, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor. "Gerçekten mi? Tüm akşam boyunca yanımda durmaktan rahatsız olmamış gibiydin."

Ciddi misin?

"Eğer zekiysen, şirket merdivenlerini hızla tırmanırsın. Sana açabileceğim kapıları bir düşün. Ayrıca, ilgilenmeseydin benim için o elbiseyi giymezdin."

Finn'e bakarken, gururum çenemi kaldırmama neden oluyor. "Zirveye giden yolda uyumaya hiç niyetim yok Bay Byrne." Bunun şirketteki geleceğim için ne anlama geleceğinden korksam da, gururumu feda etmeyi reddediyorum. "Seninle ilgilenmiyorum ve özel hayatımı içimden ayrı tutmak istiyorum." Bir saniye bile kaybetmeden valeye doğru yürüyorum ve arabayı getirmesini rica ediyorum çünkü çantama ihtiyacım var.

Finn'e dönerek, "İşle ilgili olmadığı sürece, sanırım birbirimizle bir daha etkileşime girmememiz en iyisi olacak" diyorum.

"Hata yapıyorsun," diye uyarıyor beni, sözlerini karanlık kaplıyor.

Onunla geç saate kadar çalıştığım ilk gece igdlerimi görmezden gelerek hata yaptım ve bu gece kesinlikle gelmemeliydim.

Kahretsin, bu bir karmaşa.

Bu rahatsız edici sohbeti sonlandırmak için, "Umarım etkinlikten keyif alırsınız Bay Byrne. İyi akşamlar dilerim."

Ferrari durur durmaz yolcu kapısını açıp çantamı alıyorum. Taksi çağırmak için yola doğru yürürken Finn'in gözleri üzerimde olduğu için omurgam kaskatı kesiliyor.

Tanrım, umarım bu bir sorun haline gelmez.

Sadece sakın olun. İşyerinde böyle bir şeyle karşılaşan ilk kadın siz değilsiniz. Sadece işinizi yapın, sizi kovmak için bir sebepleri olmayacaktır.

Az önce olanları sindirmek çok zor.

Yanlış bir şey mi yaptım? Finn'in onunla ilgilendiğimi düşünmesine neden olacak bir şey mi yaptım?

Tam kaldırıma ulaştığımda Finn kolumdan tutup beni durduruyor. Tehditkâr bir şekilde kişisel alanıma doğru eğilerek homurdandı, "Dikkat et Kiara. Gidersen pişman olursun."

Kolumu serbest bırakıyorum. "Sana yanlış bir izlenim verdim özür dilerim. Niyetim bu değildi. Şimdi eve gidiyorum ve umarım bu olanları unutabiliriz."

Kaldırım kenarına yanaşan bir taksiye doğru koşarken kalbim göğsümde deli gibi çarpıyor ve Finn'e dönüp bakmadan araca biniyorum.

Ancak arabayla uzaklaşırken aklım olanları kavırıyor. Kafa karışıklığı, hayal kırıklığı ve korku göğsümde kaotik bir karmaşaya dönüşüyor.

Kahretsin, bunun olduğuna inanamıyorum.

Ve şimdi Finn onu reddettiğim için üzgün.

Lanet olsun! Bu neden olmak zorundaydı? İşimi etkileyecek mi?

Muhteme

len.

Kahretsin

.

Taksi apartmanıma yanaştığında kalbim hâlâ küt küt atıyordu. Aceleyle içeri giriyorum ve nihayet ön kapımı arkamdan kilitleyebildiğimde kanepeye yığılıyorum.

Tanrım, ne yapacağım ben?

Umarım bundan bir şey çıkmaz ve Finn bu işin peşini bırakıp beni görmezden gelir.

Bölüm 6

Kiara

Karnım gerginlikten yanıyor. Endişeden neredeyse hiç uyuyamadım ve bu sabah her şey iyice kafama dank etti. Tüm hafta sonunu bir çözüm bulmaya çalışarak geçirdim ama elimde hiçbir şey yok.

İşe gitmek için hazırlanırken içimi kemiren tek şey lanet olası endişe.

Finn'in ne yapacağına dair hiçbir fikrim yok ve bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum.

Görmezden mi geleyim?

Finn'den uzak dursam işe yarar mı? Rapor etmeli miyim?

İşyerinde cinsel tacizi araştırdım, ancak elimde herhangi bir kanıt olmaması ve benim sözüme karşılık onun sözünün olması, bu sorunu İK'ya iletme konusunda beni tereddütte bırakıyor. Ne de olsa Finn'in sahibinin kardeşi olduğu şirkette sadece bir aydır çalışıyorum.

Tanrım.

İşe gitmekten ve en iyisini ummaktan başka seçeneğim olmadığı için evimden çıkıyorum.

Finn Cuma gecesi çok içti. Belki de ne olduğunu hatırlamayacak bile.

Ha, o kadar şanslı olmalısın.

Lobiye girdiğimde ellerimin titremesine engel olamıyorum ve midem bulanıyor.

"Günaydın," diye selamlıyor Denise her zamanki sıcak gülümsemesiyle. "Etkinlik nasıldı?"

"Günaydın." Çantamı alt çekmeceye yerleştirip cevap veriyorum: "Fena değildi. Tanıştığım insanların yarısının adını bile hatırlayamıyorum." Denise'e sırrımı açmak dilimin ucunda, ama buna karşı karar vererek, "Bize kahve yapayım," diyorum.

Endişeli hissederek, sanki Finn birdenbire ortaya çıkacakmış gibi etrafıma bakıp duruyorum. Kahveyi hazırladıktan sonra tezgâhın arkasındaki yerime oturuyorum ve programları kontrol etmeye odaklanıyorum.

"Bugün çok sessizsin," diyor Denise. "Hafta sonun nasıl geçti?"

"İyi. Evde kaldım ve biraz dinlendim," diye cevap veriyorum, yüzümü gülümsemeye zorlayarak. "Seninki nasıldı?"

"Sıkıcı," diye kıkırdıyor. "Maaş günü için sabırsızlanıyorum." "Sadece iki gün daha."

Denise'in gözleri büyüyor, sonra fısıldıyor, "Sadece gülümse. CEO burada."

Başımı kaldırıyorum ve Denise bana gülümsememi söylemiş olsa da CEO'yu görünce gülümsemem yüzümden düşüyor. Birkaç kez göz kırpmam gerekiyor çünkü adam tıpkı *Charlie Hunnam*'a benziyor.

Vay anasını.

Adımları güven dolu, üç parçalı takım elbisesi kaslı vücuduna ikinci bir deri gibi oturuyor. Her zaman koyu saçlı erkekleri tercih ettiğimi düşünürdüm ama Liam'ın

Koyu sarı saçlı, itiraf etmeliyim ki gördüğüm en çekici adam.

O bize doğru yürürken hassas midem sinirle ve bilinmeyen bir şeyle dönmeye başlıyor.

Gülümse.

Gülümse, lanet olas!

Dudaklarım titreyen bir gülümsemeye kıvrılıyor, tüm vücudum şimdi sinirle ve daha önce hiç hissetmediğim bir duyguyla uğulduyor.

Liam tezgâhın diğer tarafında durur ve Denise'e başıyla selam verir. "Burada her şey yolunda mı?" diye soruyor, sesi sert bir kadife gibi çıkıyor.

Yüce İsa.

Kalbim çarpıyor ve sertçe yutkunuyorum.

"Evet, efendim," diye cevaplıyor Denise. "Tekrar hoş geldiniz."

Bana eliyle bir işaret yapıyor ve ayağa fırlıyorum. Liam'ın kristal berraklığındaki mavi gözleri benimkilere kilitleniyor ve sanki karnıma fiziksel bir yumruk yemiş gibi hissediyorum.

Dengemi tamamen kaybederek titreyen elimi uzattım ve

"Kiara Murphy. Sizinle tanışmak bir zevk efendim. Burada çalışma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim. Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Elimi sıkmak yerine Liam'ın gözleri önce elime, sonra tekrar yüzüme kayıyor. Yüz hatları taştan oyulmuş gibi görünüyor, bakışları buz gibi.

Kahretsin.

O biliyor mu?

"Byrne Enterprises'a hoş geldiniz," diyor, sesi tedirgin edici derecede acımasız.

Oh, Tanrım.

Elimi havada asılı bırakan Liam dönüyor ve asansörlere doğru yürüyor.

Sandalyeme geri yığılıyorum, vücudumu sert bir titreme sarıyor.

Finn ona farklı bir hikâye anlattı ve şimdi bana açıklama şansı vermeden beni yargılıyor mu?

"Hey," diyor Denise, ön koluma rahatlatıcı bir el koyarak. "Sorun değil. Liam hep böyledir ve dokunulmaktan nefret ettiği konusunda seni uyarmalıydım. Bu yüzden elini sıkmadı."

Başımı kaldırıyorum, göğsümde bir umut ışığı beliriyor. "Gerçekten mi?"

Gülümsemesi yumuşak ve güven verici. "Evet, endişelenme."

Finn ve benim aramda neler olduğunu bilseydi, farklı düşünebilirdi.

Tanrım, bugün işkence gibi uzun olacak.

Dahili hat çalıyor, ses beni zıplatıyor.

"Ben Denise." Gözlerim yüzüne yapıştı. "Evet hanımefendi, Cuma günü teslim aldık. Kiara bugün dağıtacak." Telefonu kapatıyor, sonra da "Giriş kartlarını programlayıp dağıtmamız gerekiyor" diyor.

Tuttuğum nefesi bıraktım ve beni meşgul edecek bir şey bulduğuma sevinerek işe koyuldum.

Gün sona erdiğinde ve Finn'i görmediğimde ya da ondan haber alamadığımda, ne yapacağımı bilemiyorum. Bu beni daha iyi hissettirmiyor. Telefon her çaldığında, yönetici katına çağrılmayı bekliyorum.

Son giriş kartlarını da dağıttıktan ve personele imzalattırdıktan sonra asansörün düğmesine basıyorum. Kapılar açıldığında Finn ve Liam'ı görünce midem bulanıyor. Her iki adam da birini öldürecekmiş gibi görünüyor.

Yukarı çıktıklarını fark edince, "Bir sonrakini lobi için alacağım" dedim.

Liam bana bakma zahmetine bile girmezken Finn'in gözleri sertçe bana dikiliyor. Finn'in bana bakışından olanları unutmadığı ve çok kızgın olduğu anlaşılıyor.

Kapılar kayarak kapanıyor ve kalbim göğsümde hızla çarparken bir nefes alıyorum.

Bu gidişle kalp krizi geçireceğim.

Asansörü çağırmadan önce güvenli olduğundan emin olana kadar bekliyorum ve nihayet sandalyeme tekrar oturduğumda vücudum gergin.

Kalbim göğsümde şiddetle atarken ve alnımda hafif bir ter damlası oluşurken, bir telefon görüşmesiyle meşgul olan Denise'e bir şekilde gülümsemeyi başarıyorum.

Ne yapacağım ben?

Çekmecemden bir mendil alıp alnımdaki teri silerken bir yandan da hızla atan kalbimi sakinleştirmeye odaklanıyorum.

Her şey yoluna girecek. Sadece işinizi yapın ve Finn'den kaçın.

Neyse ki lobi kalabalık değil ve ben de kendime gelmeyi başarıyorum. Sorunu düşünmek istemediğim için kendimi işime veriyorum ve hata yapmadığımdan emin olmak için her şeyi üç kez kontrol ediyorum.

Midemdeki düğüm şiddetli bir şekilde yanıyor. Denise'in bakışları yüzümde geziniyor. "İyi misin?" "Evet."

Dudaklarımı yukarı kıvrılmaya zorluyorum.

Dahili hat çalışıyor ve bir korkak gibi Denise'in aramasına izin veriyorum. Cevap verdi, sonra burnunu kaşıdı. Telefonu kapattıktan sonra, "Finn seni görmek istiyor." diye mırıldandı.

Oh, Tanrım.

Tereddüt ettiğimde, "Yukarı çıksan iyi olur. Sesi ruh hallerinden birindeymiş gibi geliyordu."

İsteksizce ayağa kalkıyorum. Terli avuçlarımı yanlarıma siliyorum, olacıklardan korkuyorum.

Belki de bu tatsızlığı arkamızda bırakmak istiyordur? Bu hüsnükuruntu, Kiara.

Asansöre doğru yürürken bacaklarım ağırlaşıyor. Yukarı çıkarken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissedene kadar daha hızlı ve daha hızlı atıyor.

Kapılar açıldığında kendimi tam bir karmaşa içinde hissediyorum ve sonra sanki evrenin benim için bir planı varmış gibi, kas duvarına doğru yürüyorum.

Nefes nefese, kapanan kapıların yoluna doğru geri sığıyorum. Liam omuzlarımdan tutuyor ve tekrar göğsüne çarparak öne doğru çekiliyorum. Bu kez burnuma odunsu ve erkeksi bir koku çarpıyor.

Titreme, içimde sallanan tam gelişmiş sarsıntılara dönüşüyor, sinirlerim daha fazlasını kaldıramıyor.

Bok gibi bir yoğunlukla vuruluyorum ve Liam tek kelime etmeden beni kenara itiyor. Asansörü geri çağırmak için düğmeye bastı.

O kadar sarsılmışım ki azar işitmek için etrafta dolanmıyorum ve özür dilemeyi unutuyorum. Korkak bir geyik gibi koridorda hızla ilerlerken, kapıyı çalıp Finn'in ofisine girmeden önce kendimi toparlayacak zamanım olmuyor.

Bitir şu işi.

Gözlerimi Finn'e odakladığımda kendi kendime bu sözleri tekrarlayıp duruyorum. Masasına rahatça yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Yüzünde muzaffer bir alay var ve beni kovacağını düşünmememe neden oluyor.

Lanet olsun. İşte yeni dairem gidiyor.

Saniye saniye çoğalan korku, konuşmayı başlatmak için bir yol düşünme yeteneğimi elimden alıyor.

Dizüstü bilgisayarını işaret ederek, "Gel, otur." diyor.

Ne?

Verileri tekrar yakalamamı mı istiyor?

Dikkatle sandalyeye doğru yürüyüp otururken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Finn masanın etrafından dolaşıp arkamda durduğu anda vücudumdaki tüm kaslar kilitleniyor. Ağzım kuruyor ve göğsümde panik alevleniyor.

Kahretsin. Yine mi? Kapının yanında kalmalıydım.

Finn üzerime eğildi ve dizüstü bilgisayarda bir düğmeye bastı. Ekran aydınlanıyor ve bir hesap tablosu yerine bir video oynamaya başlıyor.

Korkunun damarlarımda dolaşması tam on saniye sürüyor. Kalbim durmak için kekeliyor. Nefeslerim dudaklarımda titriyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Annemin yatağında derin bir uykuya daldığı, dudaklarını hafifçe araladığı ve yumuşak horultularla uyuduğu görüntüyü izliyorum. Biri başında duruyor, sonra eldivenli bir elin silah tuttuğunu görüyorum.

Oh, Tanrım. Hayır! Hayır!

Karıncaalanmalar ve iğneler acıyla tenime hücum ederken gözlerim büyüyor.

Finn, nefesini kulağımda hissedene kadar eğiliyor. "Annen ölü gibi uyuyor. Onu kolayca öldürebilirdim."

Hayır.

Şok, depremler gibi içimi titretmeye başlıyor ve tüm hayatımda delikler açıyor.

Tanrım, hayır.

Görüntüler durur ve Finn "Tekrar izlemen gerekiyor mu?" diye sorar.

Şaşkınlık içinde başımı sallıyorum.

Sandalye döndü, böylece Finn'le yüz yüze geldim. Bir elini kaldırarak parmaklarını yanağımda gezdiriyor, tüylerim diken diken oluyor, sonra çenemi tutuyor. "Bundan sonra her şey böyle olacak."

Korku dolu gözlerle onun muzaffer bakışlarını karşılıyorum. "Benim emrime **a m a d e** olacaksın.

Yapacaksın

Sana söylediğim her şeyi yapacaksın ve buna bayılacaksın, yoksa anneni öldürürüm."

Sözleri, beni gömmek üzere olduğu tabuta çakılan çiviler gibi sertti.

"Anladığını göstermek için başını salla," diyor. Her nasılsa başım aşağı yukarı sallanıyor.

"Eğer polise gidersen, haberim olur. Her hareketin izlenecek, bu yüzden yardım almaya çalışma. Sadece sana söyleneni yap ve annen o boktan hayatını yaşamaya devam etsin."

Tanrım.

Zihnim nihayet yaşadığı büyük şoku atlatıyor ve "Bunu neden yapıyorsun?" diye sormayı başarıyorum.

Finn'in ağzının köşesi kibirle kalkıyor. "Çünkü kimse bana hayır diyemez. Seni uyarmıştım, hata yapıyordun ve şimdi beni aşırı adımlar atmaya zorladın."

Sanki benim hatammış gibi konuşuyor. O... deli.

Bunun farkına varmam damarlarımda yeni bir panik dalgası yaratıyor.

"Benden ne bekliyorsunuz?" diye sormayı nasıl becerdiğimi ancak Tanrı bilir.

Daha yakına eğilirken dudakları daha da kıvrılıyor. "Her şey, Kiara."

Kelimeler uğursuz geliyor, içimi korkuyla dolduruyor.

Başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor, sonra gözlerini ağızma indiriyor. "Ne istersem yapacağım ve sen de her saniyesine bayılacaksın. Bu kadar basit."

Basit mi?

Tam bir kabus!

Başımı sallamaya başlıyorum ama bu bana sadece karanlık bir kıkırdama kazandırıyor. Finn omuz silkiyor, "Ya da itaatsizlik edersen annen ölür." Bir kıkırdama daha çıkarıyor. "Seçim senin."

Ne seçimi? Ya bana istediğini yapmasına izin veririm ya da annem ölür.

Bu delilik. Kesinlikle delilik.

Finn yavaşça yüzlerimiz arasındaki mesafeyi kapatıyor, gözleri benimkilerle kilitli kalıyor. Donmuş bir sütun gibi oturuyorum ve ağzını ağzıma dayadığı anda dayanılmaz bir tiksinti varlığımın her santimini dolduruyor.

Tiksintiyle dudaklarımı birbirine bastırıyorum ama bu sadece Finn'in tekrar kıkırdamasına neden oluyor. "Annenin ölümünden sorumlu olmak mı istiyorsun?" Kelimeler tenime yapışıyor.

Bu sefer beni öptüğünde, onu durdurmuyorum. Dili dudaklarımdan içeri giriyor, midemde safra çalkalanıyor. Tadı berbat, dilinin dudaklarıma değdiği her an iğreniyorum. Başını kaldırıana kadar korku ve tiksintiyle dolu bir sonsuzluk geçiyor gibi geliyor. Bana memnun bir gülümseme vererek, "Aferin kızıma" diye mırıldanıyor.

Tanrım, bana yardım et.

Doğrulurken beni tekrar uyardı: "Birine söylersen annen ölür. O kadar aptal olmayacağına inanıyorum." Kapıya doğru başını sallayarak gidebileceğimi gösterdi.

Bacaklarım güçsüz ama ayağa kalkarken ağırlığımı taşımaları için onları zorluyorum. Hâlâ dehşet dolu bir trans halinde, kapıya doğru yürürken vücudum otomatik pilotta.

"Kiara."

Vücudum sarsılıyor ama duruyorum ve içine atıldığım bu kâbusta canavara dönüşen adama bakmak için uyuşuk bir şekilde arkamı dönüyorum.

"Gülümse," diyor.

Kalbim göğsümde büzüşürken dudaklarım kıvrılıyor.

Karanlık etrafımı sararken.

Kariyerimde başarılı olma hayallerim yok olurken.
Kabus yaşayan, nefes alan bir güç haline gelirken
ciğerlerimdeki havayı emiyor.

"Bu daha iyi," diye beni övüyor, ağzının etrafında memnun
bir gülümseme oluşuyor.

Ofisten çıkıp kapıyı arkamdan kapattıktan sonra
ayaklarımın altındaki pırıl pırıl fayanslara bakıyorum.

Hasta olacağım.

Elimle ağzımı kapatarak, kimsenin tuvaleti kullanmam
hakkında ne düşüneceğini umursamadan aceleyle yönetici
tuvaletine gidiyorum.

Tam zamanında yetiştim ve aceleyle bir kabine girip
dizlerimin üzerine çöktüm ve çiğ midemdeki safrayı
boşalttım.

Tuvalet kapısının açıldığını duyuyorum, sonra Devon
sesleniyor, "Kiara, iyi misin?" Kusma seslerim ona ulaşmış
olmalı çünkü "Kahretsin" diye küfrediyor.

Devon'ın geldiğini duyabiliyorum ve midemi boşalttıktan
sonra ağzımı silmek için tuvalet kağıdı alıyorum ve Devon'a
doğru bakmadan önce sifonu çekiyorum.

Yanıma çömeliyor, yüz hatlarını sıkılaştıran bir endişe
ifadesi var. "Ne oldu?"

"Öğle yemeğinde kötü bir şeyler yemiş olmalıyım." Yalan
çok kolay geliyor ve kendimi daha kötü hissetmeme neden
oluyor.

Devon kolumu tutuyor ve ayağa kalkmama yardım
ediyor. Leğene doğru yürüyorum ve ellerimi yıkamadan
önce ağzımı çalkalıyorum. İşim bittiğinde Devon'a yalvaran
bir bakış atıyorum. "Sence eve gidebilir miyim? Kendimi
gerçekten iyi hissetmiyorum."

Annemi kontrol etmem gerek.

"Kızım, bağırsaklarını kustuğunu duydum. İnsan kaynaklarına haber vereyim.

Eve giderken biraz ilaç al. Tamam mı?"

Bir duygu dalgası çarparken çenem sallanıyor. Devon'a Finn'in ofisinde olanları anlatmak dilimin ucuna geliyor ama uyuyan annemin görüntüsü aklımdan geçiyor.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, içine atıldığım kaos yüzünden sesim boğuk çıkıyor. Bu cehennemden kaçmak için aceleyle tuvaletten çıkıyorum.

Denise'e de Devon'a söylediğim bahaneyi söyledim ve çantamı kaptığım gibi travma geçirmiş bir halde Byrne Enterprises'dan ayrıldım.

Binadan güvenli bir mesafede olduğum anda telefonumu çıkarıp annemin numarasını çeviriyorum.

"Selam, tatlım. Mesai saatleri içinde ararsan başın derde girmez mi?"

Sadece sesini duymak bile yaşadığım travmaya karşı yatıştırıcı bir merhem görevi görüyor.

Boğazımı temizleyerek, "Öğle yemeğinde kötü bir şey yedim. Eve erken gitmeme izin veriyorlar. Orada senin için her şey yolunda mı?"

"Ah, canım. Çok sıvı aldığından emin ol, böylece susuz kalmazsın" diyor annem.

"Yapacağım. Senin için her şey yolunda mı?" Tekrar sordum. "Her şey yolunda. Oh, Cumartesi günü, penceredeki

oturma odası kapanmıyordu. Ne olduğuna inanamayacaksınız!"

Kalbim göğsümde duracak gibi oldu.

"Bay Rodgers benim için tamir etmeye geldi. Buna inanabiliyor musunuz?

Cehennemin buz tuttuğunu sanıyordum."

"Başka bir şey olmadı mı?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum. "Bay Rodgers'ın tavrındaki toplam üç altmış dışında,

başka bir şey olmadı. Kiara, adam bana gülümsedi bile. Garipti... ama hoştu. Bir nevi."

Genelde anneme şaka yapardım. Bay Rodgers'ın ona aşık olduğunu söylerdim.

Ama bugün değil.

Tüm endişe ve korkunun içimde açtığı çatlaklardan rahatlama sızıyor. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes çekiyorum.

"İyi olmana sevindim. Her zaman pencerelerinizi ve kapılarınızı kilitlediğinizden emin olun."

"Sesin iyi gelmiyor, tatlım. Eve varmak üzere misin?" Annem endişeli bir ses tonuyla soruyor.

"Evet, sadece uyuyacağım. Benim için endişelenme."

"Daha kötüye gidersen bana haber ver."

"Yapacağım." Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor, gözyaşlarım boğazımı zorluyor. "Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, tatlım."

Görüşmeyi sonlandırıp telefonu çantama geri koyuyorum ve otobüs durağına doğru yürümeye devam ediyorum.

Ona söylemeli miydim?

Polise gitmeli miyim?

Elimde kanıt yok. Onun sözüne karşı benim sözüm.

Tanrım, bunun başıma geldiğine inanamıyorum.

Bölüm 7

Liam

Ne lanet bir gün.

Koridorda yürürken, Devon'ın masasının yanında oturduğunu ve asansör kapılarının yeni resepsiyonist Kiara'nın arkasından kapandığını görür.

Bir anda aklıma bana doğru yürüdüğü ve sonra kapanan kapılara doğru geri sıçradığı an geldi. Sadece tepki verdim ve onu kendime doğru çektim.

Ancak asansörde yalnız kaldığımda ona dokunmanın beni iğrendirmediğini fark ettim. Garipti ama ben bunu doğal bir tepkiye bağlıyorum. Sadece onun incinmesini istemedim. Başka bir şey yok.

"Liam," diyor Devon masasının önünden geçmek üzereyken. "Kiara öğle yemeğinde kötü bir şey yedi. Eve gitmesine izin verdim. Umarım senin için sorun olmaz?"

Finn'in ofisine doğru ilerlerken "Elbette," diye mırıldandım. "İK'ya haber ver."

Kapıyı çalma zahmetine girmeden Finn'in kapısını iterek açtım ve içeri daldım. Herif masasının arkasında yüzünde kocaman bir gülümsemeyle oturuyordu.

"Her zamanki gibi verimsiz," diye mırıldanıyorum. Masanın diğer tarafında durup kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve sözde üvey kardeşime dik dik bakıyorum. "Duyduğuma göre tüm işlerini Kiara'ya veriyormuşsun."

Finn bir kahkaha atıyor ve ayağa kalkarak ceketini düzeltiyor. "Mutlu olmalısın *kardeşim*. Kadını eğitiyorum. Böylece beni kovduğunda bu işi yapabilecek birine sahip olacaksın." Sesindeki alaycı ton öfkeme dokunuyor ve alevlenmesine neden oluyor.

"Lanet olası bir yürümeye başlayan çocuk bile senin işini yapabilir!" Derin bir nefes alarak öfke patlamasını dizginledikten sonra sesim daha sakin bir şekilde devam ediyor: "Kiara lobide resepsiyon görevlisi. Lanet olası işini yap ve kadını rahat bırak." Bir adım daha yaklaşarak gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Ve başlattığın seks çetesinden haberim yok sanma. Kapat şu pisliği."

"Yoksa ne olur?" diye küstahça benimle alay ediyor. "Babama söyleyecek misin? Ne yaptığım onun umurunda bile değil." Finn masanın etrafında hareket ederek aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Dokunulmaktan nefret ettiğimi biliyor ve omzuma uzandığı anda bileğinden tutup onu geriye doğru itiyorum. "Çek o lanet ellerini üzerimden." "Seks çemberini kapat ve kendi lanet işini yapmaya başla" derken sahip olduğum gücün her zerresi sesimde parlıyor. Bu sefer tehditkâr bir adım atarak ona yaklaşan ben oluyorum. "Yapmazsan seni bitiririm. Kurtulmak için sabırsızlandığım bir baş belasıydın."

Finn sanki ben mantıksız davranıyormuşum gibi bir kahkaha patlatıyor. "Evet efendim," diye kelimeleri ısırarak söylüyor, ses tonunda sıfır saygı var.

Bir süre daha bakışlarını üzerimde tutuyorum, artık bu heriften kurtulmam gerektiğini düşünüyorum.

Finn tehdidimin ciddiyetini anlamış olmalı çünkü yüzündeki kibir kayboluyor. "Tamam. Endişelenmeyi bırak. Seks çetesini kapatacağım. Ekstra para kazanmaya çalıştığım için beni suçlayamazsın. Burada çalışmam için bana neredeyse çerez parası veriyorsun."

"Sana hak ettiğinden fazlasını ödüyorum." Her şeyi söyledikten sonra arkamı döndüm ve kapıyı arkamdan kapatma zahmetine girmeden ofisten çıktım.

Finn'in hâlâ nefes alıyor olmasının tek sebebi, beni sinir ettiği için onu öldüremiyor olmam.

Ama bu sadece bir zaman meselesi.

Devon'ın masasına ulaştığımda duruyorum. Devon'ı işe almamın nedeni Finn'di ve dürüst olmak gerekirse bu kararımdan bir kez bile pişman olmadım. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi sekreter.

"Finn ofisine bir personel çağırdığında bana haber ver," diye talimat verdim.

"Evet, efendim." Devon ofisime doğru başını salladı. "Will seni bekliyor."

Will'in burada olduğunu duyunca dudaklarımda nadir bir gülümseme beliriyor. Ofisime gidiyorum ve kapıyı açtığımda en iyi arkadaşımı masamın üzerinde ayaklarını uzatmış otururken buluyorum.

"Bok arıyorsun," diye şakacı bir şekilde uyarıyorum onu.

"Beni çok seviyorsun," diye şaka yapıyor Will. Yerime oturmamı bekliyor, sonra nihayet ayaklarını masamdan indiriyor. "Finn'le konuştun mu?"

"Evet." Başımı sallıyorum, gözlerim arkadaşıminkilerle buluşuyor. "Bu sadece bir zaman meselesi."

"Gözlerinin arasına seve seve bir kurşun sıkarım." Will'in yüzüne ciddi bir ifade yerleşir. "Silah sevkiyatı yarın sabah burada olur."

"Güzel." Luca'nın zamanında teslimat yapacağına her zaman güvenebilirim. Adam asla hayal kırıklığına uğratmaz.

Güncellemelere devam eden Will, "Sicilyalılarından iz yok. Burada ve Vancouver'da her şey sakin."

"Çoğunluğu yok ettik," diye mırıldandım. Nikolas'a ve Rahipliğin geri kalanına o şerefsizleri ortadan kaldırmaları için yardım ettiğim güzel bir gündü.

"Jimmy kalp krizi geçirdi."

Başımı kaldırıyorum ve şoktan titriyorum. "Ne zaman? O iyi mi?" Sandalyemden kalkıyorum.

"Bir ay önce." Will sözlerini duyunca bana mahcup bir bakış attı. "Dinlenmeye ihtiyacın vardı Liam. İşler ters gitseydi sana daha önce söyledim ama Jimmy evde iyileşiyor. Yardım etmesi için bir hemşire bile tuttu."

"Bana söylemeliydin," diye bağıriyorum. Jimmy Flanagan en iyi adamlarımdan biridir. "Şimdi adamlarımdan birinin ölmesi umurumda değil gibi görünüyor!"

"Sen tükenmek üzereydin, ben de onu kontrol ediyordum." Will ayağa kalkıyor ve başını eğerek bana bu konuda benimle savaşaacağını açıkça belirten bir bakış atıyor.

"Bir dahaki sefere bana hemen haber ver," diye emrediyorum.

Will başını sallıyor, sonra ağzı yukarı kıvrılıyor. "Hadi ama, sakın ol. Senin için en iyisini yaptığımı biliyorsun." Masanın etrafında yürümeye başladığımda, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Jimmy'yi kontrol etmek için," diye mırıldandım, hâlâ

kızgındım.

Bana yetişmek için acele ediyor. Masasının önünden geçerken Will, Devon'a "Bugünlük gidiyoruz," diyor.

Will'e kaşlarımı çatarken asansörün düğmesine basıyorum.

"Beni hâlâ seviyorsun," diye mırıldanıyor herif nefesinin altında. "Sevdiğim için çok şanslısın," diye homurdanıyorum.

Asansör.

Yolda Will beni mafyayla ilgili her konuda bilgilendirmeye devam etti.

Tüm yönetim kadrosu benim İrlanda mafyasının başı olduğumu biliyor ama alt düzey çalışanlar bilmiyor. Byrne Enterprises, mafyaya para aklamak için kullandığım bir inşaat şirketi. Son birkaç yıldır müthiş bir kâr sağlıyor. Para aklama operasyonlarını yavaş yavaş yeni bir girişime taşıyorum, böylece bu şirket yasal olabilir.

Jimmy'nin evine giderken, "Bu son tatilim" diye mırıldandım.

Will, "İşte şimdi aşırı tepki veriyorsun," diye kıkırdıyor.

"En iyi adamlarımdan biri kalp krizi geçirdi. Byrne Enterprises'da üç çalışanımı kaybettim ve ikisi de bir sevkiyatı taşıırken öldürüldü. Tam bir karmaşa."

Arkadaşım, "Sen burada da olsan, tatilde de olsan bu olacaktı," diyor.

Ona katılma ya da katılmama zahmetine girmiyorum.

Cipi Jimmy'nin evinin önünde durdurup evin haline bakıyorum. "Burası bok gibi görünüyor. Adamlara söyle yeni bir kat boya yapsınlar ve olukları temizlesinler."

"Tamam."

Patikadan yukarı doğru yürürken, küçük bahçenin yıpranmış halini işaret ediyorum. "Bu pisliği de temizlesinler."

Will kapıyı çalmadan önce, "Anladım," diye cevap verir.

Kırkılı yaşlarının sonunda bir kadın bize kapıyı açıyor. Will'i görür görmez yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Vay canına, şimdi de haftada iki kez mi ziyaret ediyorsun?"

"Şanslı değil misin?" diye utanmadan onunla flört ediyor. Will'in insanların onu sevmesini sağlayan bir tarzı var. Benim aksime.

Bu saçmalığa ayıracak vaktim olmadığı için onları geçip oturma odasına giriyorum. Jimmy'nin yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor ve hemen ayağa kalkmaya başlıyor.

Ona elimi sallayarak, "Otur, ihtiyar." diyorum. Ona ters ters bakıyorum, ne kadar kilo verdiğini düşünürken başımı sallıyorum. "Seni altı hafta yalnız bırakıyorum ve sen benim üzerimde ölmeye çalışıyorsun. Ne oluyor Jimmy?"

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor. "Küçük bir kasise çarptım. Önemli bir şey değil."

Tek kişilik koltuğa oturup bir süre daha Jimmy'ye bakıyorum. "Bok gibi görünüyorsun."

Hemşire içeri giriyor, ardından Will geliyor. Hemşireyle gözlerimi kilitleyerek soruyorum: "Yemek yemiyor mu? Doktor ne dedi?"

Bakışları temkinli bir şekilde üzerimde duruyor. "Jimmy'nin dinlenmesi ve üzülmemesi gerekiyor, o zaman kısa sürede iyileşir. Yemek yiyor ama sebzelerden şikayet ediyor."

Bakışlarımı tekrar Jimmy'ye çeviriyorum ve ona pazarlığa açık olmayan bir bakış atıyorum. "Lanet sebzelerini ye."

İçinden bir şeyler mırıldanıyor, sonra bana başını sallıyor. Artık onu kendi gözlerimle gördüğüm için rahat bir nefes alarak, "Beni endişelendirme. Daha iyi ol, duydun mu?"

"Aye-aye."

Hemşire kibarca, "Herkese çay yapabilir miyim?" diye sorar. Will, "Hayır, teşekkürler," diye yanıtlar. "Fazla kalamayız."

Will'e, "Yapacak işin varsa gidebilirsin," dedim. "Bir saat sonra beni almaya gel."

"Emin misin?" Will sorar.

Başımı salladığımda ön kapıya yöneliyor. Dikkatimi tekrar Jimmy'ye veriyorum, "Git bize çay yap, Kristine." diyor.

Hemşire oturma odasından çıktıktan sonra Jimmy bana özür dileyen bir bakış attı.

"Sakın kalp krizi geçirdiğim için özür dilemeye kalkma," diye uyarıyorum onu.

"Bütün gün kışımın üstünde oturunca kendimi işe yaramaz hissediyorum."

Bir an birbirimize baktık, sonra "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum. Elimle mutfağı işaret ediyorum. "Bana ne kadar tuttuğunu ve tıbbi masraflarını söyle. Ben hallederim."

Duyguları yüzünü kapladı ve her zamanki huysuz haliyle tartışmaya başladı: "Senden bunu bekleyemem."

"Kapa çeneni ve seninle ilgilenmeme izin ver. Yıllarca ailemize sadık kaldıktan sonra en azından bunu yapabilirim."

Jimmy artrit belirtileri göstermeye başlayan ellerine bakar. Adam düpedüz rahatsız görünüyor, ama sonra "Teşekkürler patron" diye mırıldanıyor. Gözlerini benimkilere kaldırarak başka bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama o sırada Kristine elinde iki bardak çayla içeri giriyor.

Fincanı ondan aldıktan sonra, içmeye hiç niyetim olmadığı halde sehpanın üzerine bıraktım. Kendi hazırlamadığım bir şeyi tüketmekle ilgili bir sorunum var. Dokunmama meselesiyle el ele gidiyor.

Neyse ki Kristine etrafta dolaşmıyor ve özel olarak konuşmamız için bizi yalnız bırakıyor.

"Çayı getirmeden önce ne söylemek istiyordun?" diye sordum.

Jimmy hemen başını sallar. "Hiçbir şey."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" İnatçı herifin ağzından zorla almaya çalışıyorum.

"Hayır." Bana yarım bir gülümseme veriyor, çok yorgun görünüyor. "Yeterince dinleniyor musun?" diye soruyorum.

Başını sallıyor.

"Yani bana söylemek istediğin bir şey yok mu?" Ona bir şans daha veriyorum. Jimmy sabredebildiğim ender insanlardan biri. İrlanda'dan babasıyla birlikte geldi ve ilk günden beri mafyaya sadık kaldı. Geriye kalan birkaç iyi adamdan biri. "Biz bir aileyiz Jimmy. Benimle her şeyi konuşabilirsin."

Gülümsemesi biraz daha büyür. "Biliyorum."

Konuşmayacağı belli olunca içimi çektim. "İnatçı pislik."

Bu sefer kıkırdıyor. "İşe döneceğim-."

Hemen başımı salladım. "Hazır olduğuna karar verdiğimde işe geri döneceksin."

Jimmy saate bakıyor ve bir an için endişeli görünüyor, ama sonra, "Biraz kestirmezsem Kristine küplere binecek," diyor.

Ayağa kalkıp onunla göz göze geldim. "Kendine iyi bak, Jimmy. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Teşekkürler, patron."

Evden çıkarken Will'i aramak için cebimden telefonumu çıkarıyorum. Jimmy'nin içki içip parasını kumarda kaybetmeseydi çok daha iyi bir mahallede yaşayabileceğini düşünerek sokağın aşağısına ve yukarısına bakıyorum.

Will, "Köşedeyim," diye cevap verir.

"Güzel." Telefonu kapattım ve yolun yukarısında bir otobüsün durmasını izledim. Birkaç kişi indikten sonra Will yanıma yanaşıyor.

Arabaya binerken, "Depo." dedim.

Bölüm 8

Kiara

Byrne Enterprises'ın karşısında dururken midemde sürekli bir yanma hissi var.

Gözlerimi kaldırarak hayallerimin gerçekleşeceğini düşündüğüm etkileyici binaya bakıyorum. Bakışlarım en üst kata kilitleniyor ve pencerelerin arkasındaki herhangi bir hareketi seçmeye çalışıyorum ama çok yüksek.

Ne yapacağım ben?

Dün öğleden sonra kaç kez neredeyse polisi arayacaktım hatırlamıyorum.

Annemin hayatını riske atamam. Finn'in neler yapabileceğini sadece Tanrı bilir.

Yardım isteyebileceğim kimsenin olmadığına farkına varmam gece yarısını buldu. Sarsıcıydı.

Bu kabusta yalnızım.

Gözlerimi indirerek yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye çalışıyorum ama bu gülümseme gözyaşlarına dönüşmekle tehdit ediyor. Göğsümde dönen umutsuzluk ve korku karşısında sertçe yutkunuyorum.

Daha önce hiç bu kadar yorgun hissetmemiştim, sanki tüm hayatım içimden çekilip alınmış gibi. Finn bana her şeyi yapabilir ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ve ben de bundan hoşlanıyormuşum gibi davranmak zorundayım.

Tanrım.

Başımı sallıyorum, o adamın bana dokunmasını ve bunun olmasına izin vermesini aklım almıyor. Dün bir öpücüktü. Bugün ne getirecek?

Gözlerimi kapatarak, caddenin karşısına geçmeden önce güçlendirici bir nefes çekiyorum. Finn'in annemi öldürme tehdidi, girişe yaklaştığım her adımda kalbimin etrafındaki bağlarını sıkılaştırıyor.

Bu karmaşadan nasıl kurtulacağım? İstifa etmek Finn'den kurtulmak için yeterli olacak mı? Muhtemelen hayır.

Annemle kaçmak için yeterli param yok ve babamı geride bırakamam.

Kahretsin.

Girişe ulaştığımda nefeslerim hızlanıyor. Gözlerim etrafta geziniyor, sanki avlanıyormuşum gibi hissediyorum.

Nefes al, Kiara.

Binaya girerken gülümsemek için zerre kadar gücüm yok. Resepsiyon bankosuna ulaşamadan Denise'in kaşları endişeyle çatıldı. "Hey, hâlâ kendini iyi hissetmiyor musun?"

Boğazımdaki yumruyu zorlukla yutarak başımı sallıyorum. "Ama iyi olacağım." *Umarım.*

"Bugün izin almalıydın. Tek başıma idare edebilirim."

Hasta olduğumu söylemeyi düşündüm ama Finn'in nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Evime gelmesini istemiyorum.

"Merak etme. Kahve ister misin?" Konuyu değiştirmek için sordum.

"Sen otur. Bize biraz hazırlayayım."

"Teşekkür ederim." Yerime oturup çantamı alt çekmeceye yerleştiriyorum. Denise lobi katında ilerlerken Liam ve Will içeri giriyor. Duraklıyor, dudaklarında parlak bir gülümseme beliriyor. "Günaydın Bay Byrne." Sonra gülümsemesini Will'e çeviriyor. "Bay Gillen."

Will ona, "Liam beni kovmasaydı, bugün ne kadar güzel görüldüğünü söyledim," diye iltifat ediyor.

Onların şakalaşmalarını izlemek üzerimde dolaşan kara bulutları dağıtmıyor.

Denise'den gözümü ayırdığımda Liam'la göz göze geliyorum. Kaşlarını çatarak yaklaşıyor ama tezgâhtan güvenli bir mesafede duruyor.

Ancak o zaman Denise'in bana dokunulmasından hoşlanmadığını söylediğini hatırlıyorum.

Ve dün, özür dilemeden yüzüstü ona çarptım.

"Dün sana çarptığım için özür dilerim," diyerek özürlü çabucak aradan çıkarıyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor, gözleri beni çok yakından inceliyor.

Dudaklarımı uyuşuk bir gülümsemeye zorluyorum. "Evet. Sorduğun için teşekkürler."

Liam bir süre daha bana baktıktan sonra "Buradaki ilk ayın nasıl geçti?" diye sordu.

Cumaya kadar harika.

Kardeşinin ne yaptığını biliyor musun?

"Güzel," diye mırıldanıyorum ses tonumda sıfır heyecanla. "Çok şey öğrendim."

Başını sallıyor, gözlerini bana diyor. "İyi görünmüyorsun. Hastaysan eve gitmeni tercih ederim."

Daha dik oturarak başımı sallıyorum. "Çok daha iyiyim. Sadece yediğim bir şeydi."

Liam, Will ve Denise'e bakıyor ve dahili hat çaldığında irkiliyorum ve Liam'ın kafası bana dönüyor. Gözleri üzerimdeyken, titreyen parmağımla cevaplama düğmesine bastığımda sanki yer ayaklarımın altından kayacakmış gibi hissediyorum.

"Kiara
konuşuyor."

"Ofisime. Şimdi."

Oh, Tanrım.

"Evet efendim," diye nefes alıyorum, korku içimi titretiyor. Telefonu kapattığım anda Liam "Kimdi o?" diye sordu.

"Kardeşin."

Sol kaşı kalkıyor. "Ne istiyormuş?" "Ofisine gitmemi istiyor."

Liam benimle göz göze geliyor ve sanki tüm sırlarımı benden **a l m a y a** çalışıyormuş gibi hissediyorum. "Kal ve işini yap."

Ama...

Temkinli bir şekilde başımı sallıyorum ve Liam'ın asansöre doğru yürümesini izliyorum.

Kahretsin. Kimi dinleyeceğim?

Finn'i arayıp ofisine gelemeyeceğimi söyleyeyim mi?

Denise dumanı tüten iki fincan kahveyle geri döndüğünde, içmek için bile kendime gelemiyorum.

Soğuk terler döküyorum ve endişeden kendimi güçsüz hissediyorum.

"Sormayacak mısın?" Denise'in sesi beni sürekli içine düştüğüm korku kaynaklı trans halinden çekip çıkarıyor.

"Neyi sorayım?" Duymadığım bir şey mi söyledi?

"Will ve benim hakkımda," diye kıkırdıyor, sesi hafif ve özgür.

"Ah. Elbette." Elimi alnıma sildim. "Sana çıkma teklif etti mi?"

Denise başını sallamaya başlıyor, heyecandan gözleri parlıyor. "Cumartesi akşamı yemeğe gidiyoruz, bu da yeni bir elbise almam gerektiği anlamına geliyor." Elini bir zarfa uzatıyor ve zarfı açınca yüzü yeniden aydınlanıyor. "İlk maaş gününüz kutlu olsun."

Doğru. Banka hesabımı bile kontrol etmedim.

"Teşekkürler." Gülümsemek için elimden geleni yapıyorum. "Randevun için tebrikler."

Denise tekrar gülümsüyor, sonra Will ve onun hakkında sevdiği her ayrıntı hakkında saçmalamaya başlıyor. Finn için endişelenirken bir yandan da işimi halletmeye çalıştığım için onu sadece yarım kulakla dinliyorum.

Bölüm 9

Liam

Finn'in kapısını iterek açtım ve ofisine girdim. "Beklediğin kişi değil mi?" Mırıldandım.

Kaşlarını kaldırarak, "Sabahın bu erken saatinde bu onuru neye borçluyum?" diye sorar.

"Kiara lobide resepsiyonist olarak çalışıyor. Onu ofisinize çağırmayı bırakın ve kendi işinizi yapın. Son uyarı."

Finn bir an bana baktı, sonra küçümseyerek cevap verdi, "Evet, efendim." Tam arkamı dönecekken, "Beni ne zaman mafyaya alacaksın?" diye soruyor.

Dudaklarımdan bir kıkırdama dökülüyor. "Asla." Mafya onu çiğneyip tükürecek.

"Sonsuza dek önüme attığın artıklarla mutlu olmamı mı bekliyorsun?"

Ağzımın kenarı kalktı. "Evet." Ofisin etrafını işaret ediyorum. "Benden alacağın tek şey bu."

Finn ayağa fırlıyor ama kendini kaybetmemek için tam zamanında tutuyor. "Daha fazlasını hak ediyorum."

Bir adım daha yaklaşarak onunla göz göze geliyorum. "Hiçbir şeyi hak etmiyorsun. Annenin babamla evlenmiş olması benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Soyadın aynı olabilir ama sen bir Byrne değilsin."

Finn dilini yutmak üzereymiş gibi görünüyor, sonra da "Ailelerimize söylerim" diye tehdit ediyor.

Bu adamın aptallığı karşısında başımı sallıyorum. "Finn, onların benim üzerimde hiçbir güçleri olmadığını ne zaman anlayacaksın? Bu şirket bana ait. Mafya bana ait. Her şeyin sahibi benim."

Hayal kırıklığı yüz hatlarını sıkılaştırıyor. "Bu hiç adil değil."

Gözlerimi kısıyorum, öfkem artmaya başlıyor. "Senin öfke nöbetlerin için zamanım yok. Eğer daha iyi bir gelir istiyorsan, işte kapı."

Bu konuşmayı bitirip ofisten çıkıyorum ve kendi ofisime gidiyorum. Kapımı arkamdan kapattığım anda, Will masamın köşesine tünediği yerden bana sırtıyor. "Denise evet dedi."

Başımı iki yana sallıyorum ve omuzlarımdaki gerginliğin atılmasına izin vererek arkadaşşıma şaka yapıyorum: "Sadece sen yalvarmaya devam ettiğin için."

"Onu bir randevuya çıkarmamda bir sakınca görmüyor musun?" diye tekrar kontrol ediyor.

"O bir yetişkin ve kendi kararlarını verebilir," diye mırıldanıyorum masamın arkasına otururken. Will'e bakarak, "Ona gerçekte ne iş yaptığını söyleyecek misin?" diye soruyorum.

"Senin kışını nasıl öptüğümü duyunca etkileneceğini sanmıyorum," diye şaka yapıyor ama sonra başını sallıyor. "Aramızdaki şeyler ciddileşene kadar olmaz."

"Ona güvenebileceğinizden emin olun," diyorum. Dizüstü bilgisayarımı açıp o günkü programımı kontrol ediyorum. "Sadece iki

toplantılar." Tam o sırada sayfa güncelleniyor ve ben ekrana ters ters bakıyorum. "Şunu altı toplantı yapalım."

"Bir CEO'nun hayatı. Seni bana tercih ederim."

"Kıçını kaldır ve gidip depoyu kontrol et. Sevkiyatın gelmesine iki saatten az kaldı."

"Emredersiniz, patron." Herif ofisten çıkmadan önce beni selamladı.

Sandalyede arkama yaslanıp dirseğimi kolçağa dayıyorum, başparmağım çenemin üzerinde geziniyor. Kiara'nın solgun yüzü aniden zihnimde belirliyor ve kaşlarımı çatmama neden oluyor.

Kadın işe gidecek kadar iyi görünmüyordu. Ama iyi olduğunu söyledi.

Sandalyemde kayarak, üzerinde çalıştığım teklifleri gündeme getiriyorum. Bir cümleyi üçüncü kez tekrar okumak zorunda kaldığımda alnımdaki çatık kaşlar kararıyor.

Kiara Murphy'de beni rahatsız eden bir şey var ve bunu tam olarak anlayamıyorum.

Çok güzel, kumral saçları gür ve ipeksi, açık renk irislerinin etrafındaki koyu halkayla kehribar rengi gözleri kesinlikle çarpıcı.

Ama dikkatimi çekmesinin nedeni bu değil.

Ürkek görünüyor.

Hadi ama Liam. Çoğu insan senden korkuyor. Seni bu kadar rahatsız ediyorsa, kadını evine gönder.

Finn'in kadına olan ilgisinden hoşlanmadım.

Parmaklarımı masaya vurarak gözlerimi kısıyorum. Dürüst olmak gerekirse, Finn'in bir kadına duyduğu ilgiden hoşlanmıyorum. Hele ki yasadışı bir seks çetesi kurduğunu öğrendikten sonra.

Kiara genç ve çekici. Et tacirleri için mükemmel bir hedef olabilir.

O şerefsiz çalışanlarıma bakmasa iyi olur.

Devon'ın dahili telefonunun düğmesine basıp, "Evet efendim?" diye cevap vermesini bekliyorum.

"Ofisime gel."

Saniyeler sonra kapım açıldı ve Devon bana sorgulayan bir bakış attı.

"İçeri gelin." Kapıyı arkasından kapatıyor, sonra soruyorum: "Finn kadın çalışanlardan herhangi birine ilgi gösterdi mi?"

Devon bir an düşündükten sonra, "Julia'yı sık sık arardı," diye cevap verdi.

"Julia?"

"Kiara bize katılmadan önce lobinin resepsiyonistiydi. Siz tatile çıktıktan hemen sonra istifa etti."

"Neden istifa ettiğini biliyor musunuz?"

Devon başını sallar. "Onunla pek sık konuşmazdım."

"İnsan Kaynakları bana dosyasını göndersin."

"Evet, efendim." Sonra da ekliyor: "Kiara'yı da sık sık arıyor ve geçen hafta bir davette ona eşlik etmesini istedi."

Ne? Bu hiç hoşuma gitmedi.

"Onu tekrar ararsa bana haber ver."

"Peki, efendim."

Devon'un ofisimden ayrılışını izledikten sonra toplantılardan önce bitirebilmek için dikkatimi tekliflere veriyorum.

İK'dan e-posta geldiğinde tıklıyorum ve temel bilgileri geçiyorum. İşe alınma nedenine

İstifa, Julia'nın Miami'den daha iyi bir teklif aldığı için ayrıldığını not ediyorum.

Bunda garip bir şey yok. E-postayı kapatıyorum ve ilk toplantıma birkaç dakika kalana kadar tekliflere geri dönüyorum. Bayan Crowe'un ilgiyi sevdiğini bildiğimden, onunla lobide buluşmak için aşağıya iniyorum.

Asansörden çıkarken Kiara resepsiyonda yalnızdı. Alnını ovuşturuyor, sonra kafasını bana doğru çeviriyor ve neredeyse sandalyesinde zıplıyor.

İnsanların benden korkmasına alışkınım, özellikle de işin mafya tarafında, ama Kiara'nın tepkisini biraz aşırı buluyorum. Tezgâhın yanında durup, "Burada her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Hızlıca başını sallıyor, başı aşağı yukarı sallanıyor, yüzü hala çok solgun. "Evet, efendim. Denise az önce giriş kartı dağıtmak için muhasebe bölümüne gitti."

Gözlerim Kiara'nın yüzünde geziniyor. "Hâlâ iyi hissediyor musun? Yerine bakması için başka birini bulabilirim."

Dudaklarında bir gülümseme dalgalanıyor ve her zaman bu kadar gergin olup olmadığını merak ediyorum.

"Gerçekten daha iyi hissediyorum, efendim."

"Liam," diye mırıldanıyor Bayan Crowe lobiye girerken. "Sakin beni beklediğini söyleme."

Derin bir nefes alarak yüzümü gülümsemeye zorluyorum. "Elbette. Nasılsın?"

"Muhteşem." Gözleri yana kayıyor, sonra da resepsiyona doğru bir adım atıyor. "Aman Tanrım, saçlarını kimin boyadığını bana söylemelisin. O kumral tonu için adam öldürürdüm."

Kiara, ilk başta bunaltıcı olabilen Bayan Crowe'a göz kırpmıyor ama kadın gerçekten zararsız.

"Ah... bu benim doğal rengim," diye yanıtlıyor Kiara.

"Fotoğraf çekmemin bir sakıncası var mı? Kuaförüne gösterebilmek için."

"Oh, tabii."

Kiara ayağa kalkar ve Bayan Crowe "Klipsi çıkarabilir misin canım?" diye sorar.

Kiara bana gergin bir bakış attı, sonra Bayan'ın dediğini yaptı.

Crowe soruyor.

Müşterim kolunun altındaki kocaman çantadan telefonunu çıkarırken dikkatini bana çeviriyor. "Bir tanem ol ve fotoğrafı çekmeme yardım et."

Yanlışlıkla Bayan Crowe'a dokunmamaya dikkat ederek cihazı ondan alıyorum ve kamerasını açtıktan sonra Kiara'ya bakıyorum, tam da parmaklarını saç dediği uzun ipek tellerinde gezdirirken.

Bir an duraksıyorum ve Kiara omzunun üzerinden bana baktığında, onu görünce kalbim sıkışıyor.

Kahretsin, çok güzel. Kadın başka bir dünyadan.

Göz göze geldiğimiz anda başını hızla başka yöne çeviriyor. Daha fazla zaman kaybetmek istemediğim için kamerayı Kiara'ya yakınlaştırıp fotoğrafı çekiyorum.

Cihazı ıslıl ıslıl parlayan Bayan Crowe'a geri verirken Kiara'nın saçlarını nasıl hızla topladığını fark ediyorum. Hiç düşünmeden, "Saçlarını daha fazla açmalısın" diyorum.

"Ha?" Kiara sanki onu tehdit etmişim gibi donakaldı.

"O haklı, canım. Saçların açık olmalı," diye ekliyor Bayan Crowe.

Bayan Crowe'a yürümesi için asansörleri işaret ederken, dikkatimi müşteriye vermeden önce kendimi Kiara'ya bir kez daha bakarken yakalıyorum.

Bölüm 10

Kiara

Eve döndüğümde koltuğuma uzandım ve rahat bir nefes aldım.

Bu sabahki telefon görüşmesinden sonra Finn benimle iletişim kurmak için hiçbir çaba sarf etmedi ve şimdi günü geride bıraktığım için gerginliğim azalmaya başladı.

Belki şansım yaver gider ve Finn benimle uğraşamayacak kadar meşgul olur.

Cebimden telefonumu çıkarıp hızla bankacılık uygulamama giriyorum ve hesabıma yatan tutarı görünce dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Bu güzel anı içime çekiyorum, ruhumun buna çok ihtiyacı var.

Şimdi iş için birkaç kıyafet alabilirim.

Kaslarım daha da gevşiyor ve kaybolan iştahım bile geri geliyor. Kalkıp küçük mutfağa gidiyorum ve akşam yemeği için peynirli makarna hazırlamaya başlıyorum.

İlk ısırgı aldığımda, bütün gün aç bıraktığım için midem protesto edercesine gurulduyor.

Dayanamayıp tekrar banka hesabıma giriyorum ve yemek yerken bakiyeye bakıyorum.

Cihaz elimde titriyor ve bankacılık uygulamasını kapatarak mesajlarıma tıklıyorum. Numarayı tanımadığım için mesajı açıyorum.

Bugün seni özledim.

Anında, yemek ağzımda ekşidi. Sonra başka bir mesaj geliyor.

Benden saklanabileceğini sanma.

Artık sana sahibim.

Yarın saat yedide gel.

Ve sakın kimseye bundan bahsetme, yoksa annen ölür.

Telefonu tezgâhın üzerine bırakıyorum ve ekran kararana kadar sanki bir yılanmış gibi ona bakıyorum. Kalbim göğsümde çılgınca atıyor, maaş çekimi almanın verdiği azıcık mutluluk, içinde sıkışıp kaldığım kâbusun hatırlattıklarıyla bastırılıyor.

Tek bir kasımı bile oynatamadan dakikalar geçiyor. Artan peynirli makarnayı buzdolabına koyuyorum ve banyoya gidip muslukları açarak banyo yapıyorum, temizlenmem gerekiyor.

Kendimi bitkin hissederek kıyafetlerimi çıkardım ve küvete girerek suya daldım. Arkama yaslanıp başımı suya daldırıyorum ve nefesimi tutarak Finn'i hayatımdan çıkarabilmeyi diliyorum.

Ne yapacağım ben?

Başka seçeneğim olmadığı için Finn'in istediği gibi saat yedide işte oluyorum.

Asansörle yönetici katına çıkarken binanın boş olduğunu hissediyorum.

*Çılgılık atarsam kimse
duymaz. Çılgılık atmaya
cesaret edebilir miyim?*

Ellerim iki yanımda, dişlerim alt dudağımı acımasızca sıkıyor.

Tanrım, bu delilik.

Mesajlarla birlikte polise gidersem annemi koruyabilirler mi? Bu yeterli bir kanıt mı?

Kendimi idam odasına doğru yürüyen bir mahkûm gibi hissederken, gözlerim Finn'in ofis kapısına kilitleniyor. Nefeslerim sığlaşıyor, oraya girdiğimde iyi bir şey olmayacağından hiç şüphem yok.

Koridorun ortasında durduğumda, göğsümdeki umutsuzluk ve korku artıyor, kalbimi boğucu bir şekilde kavıyor.

Birden kapı açılıyor ve Finn'in yüzüne yırtıcı bir gülümseme yayılıyor. "Ben de beni bekleteceğini sanıyordum." İçeri girmemi işaret ederek bekliyor.

Hayatımı cehenneme çeviren adama bakarken, onu nasıl çekici bulduğumu merak ediyorum.

Aşağılık biri.

"Bugün, Kiara."

Dudaklarımda umutsuz bir nefes dolaşıyor, sonra ilerliyorum, cehenneme doğru yürüyorum. Ofisin ortasında durup kapıyı kapattığını duyuyorum.

Hareket ettiğini hissediyorum, avlandığım hissi boğazımı sıkıyor.

Parmakları omzuma ve koluma değdiğinde bedenim içgüdüsel olarak sarsılıyor. "Lütfen bunu yapma," diye yalvarıyorum dudaklarımdan.

Kolum sıkıca kavranıyor ve göğsüne doğru çekiliyorum. Nefesi kulağımın üzerinde dolaşıyor. "Bu işler böyle yürümez. Eğer yalvaracak ve ağlayacaksan..." Görüş alanımda bir silah beliriyor ve ödümü koparıyor. Geri çekiliyorum, kalbim şiddetli bir şekilde çarpmaya başlıyor.

Finn namluyu boynuma dayıyor ve soğuk çeliği boğazımda gezdiriyor. O kadar korkmuştum ki nefes bile alamıyordum.

"Annene bir şey olmasını istemiyorsun, değil mi?"

Çabucak başımı salladım.

"Ve seni incitmekten nefret ederim," diye ekliyor sinsice. Namluyu önümde gezdiriyor ve göğüslerimin arasında duruyor. "Yalvarıp ağlayacak mısın?"

Başımı sallıyorum.

"Sana yaptığım her şeyden zevk alacaksın, değil mi?"

Gözlerimi kapatarak, her santimetrekaremi dolduran dehşet karşısında sertçe yutkunuyorum, sonra başımı sallıyorum.

"Aferin kızıma," diye nefes alıyor.

Silah görüş alanımdan kayboluyor, sonra Finn parmaklarını kolumda gezdirmeye devam ediyor. "Arkanı dön."

Onunla yüzleşmek için döndüğümde nefesim sığlaşıyor ve hızlanıyor, hızlı nefesler başımı döndürüyor. Gözlerimiz buluşana kadar yavaşça yukarı bakıyorum.

Bunu bana nasıl yaparsın?

Gözlerindeki ahlaksızlığı ve şehveti görüyorum ve bu da sorumu cevaplıyor. Finn şeytan.

"Annenin hayatını bağışladığım için ne kadar minnettar olduğunu göster bana," diyor, yüzünde zalim bir alay oluşuyor. "Öp beni."

Yüzümdeki tiksintiyi belli etmemek için mücadele ediyorum. Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Eğilebilir misin?"

Tanrım. Bana yardım et.

Finn'in gülümsemesi eğilirken genişliyor.

Annemi düşün. Yaptığın şeyden başka bir şey düşün ve bu işi bitir.

Çenemi kaldırıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum.

Kusma.

Kusma.

Finn dudaklarıma karşı hırlıyor, "Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Göğsümden bir hıçkırık yükselmekle tehdit ediyor ve onu bastırmak için zorlukla yutkunuyorum. Dudaklarımı aralayıp dilimin ağzına girmesine izin verdiğimde yoğun bir tiksinti içimi ürpertiyor.

Finn'in kolları beni sarıyor ve göğsüne gömülüyorum. Başını eğiyor ve beni açlıkla öpüyor, hatta memnuniyetle inliyor.

Kusma.

Bir eli kıcıma doğru kayıyor ve beni sıkıca kavıyor.

Şimdiye kadar Finn'in anneme ne yapacağına dair genel bir korku vardı. Annemden faydalanacağını biliyordum.

ama bunun ne anlama geldiğini düşünmek için kendime izin vermedim.

Bana tecavüz edecek ve ben onu durduramıyorum.

Bu adam beni soyacak ve kıracak.

Kendimi geri çekerek titreyen bir elimle ağzımı kapatıyorum, içimden şiddetli nefesler fışkırıyor.

Finn bir elini kaldırıyor ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirerek bakışlarını uyarıyla dolduruyor.

"Gerçekten mi?"

"I..." Zihnim bir bahane bulmak için yarışıyor. "Bir şey duyduğumu sandım."

Başını çevirip dinliyor. Evren bir kez olsun benim tarafımda ve koridorda bir telefon çalmaya başlıyor. Finn ebeveyn banyosunu işaret ediyor. "Git. Saklan!" diye tıslıyor bana. Aceleyle tuvalete giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Alnımı tahtaya bastırarak, nefeslerim dudaklarımdan taşarken bir şükür duası ediyorum.

"Neden bu kadar erken geldin?" Liam'ın sesini duyuyorum, tonu düpedüz acımasız ve benimle her konuştuğunda olduğu gibi değil.

Finn, "Gün başlamadan önce biraz iş yaparım diye düşünmüştüm," diye gelişigüzel cevap veriyor.

Liam kulağa hiç de eğlenmiş gibi gelmeyen bir kıkırdama çıkarıyor. "Cehennem dondu mu? Çalışmak için parmağını bile kıpırdatmadın." Ayak sesleri duyuyorum ve bir an için Liam beni burada bulursa ne olacağını merak ediyorum.

Kendi özgür irademle burada olduğumu düşünür mü? Finn'e mi yoksa bana mı inanır?

Liam, "Bana ne üzerinde çalıştığını göster," diyor.

"Siktir git Liam," diye homurdanıyor Finn, ama bir an sonra homurdandığını duyuyorum, ardından Liam ölümle doluymuş gibi bir sesle "Bugün ölmek istiyor musun?" diyor.

Ne?

Gözlerim açılıyor ve nefeslerimi olabildiğince sessiz tutuyorum.

"Özür dilerim," diye çabucak özür diliyor Finn, ses tonu birdenbire tüm kibinden arınıyor. "Özür dilerim, tamam mı?"

Bir an sessizlik oldu, sonra Liam homurdandı, "Sana karşı sabrım tükendi, Finn. Ya çalışmaya başlarsın ya da tembel kıcını şirketimden dışarı atarsın."

"Çalışacağım," diye çabucak cevap veriyor, Liam için duyduğu korku ses tonunda açıkça titriyor.

Başımı kaldırdığımda kalbime umut doluyor.

Finn Liam'dan korkuyor ve pek iyi anlaşıyor gibi görünmüyorlar.

Finn'in bana ne yaptığını söylersem belki Liam bana inanır.

Yine de bu Finn'i annemi öldürmekten alıkoymayacak.

Bir şeyin düştüğünü duyuyorum, sonra Liam "Lanet parazit" diyor. Daha fazla hareket sesi duyuluyor, sonra ofis sessizleşiyor.

Kapıdan bir adım uzaklaşıyorum, herhangi bir ses duymak için zorlanıyorum.

"Siktiğimin piçi," diye tükürüyor Finn, sonra kapı çekilerek açılıyor. Yüzünde yanan öfkeyle kolumu tutuyor ve beni ofise doğru çekerken sendeleyerek ilerliyorum. "Defol git ve Liam'ın seni görmediğinden emin ol!"

Hiç vakit kaybetmeden kapıya koşuyorum. Asansörden kaçarak acil durum merdivenlerine doğru koşarken kalbim kaburgalarımaya çarpıyor.

Merdivenlerden aşağı kaçıyorum ve ancak lobinin zeminine ulaştığımda en alt basamağa çöküyorum. Yüzümü kapatarak umutsuzca nefes alıyorum.

Bu delilik! Bu da ne böyle?

Bir şeyler yapmalıyım.

Bölüm 11

Liam

Teklifler, sözleşmeler ve yönetim kadrosuyla yapılacak üç aylık toplantı için her şeyi hazırlama telaşıyla Devon'un masasına doğru yürüyorum.

Tam ona ulaştığımda, Devon sandalyesinden kalkıyor, yüzünde endişe okunuyor.

Önünde durup, "Sorun nedir?" diye sordum.

"Kız kardeşim az önce nişanını bozdu. Görünüşe göre işler çok kötüye gitmiş. Los Angeles'ta." Devon bana özür dileyen bir bakış attı. "Onu Chicago'ya getirmek için birkaç gün izin alsam sorun olur mu?"

"Tabii ki hayır." Masasına baktım. "Yerine bakacak birini bulacağım."

Rahatlama yüz hatlarını gevşetir. "Teşekkür ederim." Anahtarlarını ve telefonunu toplamasını izliyorum, sonra "Muhtemelen sadece üç güne ihtiyacım olacak" diyor.

Başımı salladım. "Haftanın geri kalanı senin olsun." "Gerçekten minnettarım."

Devon'ın gidişini izliyorum, sonra telefonunu alıp insan kaynaklarının dahili numarasını çeviriyorum.

"Ben Gina."

"Devon birkaç gün izin almak zorunda kaldı. Haftanın geri kalanında onun yerine bakması için birini gönderin."

"Evet, efendim."

Telefonu yere bıraktım ve ofisime geri dönerken, Cuma sabahki toplantıdan önce her şeyi halletmek istiyorsam işe koyulmam gerektiğini düşündüm.

Dakikalar sonra kapım çalındı. Bir sözleşmenin son sayfasını tararken, "İçeri gel." diye mırıldandım.

Kapı açılıyor ve ancak işim bittikten sonra başımı kaldırıp bakıyorum. Kiara'nın bana baktığını görünce şaşırarak bir kaşımı kaldırıyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Gina beni Devon'ın yerine bakmam için gönderdi," diye açıklıyor, çok endişeli görünüyor.

"Doğru." Ayağa kalkarak, "Cuma sabahı tüm yönetim kadrosuyla bir toplantı yapılacak. Üç aylık tahminler için veri paketlerini bir araya getirebilir misin?"

Kiara kapının yanında duruyor ve gözlerindeki korkunun titrediğini fark etmiyorum. "Daha önce yapmadım ama bir örnek varsa çabucak öğrenebilirim."

Devon'ın masasına doğru elimle işaret ediyorum. "Devon'ın bilgisayarında son toplantının sunumu olacak."

Kiara ofisimden çıkabilmem için koridora doğru ilerliyor, sonra da birkaç adım arkamdan geliyor.

Devon'ın masasına oturup kayıtlı belgeleri tarayarak doğru belgeyi bulup getiriyorum. "İşte başlıyoruz." E-postalarını açarak, ona gönderdiğim e-postaya tıklıyorum ve kadının ihtiyaç duyacağı bilgileri içeren belgeyi açıyorum. Sandalyeden kalkarak ona oturmasını işaret ediyorum. "Ne düşünüyorsun?" diye sorarken profesyonel mesafemi koruduğumdan emin oluyorum. Yapabilir misin?"

İki belgeye bakıyor, sonra başını sallıyor. "Eminim yapabilirim."

Ağzımın kenarında bir gülümseme beliriyor. "Yardıma ihtiyacın olursa ofisimdeyim."

Kiara başını sallıyor, sonra hemen işe koyuluyor. Son toplantının belgesini kopyalayıp üzerinde çalışmak için yeni bir belge oluşturmasını izliyorum, sonra parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyor.

Genelde başkalarının çalışmasını izlemekten rahatsız olurum, kendim de bir şeyler yapmak isterim ama gözlerim Kiara'ya takılı kaldı, ellerinin hareketi neredeyse rahatlatıcı.

Büyüleyici.

Finn aniden, "Devon'ın yerini almanın zamanı gelmişti," diye yorum yapar.

Kiara öyle bir irkiliyor ki, gözlerim Finn'e kayarken soluyor. "Kiara Devon'un yerine bakıyor ve yapacak işleri var, o yüzden gidebilirsiniz" derken ses tonum hiç değişmiyor.

Finn asansörün düğmesine basıyor, sonra Kiara'ya uygunsuz bir sırıtış atıyor. "Sadece manzarayı sevdiğimi söylüyorum."

Bu sabah tetiği çekmeliydim.

Kibirli herif asansöre adımını atıyor, kapılar sırıtışının üzerine kapanıyor.

Dikkatimi tekrar Kiara'ya çevirdiğimde onu sandalyede donmuş, gözleri kapalı kapılara dikilmiş halde buluyorum.

"Bunun için özür dilerim" diyorum, sonra da eklemeyi düşünüyorum: "Eğer uygunsuz bir yorum yaparsa bana haber verin, ben de ilgileneyim."

Kiara bana bakıyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor, sonra başını sallıyor.

Bilgisayarı işaret ediyorum. "Hadi işimize geri dönelim." Birkaç saniye yazmasını izledikten sonra arkamı dönüp ofisime geri dönüyorum.

Artık sözleşmeleri yapmaya odaklanabilirim. Telefonum çalana kadar işimin içinde kayboluyorum. Cihazı cebimden çıkarıp cevap verdim, "Liam."

"Bir depo vuruldu," diye mırıldandı Will, ses tonu sinirliydi. "Silahların ve sahte makinelerin tutulduğu depo."

"Lanet olsun." Ayağa kalkarak pencereden dışarı bakıyorum, etrafımda uzanan şehri görmüyorum. "Kimse yaralandı mı?"

"Collin omzuna bir kurşun yedi. Onu tedavi ettiriyoruz." Will iç geçirdi. "Bundan hoşlanmayacaksın."

"Ne?"

"Adamlar Sicilyalılar olduğunu söylüyor."

Ne oluyor lan?

"Emin misin?"

"Araştıracam. Sicilya mafyasını yeniden inşa etmeye çalışan asker artıkları olabilir. Depoyu temizleyelim mi?"

"Evet." Kol saatime baktığımda saatin akşam altıyı çoktan geçtiğini fark ediyorum. "Bir saat içinde orada olurum."

"Tamam."

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve ceketimi asılı olduğu yerden alarak ofisimden çıkarken omuz silkiyorum.

Kiara'yı hâlâ harıl harıl çalışırken bulduğumda başka bir sürprizle karşılaşıyorum. "Hâlâ burada mısın?"

Başını kaldırıyor. "Evet, bugün yapılması gerekmiyor muydu?" "Tanrım, hayır." Saate tekrar bakıyorum, sonra diyorum ki, "Değiştir

Her şey bitti. Seni eve bırakabilir miyim?"

"Ah... hayır, ama teklifin için teşekkürler."

Çantasını toplamasını bekliyorum, sonra asansörün düğmesine basıyorum. Kapılar açıldığında içeri giriyoruz.

Kiara yan tarafa geçerek aramıza mesafe koyuyor ve fark ettiğimi görünce garip bir şekilde gülümsüyor. "Sadece sana çarpmadığımdan emin olmak için..." yüzünde sevimli bir ifade belirliyor, "yine."

Doğru. "Dokunulmaktan hoşlanmadığımı duydun mu?"

"Nedenini anlayabiliyorum." diye cevap verirken neredeyse üzgün görünüyor. Bugünlerde insanlar çok eli açık."

"Ellerini kendine saklamayı bilmeyen birini tecrübe etmiş gibisin?" Cevap vermesini beklemiyorum ama umarım verir.

Onunla küçük bir alanda kendimi rahat hissediyorum.

Bu yeni bir şey.

"Evet." Kapılar açılırken omuz silkiyor, eylem neredeyse umutsuz.

Garip bir duygu beni göğsümden vuruyor ve lobiye adım atarak "Bu kişi hala bir sorun mu?" diye soruyorum.

Kiara tereddüt eder ama sonra başını sallar.

Çıkış kapısını açıyorum ve geçmesini bekliyorum, ondan hafif bir çiçek kokusu yayılıyor.

Güzel bile kokuyor.

Karakterime tamamen aykırı bir şekilde, "Eğer o kişi sana tekrar sorun çıkarırsa, yardıma ihtiyacın olursa ben buradayım" dedim.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yine renklerinin ne kadar çarpıcı olduğu beni hazırlıksız yakalıyor.

Başını sallayarak, "İyi geceler." diyor.

"Sana da."

Köşeye doğru yürüyüşünü izliyorum ve depoya gidip Jimmy'nin evine uğrayıp onu kontrol etmem gerekmesine rağmen, otobüse güvenli bir şekilde binene kadar durup izliyorum.

Düşüncelerim Kiara ve onun hakkında öğrendiklerimle meşgul. Belli ki geçmişinde ona zor zamanlar yaşatan bir pislik var ve bunun beni kızdırdığı dikkatimden kaçmıyor.

Kiara'nın beni daha önce hiç kimsenin etkilemediği kadar etkilediği de dikkatimden kaçmıyor.

Arabamı park ettiğim bodrum katına doğru ilerlerken bir kaşım kalktı.

Kadınla ilgileniyorsun.

Daha önce hiçbir kadına karşı bir şey hissetmediğim için bu fark ediş beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Bodrumun ortasında duruyorum, daha derinlere iniyorum ama onda beni çeken şeyin ne olduğunu bulamıyorum.

Tanrım, bu çok garip.

Bölüm 12

Kiara

İşten sonra babamın mahallesine giden otobüse binmeden önce birkaç kıyafet almaya gittim. Saat neredeyse dokuz olmasına rağmen, eve gitmeden önce babamı kontrol etmem gerekiyor.

Eve girdiğimde babamı televizyonun karşısında buluyorum. "Selam baba," diyorum alnına bir öpücük kondurmaya giderken. "Kristine eve gitti mi?"

"Evet ama bu kadar geç saatte dışarıda ne işin var? Evde olmalıydın," diye azarlıyor beni.

Çantaları kanepenin yanına bıraktım ve oturdum. "Sadece uğrayıp seni kontrol etmek istedim. Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim, genç kız." Babamın gözleri yüzümü tarıyor. "Yıpranmış görünüyorsun. Hâlâ o lanet yerde mi çalışıyorsun?"

Omuzlarım biraz çöktü. "Başka şirketlere de başvurdum. Başka bir iş bulur bulmaz istifa edeceğim."

Babamın gözlerinde rahatlama titreşimleri. "Bu çok iyi."

Kapı çalınca babamın kafası kapıya yöneliyor, sonra ayağa kalkıyor, yüz hatları asıklaşıyor. "Git saklan, genç kız," diye fısıldıyor. "Acele et!"

"Ne?" Ayağa kalktım, babamın tepkisi kafamı karıştırdı.

Hızlıca mutfağa doğru işaret ediyor. "Git saklan! Git, git. Git. Git.

Git."

Aceleyle mutfağa gidiyorum, sonra başımı sallıyorum, neden saklanmam gerektiğini anlamıyorum.

Sonra babamın ön kapıyı açtığını duyuyorum. "Liam? Bir sorun mu var?"

"Hayır. Sadece seni kontrol etmek istedim." Liam'ın sesini duyunca şaşkınlıktan titriyorum, ardından asansördeki konuşmamızdan beri görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım göğsümdeki sıcaklık patlaması geliyor.

Liam ve babam birbirlerini nereden tanıyorlar?

"Geç oldu," diyor babam, sesi gergin.

"Bana gitmemi mi söylüyorsun, ihtiyar?" Ses tonunda sadece yakın arkadaşların sahip olabileceği bir aşinalık var.

Kaşlarımı çatarak kapının yanındaki duvara yaslanıyorum ve dikkatle dinliyorum.

"Tabii ki hayır."

Oturma odasına geçtiklerini duydum, sonra Liam "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Daha iyi. Doktorun beni işe alması gerekiyor."

"Parayı aldın mı?"

"Evet, ama bu çok fazla."

Liam bir kıkırdama çıkarır. "Kapa çeneni ve al. Ve s a k ı n ı içip kumarda kaybetme."

"Evet."

Para mı?

Burada neler oluyor?

Liam boğazını temizledikten sonra, "Depo Sicilyalılar tarafından vuruldu" diyor.

"Ne?" Babamın nefesi kesildi. "Vancouver'da onların icabına baktığınızı sanıyordum."

"Hepsi değil. Geri kalanlar Sicilya mafyasını yeniden inşa etmeye çalışıyor."

Mafya mı?

"Tanrı aşkına," diye homurdanıyor babam.

"O bağlantı hâlâ sende mi?" Liam soruyor.

"Tony mi? Tony mi? Evet. Onu kontrol etmemi ister misin?"

"Evet. Sicilyalılar hakkında ne bulabileceğine bir bak. İşler kontrolden çıkmadan önce bu sorunu halletmem gerekiyor."

"Emredersiniz, patron."

Patron mu?

"Teşekkürler." Bir hareket duyuyorum, sonra Liam soruyor: "Kadın kıyafetleri mi alıyorsun?"

"Oh... k a h r e t s i n . " Oturma odasında bıraktığım çantaların hisirdediğini duydum. "Kristine onları unutmuş olmalı."

Ancak o zaman anladım. Babam beni Liam'dan saklıyordu.

"Ben gidiyorum. Sen biraz dinlen ve iyileş. Sana işte ihtiyacım var."

"Hay hay," diye mırıldandı babam.

Babam Liam'ı dışarı çıkarırken onu dinliyorum ve kapı kapandığında saklandığım yerden çıkıyorum. Babam oturma odasının diğer tarafında, gözleri kapalı ve başını sallıyor.

"Baba?" diye fısıldarken sesimi belirsizlik kaplıyor.

Gözlerini açıyor ama bana bakması biraz zaman alıyor. Bitkin görünüyor, sanki tüm yaşamı tükenmiş gibi. "İşte bu yüzden gelmeni istemedim. İsa, Meryem ve Yusuf."

Birkaç adım öne çıkıp, "Liam'ı tanıyor musun? Neden beni ondan saklıyorsun? Ne hakkında konuşuyordunuz? Mafya mı?"

Babam en yakındaki sandalyeye yığılıyor ve ben de ona yaklaşıp kanepeye oturuyorum. Endişeli ve şaşkın bakışlarım onun üzerinde.

Babam gözlerini benimkilerle buluşturmadan önce tekrar başını sallıyor. "Ahh, genç kız, bunu asla öğrenmemen gerekiyordu."

Alnımdaki çatık kaşlar derinleşiyor. "Neyi öğreneceksin?"

Babamın omuzları çöküyor ve elini kaldırıp alnını ovuşturuyor. Sonunda açıkladı, "Liam Byrne için çalışıyorum."

"Bu yüzden mi beni Byrne Girişimcilik'te istemedin? İkimiz de orada çalışacağımız için mi?"

Başını sallayarak, "Hayır." diyor. Derin bir nefes verir. "İrlanda mafyası için çalışıyorum."

Birkaç kez göz kırpyorum, kelimeler tam olarak aklıma gelmiyor. "Sen ne?"

Sonra anlamaya başlıyorum ve gözlerim şokla açılıyor. "İrlanda mafyası için mi çalışıyorsun? Liam için mi?" Bir şok dalgası daha içimi ürpertiyor. "Aman Tanrım."

Mafya hala bir şey mi?

"Senin baban bir suçlu," diye itiraf ediyor babam. Çenesini kaldırıyor, gururu bakışlarını karartıyor. "Ama bunun için özür dilemeyeceğim. Mafya benim kanımda var."

Babamın bana söylediklerini bir süre düşündükten sonra "Neden benden sakladın?" diye soruyorum.

Ağır bir nefes daha veriyor. "Mafyanın seni bilmesini istemedim. Seni güvende tutmak istedim ve

hayatımın o kısmından uzaklaştım."

Başımı sallayarak cevabı özömsüyorum, sonra babama yeni gözlerle bakıyorum. Tüm o seyahatler. Onu aylarca görmemek. Evine gelmemi istememesi. Byrne Enterprises'da işe girdiğimi öğrendiğinde öfkelenmesi.

"Byrne Enterprises mafya tarafından mı yönetiliyor?" diye sormayı düşünüyorum. Liam ve Finn de onlar için mi çalışıyor?"

Babam başını sallıyor ama sonra şöyle diyor: "Liam mafyanın başı. Ben onun için çalışıyorum."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Yaşadığım şokla irkildim ve "Mafya için mi çalışıyorum?" diye sordum.

"Hayır, kızım. Byrne Enterprises gerçek bir şirket. Sadece Liam ve mafyanın yakınında olmanı istemedim."

Ellerimi kaldırıp ağzımı kapatıyorum, aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor.

"Sadece istifa et ve Liam'ın kim olduğunu öğrenmesine izin verme," diye mırıldandı babam.

"Neden?" Gözlerim babamınkilere kilitleniyor. "Sence bana zarar verir mi?"

Bana karşı nazik ve sabırlı davranan, hatta bana yardım etmeyi teklif eden adamın kötü bir adam olduğu gerçeğini aklım almıyor.

Tanrım, Finn'in bana ne yaptığını öğrenirse babam ölür.

Babam başını sallıyor, ağzının kenarları aşağı doğru çekiliyor. "Liam sana asla zarar vermez." Derin bir nefes alıyor ve sandalyesinde kayıyor. "Ama bir çocuğum olduğunu öğrenirse

Kızım, o... Lass, sen çok güzelsin ve ben de onun en iyi adamlarından biriyim. Seni sahiplenmek aklına gelebilir."

"Beni sahiplenmek mi?" Aptal gibi papağan gibi konuşuyorum.

"Liam her şeyin sahibi. Chicago'nun. Onun için çalışan herkes. Ailelerimiz." Endişe babamın gözlerini daha da karartıyor. "Sen mafyaya ait olacaksın. Seni almaya karar verirse, yapabileceğim hiçbir şey yok. Kimse Liam Byrne'e karşı gelmeye cesaret edemez. Evet, genç kız, Byrne Enterprises'dan hemen uzaklaşmalısın. Yarın geri dönme. Duydun mu beni?"

Liam beni alır mıydı?

Kimse ona karşı gelmeye cesaret edemez.

Babama bakarken aklımdan düşünceler geçiyor. "Peki ya Finn?"

Babamın yüzü tiksintiyle gerilir. "O bir solucandan başka bir şey değil. Asla mafyanın bir parçası olmadı. Owen'ın o işbirlikçi kadınla neden evlendiğini ancak Tanrı bilir. Finn, Byrne adını hak etmiyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Üvey kardeşler mi?"

"Daha çok yeminli düşmanlar gibi," diye homurdanıyor babam, Finn'e olan nefreti sesinden belli oluyor. Bana uyarıcı bir bakış attı. "Finn'den uzak dur. O iyi biri değil."

Göğsümde umut yeşermeye başladı. "Ama Liam iyi mi?"

Babam derin bir nefes çeker. "Liam'a hayatım pahasına güveniyorum. Bana karşı hep iyi oldu." Elini havada salladı. "Kristine'in ve tıbbi faturaların parasını bile ödedi." Babam bana bir bakış attı. "Paranın bir kısmını senin hesabına yatıracağım, Kristine için endişelenmeyi bırak."

Belki Liam bana yardım edebilir? Belki Finn'i durdurabilir?

Dualarımın cevabı o olabilir mi?

Babam sandalyeden kalkıp yorgun eliyle ön kapıya doğru el sallıyor. "Gitme zamanı, genç kız. Biri seni burada görmeden önce."

Ayağa kalkarak, "Annemin mafyadan haberi var mı?" diye sordum.

Babam başını sallar. "Evet."

Bir adım daha yaklaşıp babamın yanağına bir öpücük konduruyorum. Geri çekilip onunla gözlerimi kilitliyorum, kafamda hala bir sürü soru dönüp duruyor.

"Benden nefret etme, genç kız. Elimden gelenin en iyisini yaptım."

Sevgi dolu bir gülümseme dudaklarımı yukarı kaldırıyor. "Baba, senden asla nefret edemem. Bunu benden neden sakladığını anlıyorum." Şimdi babamın davranışının gerçek nedenini bildiğime göre, beni ne kadar sevdiğini anlıyorum. Beni ne kadar koruduğunu. "Beni güvende tutmak istediğin için teşekkür ederim."

Duyguları yüzünde dalgalanıyor. "Her zaman, genç kız."

Çantalarımı toplayıp, "Endişelenmeyi bırak ve biraz dinlen" diyorum.

"Orada çalışmayı bırakacaksın, değil mi?"

"Evet. Sadece bazı şeyleri tamamlamam gerekiyor."

Ön kapıya doğru yürüyüp kapıyı açtığımda babam bana "Kim olduğunu kimseye söyleme" diye hatırlatıyor.

"Tamam." Evden çıkıp kapıyı kapatmadan önce babama gülümsüyorum.

Derin bir nefes alıyorum, bu gece öğrendiğim her şey yüzünden dünyam hala dönüyor.

Liam İrlanda mafyasının başı.

Bu Finn'den daha güçlü olduğu anlamına geliyor, değil mi?

Bölüm 13

Liam

Asansörden çıkarken, Kiara'nın Devon'ın masasında oturduğunu görmekten çok hoşlandığımı itiraf etmeliyim.

Yukarı bakıyor, sonra yüzüne çarpıcı bir gülümseme yayılıyor. Omuzlarına dökülen yumuşak buklelere bakıyorum.

Saçlarını açmış.

Kalbim sıkışıyor ve midemde garip bir his var.

Tanrım, kadına aşık oldum. Lanet bir ergen gibi.

Lanet Sicilyalılar hakkındaki endişelerim ikinci planda kalıyor ve bu düşünceye neredeyse kıkırdıyorum, sonra da "Günaydın, şimdiden çalışmaya başladın mı?" diyorum.

Başını sallıyor, yüzünde alışmaya başladığım gariplikten eser yok. "Öğle yemeğine kadar bitirmiş olurum. Kaç tane basmamı istiyorsun?"

"Sekiz." Bir adım daha yaklaşıp gözlerimi güzel yüz hatlarına dikiyorum, sonra da giydiği ipek bluza indiriyorum. Onunla konuşmaya devam etmek için bir neden ararken, "Burada çalışmaya başladığın için hâlâ mutlu musun?" diye soruyorum.

"Çalışmaktan gerçekten keyif alıyorum."

Bu çok iyi.

"Chicago'da mı doğup büyüdünüz?"

Kişisel sorular, Liam?

Kiara'nın gülümsemesi büyüyor ve dikkatimi ısırılabilir gibi görünen parlak dudaklarına çekiyor. "Evet. Palos Hills'de yaşıyorum."

Ne?

Kaşlarımı çattığımda Kiara aceleyle "Ama daha iyi bir daireye taşınmak için para biriktiriyorum" dedi.

"Güzel." Kadın için koruyucu bir dalga ile karşılaştım ve "Peki ya ailen?" diye sormama neden oldu.

Bir an bana bakıyor, sorunun çok kişisel olduğunu hissettiriyor ama sonra cevap veriyor: "Annem bir huzurevinde temizlikçi, babam da... satış işinde."

"Hâlâ onlarla mı yaşıyorsun?"

Liam, neden ondan kişisel olan her şeyi yazmasını istemiyorsun? Sınırı aşıyorsun.

Kiara başını sallar. "Annemle babam hiç evlenmedi. Yine de annemin benim yanımda bir stüdyo dairesi var."

"Bir şeye ihtiyacın olursa sormaktan çekinme" demekten kendimi alamıyorum.

"Evet, efendim. Teşekkür ederim."

Efendim.

İşe koyul Liam.

Koridorda yürümeye başladığımda Kiara "Sana kahve getireyim mi?" diye sordu.

Bunu gerçekten düşünmek için duraksıyorum ve sonra kendimi başımı sallarken buluyorum. "Tek şeker, kremasız."

"Evet, efendim."

İsa.

Ofisime girdiğimde takım elbisemin ceketini çıkarıp masama oturmadaŒn önce asıyorum. Dizüstü bilgisayarımı açar açmaz kendimi İK'ya Kiara'nın personel dosyasını talep eden bir e-posta gönderirken buluyorum.

Beni bekleyen bir ton iş varken sandalyemde arkama yaslanıyorum, düşüncelerimi beni düğümleyen kadından ayıramıyorum.

Böyle bir şey hiç olmadı.

Otuz dokuz yaşımda, bekar olarak yaşamaya kendimi bıraktım.

E-posta gelir gelmez hemen ileri atılıyor ve ekli dosyayı açıyorum.

Kiara Murphy. Yirmi dört.

Sikeyim.

Aramızda çok büyük bir yaş farkı var.

Kapım alındı ve belgeyi kapattım. "İçeri gel."

Kiara ofisime adımını attığı anda gözlerim ona kilitleniyor. Kahveyi yere bırakıyor, sonra bana beklenti dolu bir bakış atıyor.

Ne düşündüğümü duymak için bekliyor.

Bakışlarım içeceğe kayıyor ve her zamanki iğrenme hissinin gelmesini bekliyorum. Ama gelmiyor.

Bardağı elime alıp siyah sıvıya bir süre daha bakıyorum, sonra temkinli bir yudum alıyorum. Tadı tam istediğim gibi olunca ağızımın kenarı kalkıyor.

Kahveyi bıraktım ve Kiara'nın gözlerine bakarak, "İyi yapılmış bir iş daha. Yine de dikkatli ol. Her sabah kahve bekleyeceğim."

Yüzünde mutlu bir gülümseme patlıyor ve nefes alma yeteneğimi elimden alıyor.

Tanrım.

"Önemli değil. Beğendiğimize sevindim." Çok geçmeden arkasını dönüp ofisimden ayrıldı.

Dikkatimi tekrar içeceğe verip bir yudum daha alıyorum. Dudaklarım genişçe kıvrılıyor, sonra başımı kendime doğru sallıyorum.

İşe koyul, pislik.

Kendimi odaklanmaya zorlayarak bir sözleşmeyi gündeme getiriyorum. Ofis telefonum çalana kadar zaman akıp gitmeye başlıyor.

Kiara'nın hattı olduğunu görünce, "Evet?" diye cevap veriyorum.

"Bay Gordon sizi arıyor."

"Şu anda bir işin ortasındayım. Benim için bir mesaj al."

"Peki, efendim."

Efendim.

Kiara'nın yatağında bu kelimeyi inlerkenki görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor.

Işık hızıyla sertleşmeme neden olan bir arzu patlaması yaşandığında gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

Lanet olsun, bu gidişle fazla iş yapamayacağım.

Bölüm 14

Kiara

Liam'la çalışırken Finn'i uzak tuttuğunu fark ettim.

Liam'ı sevmemin bir nedeni daha.

Babamın ondan uzak durmam gerektiğini söylediğini biliyorum ama... neden? Liam'ın mafyanın başı olduğunu anlıyorum ve Google'da araştırdıktan sonra bunun ne anlama geldiğini anladığımı sanıyorum. Ama mafya bir yana, Liam bana insan gibi davranıyor. Finn'in tam tersi.

Yalan söylemeyeceğim, Finn beni iğrendirirken, Liam ilgimi çekiyor. İki adamı karşılaştırmak mümkün değil.

Ayrıca babam Liam'a güvendiğini söyledi, ben neden güvenmeyeyim?

"Not alabiliyorsun, değil mi?" Finn aniden soruyor ve beni sandalyede zıplatıyor.

Piç kurusu.

Çenemi kaldırarak gözleriyle buluştuğumda kaşlarımı çatma zahmetine girmiyorum. "Evet."

Ağzının köşesi alaycı bir ifadeyle kalkıyor. "Dikkatli ol. Liam'ın sana zaman ayırması bir bok ifade etmiyor. Görünüşe göre annen ödünç alınmış bir zamanda yaşıyor."

Tehdidin hatırlatılması mideme asit dökülüyormuş gibi hissettiriyor.

Toplantının yapıldığı ofisi işaret ediyor. "Yönetim kurulu odasında bir toplantımız var. Gelin."

Bir not defteri ve kalem alarak isteksizce Finn'i takip ediyorum ve toplantı odasına girdiğimde, her departmandan yöneticiler dikdörtgen masanın etrafına oturmuş durumda.

Ne yazık ki Finn'in yanına oturmak zorundayım çünkü Liam geliyor ve masanın diğer tarafındaki tek boş koltuğu kapıyor.

Sorun değil. Etrafın insanlarla çevrili. Finn bir şey yapmaz.

"Herkesse günaydın," diye toplantıyı başlatıyor Liam. Not defterini açıyorum ve önemli noktaları yazmaya hazırlanıyorum. "Zamanında burada olduğunuz için teşekkür ederim." Liam'ın telefonunda bir zamanlayıcı kurmasını izliyorum.

Kendimi onun ellerine bakarken buluyorum, içim kıpır kıpır oluyor. "Devon dışında herkes burada. birkaç kişisel gün. Kiara onun yerine bakıyor." Bana sıcak bir gülümseme veriyor ve benim dudaklarım da kıvrılıyor.

"Herkes üç aylık tekliflerin bir kopyasına sahip olmalı mı?"

Tüm müdürler daha önce masaya koyduğum paketlere bakarken, bir el ağır bir şekilde kalçama yerleşiyor. Kafamı Finn'e çeviriyorum ve hızla masanın altına uzanarak onu itiyorum.

Yanaklarım alev alev yanıyor, umutsuzluk ve korku şiddetle geri dönerken sertçe yutkunuyorum. Kimsenin fark etmemesini umarak masanın etrafına bakıyorum.

"Birinci maddeyle başlayalım," diyor Liam, bakışlarımı kendisine çekerek.

Yakışıklı yüz hatlarına, gözlerindeki güce bakıyorum.

Finn'i durdurabilir misin?

Liam'ın bakışları benimkilerle buluşuyor ve ben kendi bakışlarımı hızla not defterine indiriyorum. Kalemî kâğıda bastırıyorum ama Finn tekrar kalçamı tuttuğunda sayfaya ürkek bir çizgi çekiyorum. Sonra elini yukarı doğru hareket ettiriyor ve beni bacaklarımın arasından sertçe kavradığında neredeyse boğuluyorum.

İçimi bir şok kaplıyor ve daha ne yapacağımı düşünmeden Finn'den uzaklaşmak için sandalyeden fırlıyorum.

Liam'ın gözleri bana dikildi. "Kiara, iyi misin?"

Bir kolumu belime doladığımda içimde korkunç duygular kabarıyor. "Kramplar," diye fısıldıyorum ve özür dilemeden aceleyle ofisten çıkıyorum.

Tuvalete koştum ve kendimi kabinlerden birine kapattım. Düz bir elimi kapıya dayayarak nefes nefese kalmaya başlıyorum, olanların şoku tekrar üzerime çöküyor.

Aşağılanma duygusu gözlerimi yaşartıyor.

Finn'in bana böyle dokunduğuna inanamıyorum. Hem de insanlarla dolu bir ofiste.

Çömelip kollarımı belime doluyorum, kendimi toparlayamıyorum.

Hiç böyle bir şiddete uğramamıştım. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Çenem titremeye başlıyor ve içinde çalkalanan safra ile midem yanıyormuş gibi hissediyorum.

Bu iğrenç.

Sanki tüm vücudum buzun içine batıyormuş gibi hissediyorum.

Zihnimi kapatmaya çalışıyorum ama Finn'in bacaklarımın arasındaki elinin rahatsız edici hissini görmezden

geleminyorum.

Nefes nefese kalıyorum, ciğerlerim yanıyor ve boğazım ağrıyor. Safra hücum ediyor ve travma geçirmiş halimle bir şekilde midemi boşaltmadan önce tuvalete yöneliyorum.

Kusacak bir şey kalmadığında kıcımlın üzerine çöküyorum ve duvara yaslanarak Finn'in bana yaptıklarının travmasıyla nefes almaya çalışıyorum.

Etrafımda insanlar varken bana tecavüz etti, yani beni yalnız bırakırsa tecavüz edecek.

Bu sadece bir zaman

meselesi. Tabii.

Liam.

Sonsuza kadar kabinde saklanamayacağımı bildiğimden, kapıyı açarken parmaklarımın uyuştüğünü hissediyorum. Leğene doğru yürüyorum ve aynadaki yansımama bakamadan ellerimi yıkayıp yüzüme biraz su çarpıyorum.

Gitmekte tereddüt ediyorum, burada güvende olacağımdan değil.

*Sakin ol. İş yerinde olay çıkaramazsın. Sadece
sakin ol ki düşünebilesin.*

Tuvaletten çıkmak için sahip olduğumdan daha fazla güç gerekiyor. Masama oturup, toplantı salonuna bir göz atıyorum. Toplantı devam ederken seslerin yumuşak mırıltısını duyabiliyorum.

Bakışlarımı masaya çevirdiğimde, içinde iki ağrı kesici olan bir not fark ediyorum.

Al bunları. Toplantı bitene kadar kendinizi daha iyi hissetmezseniz, eve gidebilirsiniz.

Liam.

Duygularım kontrolden çıkarken ellerim yüzümü örtmek için havaya kalkıyor. Hıçkırıklarımın dudaklarımdan kaçmasına engel olamıyorum, tüm vücudum titriyor.

Telefon çalmaya başlıyor ve yıpranmış zihnimi allak bullak ediyor. Gözyaşlarımı yutuyorum, hızlıca derin bir nefes alıyorum ve sonra aramayı cevaplıyorum. "Ben Kiara."

"Kızım, sesin hasta gibi geliyor," diye Denise'in sesi geliyor.

"PMS," diye yalan söyledim. "Kramplar beni öldürüyor." "Ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?"

Liam'ın bıraktığı nota bakıyorum ve neredeyse yeniden ağlamaya başlıyorum. "Hayır. Bende biraz var. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Oh, doğru. Liam'a bir telefon var. Bayan Crowe."

"Tamam." Denise telefonu bağlar. "Günaydın, Bayan Crowe. Ben Kiara, Liam'ın geçici asistanı. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Devon nerede?" diye soruyor. "Tatilde."

"Liam'la konuşabilir miyim?"

"Şu anda toplantıda. Seni geri aramasını sağlayabilirim." Vücudum hâlâ titriyor. Şu anda bu konuşmayı nasıl yaptığımı bile bilmiyorum.

"Lütfen canım. Numaram onda var." "Tamam. Günün geri kalanında iyi eğlenceler."

Aramayı sonlandırıyorum ve başımı eğerek göğsümde dönüp duran kaotik duygular üzerinde yeniden kontrol sağlamaya çalışıyorum.

Finn'in beni bacaklarımın arasından yakaladığına

inanamıyorum.

Üzerime yoğun bir tiksinti dalgası yayılıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Bugün benim lehime olan tek şey birkaç saat sürecek olan toplantı.

Yavaşça başımı kaldırıyorum, gözlerim yine notu buluyor.

Bunun devam etmesine izin veremem. Yardıma ihtiyacım var.

Babam kimsenin Liam'a karşı gelmeye cesaret edemeyeceğini söyledi. Buna Finn de dahil mi?

Asansörün kapıları açılır ve Will dışarı çıkar.

Hızla doğruluyorum ve sandalyeyi öne doğru çekerek yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

Will bana şöyle bir baktı, sonra kaşlarını çattı. "İyi misin?" Başımı salladım, sonra da "Bay Byrne toplantıda" dedim.

"Ona bir şey söylemem gerekiyor." Will ofise doğru yürürken gözlerim onu takip ediyor ve kapıyı çaldıktan sonra açıyor. "Liam." Liam'ın koridora çıkması için başıyla bir işaret yapıyor.

Gözlerimi kapıdan ayıramıyorum ve Liam ofisten çıktığı anda duygularım yeniden göğsümde kabarıyor, gözlerimin yanmasına neden oluyor.

Ne dediklerini duyamıyorum ama konuşmaları bittiğinde Liam bana doğru bakıyor. Alnında bir çatıklık oluşuyor, sonra bana doğru yürüyor. "Ağrı kesicileri aldın mı?"

"Ah..." İki hapa bakıyorum. "Henüz değil."

Arkasını dönerek ofisine doğru yürüyor ve birkaç saniye sonra elinde bir şişe suyla geri dönüyor. Suyu önüme koyarken "Al şunları" diye emrediyor.

Ben hapları ağzıma atıp yıkarken, Liam dikkatini Will'e çeviriyor. "Hadi git."

"Evet patron," diye kıkırdıyor Will.

Yine tüylerim diken diken oldu.

Will de mafya için mi çalışıyor? Denise biliyor mu?

Liam bana tekrar bakıyor, sonra gözleri kısılıyor. "Sadece kramp mı?"

Hayır. Bu çok daha kötü.

Her şeyi ağzımdan kaçırmak dilimin ucunda ama bunun yerine başımı sallıyorum.

Mavi gözleri yumuşar. "Kötüleşirse bana haber ver. Tamam mı?"

Notu gösteriyorum. "Teşekkür ederim."

Ağzının köşesi kalktı. "Bir şey değil."

Toplantı için ofise geri dönmesini izliyorum, sonra omuzlarım çöküyor.

Birine anlatmalısın Kiara.

Bölüm 15

Liam

Toplantı beklenenden uzun sürdü ve öğleden sonrayı telefonlara cevap vererek geçirdim.

Yukarı bakınca kaşlarımı çatıyorum. Havada garip bir gerilim var ve bunun nedenini anlayamıyorum.

Kişisel telefonum çalmaya başladı ve cihazı elime alıp "Liam" diye cevap verdim.

"Ben Luca. Ödemeyi alıp almadığınızı kontrol ediyordum."

Yıllardır İtalyan mafyasının başı için para aklıyorum ve karşılığında bana ihtiyacım olan silahları sağlıyor.

"Evet, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için şimdi aşağı iniyorum."

"Güzel." Nefes aldığını duyuyorum. "Chicago'da işler nasıl?"

"Bazı Sicilyalılar yine buraya geldi ama ben sorunla ilgileniyorum."

"Aptal herifler derslerini almamışlar mı?"

"Görünüşe göre değil," diye mırıldandım. "Viktor'dan bulabildiği herhangi bir bilgiyi kontrol etmesini isteyebilir misin? Belki yeraltında konuşulanlar vardır."

"Ona bir göz atmasını söylerim." "Teşekkürler."

Aramayı sonlandırıp Jimmy'nin numarasını çevirdim.

"Evet patron, ben de tam seni aramak üzereydim." "Tony'den bir şey öğrenebildin mi?"

"Evet. Küçük bir grup olduğunu söylüyor. Yirmi otuz kişiden fazla değıllermiş. Ondan yeni liderin kim olduğunu öğrenmesini istedim, Manno'nun altı ayak altında olduğunu görünce."

"Yirmi bir şey değıl. Onlarla başa çıkabiliriz. Teşekkürler, Jimmy."

"Elbette, patron."

Telefon görüşmesinden sonra saatin beşı çoktan geçtiğini fark ettim. Kalkıp ofisimden çıkarken telefonu cebime sokuyorum.

Devon'ın masasına ulaşan Kiara, bilgisayar ekranına bakıyor ve tamamen düşüncelere dalmış durumda.

"Eve gitme zamanı," diyorum.

Sıçırıyor ve irkilmiş bir ses çıkarıyor. "Ah. Doğru." Her şeyi kapatmasını izliyorum ve asansöre doğru yürüyüp düğmeye basmadan önce ayağı kalkmasını bekliyorum.

Ona dönüp bakarak, "Daha iyi misin?" diye sordum.

Yanımda dururken başı bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Sorduğun için teşekkürler."

Her zaman kibar.

Bakışlarım yüzünü tarıyor ve o daha yakın dururken gözlerinin altında oluşan koyu halkaları fark ediyorum.

Bir sorun var.

"Bu hafta sonu biraz dinlen," diyorum. Asansörün kapıları açılıyor ve içeri girmeden önce onun girmesini bekliyorum.

Lobi katı için düğmeye bastıktan sonra geri adım atıyorum ve kollarımız kazara birbirine değıyor. İhtiyaç hissetmiyorum

anında aramıza mesafe koydu, ama Kiara hızla yana çekildi.

"Özür dilerim," diye özür diliyor, her ne kadar onun hatası olmasa da. "Sorun değil," diye mırıldanıyorum. Ona baktığımda, onun da

Kollarını beline sıkıca sarmış, omuzları sanki kendini küçültmeye çalışıyormuş gibi kamburlaşmış.

Göğsümde korumacılık duygusu kabarıyor ve hayatımda ilk kez başka birine sarılma ihtiyacı hissediyorum.

Ona uzanmamak için ellerimi ceplerime sokuyorum.

Kapılar açıldığında Kiara etrafımdan dolanmaya dikkat ederek dışarı fırlıyor. Çıkışa doğru yürürken, kapıyı onun için açıyorum ve dışarıda onu takip ediyorum.

"Her şey yolunda mı?" Gözlerim yüzünü ararken soruyorum.

Bakışları benimkine kayıyor, ama sadece bir anlığına otobüs durağının olduğu yöne bakıyor. "Evet, iyi hafta sonları efendim," diyor, sesinde tam olarak tanımlayamadığım bir duygu var.

"Sen de." Onun otobüs durağına doğru yürümesini ve bekleyen gruba katılmasını izliyorum.

Başımı sallayarak binaya geri dönüyorum ve kara para aklamanın yapıldığı üçüncü kata çıkıyorum.

Ofise girdiğimde Will çoktan gelmiş, işlerin yolunda gidip gitmediğini kontrol ediyordu. "Beni güncelle."

Charles'ın arkasına geçer ve bilgisayar ekranını işaret eder. "Fonların dörtte birini hizmetler için ödeme olarak işleme koyuyoruz, geri kalanı ise bir mülkün satışı için."

"Paralar Luca'nın hesabına ne zaman geri yatacak?"

"Her zamanki kırk gün, yani aynı takvim ayında görünmüyor."

"Güzel."

Telefonumu çıkarıp Luca'ya neler olduğunu bildiren bir mesaj gönderiyorum.

Will'e "Jimmy'yle konuştum," dedim. "Öyle mi, ne dedi?"

"Muhbiri Tony, Sicilyalıların yirmi ila otuz kişilik bir grup olduğunu söylüyor."

Will bir kahkaha atarak kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Yirmi otuz adamla ne halt edeceklerini sanıyorlar?"

"Değil mi?" Başımı sallarken kıkırdıyorum. "Lanet olası aptal."

"Jimmy başımızdaki herifin kim olduğunu bulabilir mi?" Başımı salladım. "O ilgileniyor."

"Güzel."

Charles'ın masasına yaklaşıp, "Miktarları yirmi beş binin altında tutun" diyorum.

"Evet, patron."

Dikkatimi tekrar Will'e vermeden önce diğer tüm ödemelerin doğru yapılıp yapılmadığını kontrol etmek için bir otuz dakika daha harcıyorum. "Ceketimi alacağım, sonra ana depoya gidebiliriz."

"Ben arabada bekleyeceğim."

Yönetim katına geri dönerken düşüncelerim Sicilya sorununa yöneldi. Sadece yeni Sicilyalı'nın kim olduğunu bulmam gerekiyor.

liderini ve nerede saklandıklarını bulup, o piçleri yeryüzünden sonsuza dek sileceğiz.

Bölüm 16

Kiara

Tam otobüs yaklaşırken telefonum çalmaya başlıyor. Cihazı çantamdan çıkarıp cevap veriyorum, "Alo."

"Neredesin lan sen?" Finn'in sesi hattan geliyor.

Anında kaslarım geriliyor ve kalbim çılgınca atmaya başlıyor. "Ben eve gidiyorum."

Neden ona cevap veriyorsun ki?

"Eğer kışını kaldırıp ofise dönmezsen yemin ederim bir saat içinde ananı sikerim. On dakikan var."

Sözleri hâlâ içimi titretirken telefon görüşmesi sona eriyor. Arkamı dönüp koşmaya başlıyorum, nefeslerim dudaklarımda patlıyor. Aceleyle binaya giriyorum ve asansörün düğmesine tekrar tekrar basıyorum. Yukarı çıkarken bir elimi karnıma koyuyorum, ancak o zaman Finn'in ofisine adım attığımda neler olacağını düşünüyorum.

Bugün herkes gitti ve güvenliğin beni lobide duymasına imkan yok.

Gözlerimi kapatıyorum, yoğun bir korku her yerimi dolduruyor.

Gerekirse öldür onu Kiara. Nefsi müdafaa olacak ve öyle olmasa bile hapse girmek tecavüze uğramaktan ve sonsuza kadar böyle yaşamaktan iyidir.

Asansörden çıkıp hızla Devon'ın masasının etrafından dolanıyorum ve çantamı yere bırakıp çekmecedeki bir mektup açacağı çıkarıyorum. Pantolonumun arkasına sokuyorum, sonra yavaşça koridorda yürüyorum.

Kendiniz için ayağa kalkın. Gerekirse savaşın.

Titreyen bir elle kapıyı açıyorum. Düzgün düşünemiyorum, nefeslerim dudaklarımın üzerinde patlıyor ve kalbim bir fısıltıdan başka bir şey değil.

Masasına yaslandığı yerde muzaffer bir edayla sırttan Finn'le yüzleşmekten korkuyorum. "İçeri gel ve kapıyı kapat."

İçeri girip kapıyı arkamdan kapatırken bacaklarım kurşun gibi. Dilim kuru dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Bu sona ermeli." Sesim zayıf çıkıyor, korkum her kelimedede titriyor.

Finn masadan uzaklaşıp yavaşça bana doğru gelirken sadistçe bir kıkırdama sesi çıkarıyor.

Parmaklarım bükülüyor, mektup açacağını tutma dürtüsü içimde kabarıyor.

"Bunun sona ermesi gerek," diye benimle alay ediyor, sonra başını sallayarak, "Ben söylediğimde sona erecek," diyor. Bir kolunu kaldırarak bana işaret ediyor. "O kıyafetlerin altında ne sakladığını görme zamanı. Soyun."

"Hayır." Yavaşça elimi arkama götürüyorum ve mektup açacağının sapını tutuyorum. Silahı çekip çıkarıyorum, sonra hareketsiz kalıyorum. "Bana işkence etmeyi bıraktın."

Finn kaşlarını kaldırıyor, sırtışı büyüyor ve sonra ileri atılıyor. Bunu beklememe rağmen yine de içimden bir çığlık kaçıyor

beni tuttuğunda. Mektup açacağı elimden kayıp yere düşerken ben de yana savrulup kanepeye düşüyorum.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Finn gülüyor.

Yürü, Kiara!

Hızla peşinden sürünüyorum ama yanıma gelen bir tekme beni yere yuvarlıyor. Nefesim ciğerlerimde patlıyor, yakıcı bir acı karnımı ve göğsümü sarıyor.

Oh,

Tanrım.

Nefes al.

Hareket

et!

Vazgeçmeyerek silahıma uzanmak için geriliyorum ama Finn'in ağırlığı üzerime geliyor. Sırt üstü dönerek, sahip olduğum tüm güçle ona çılgınca vuruyorum.

Yüzümün sol tarafına yediğim bir yumrukla başım yana savruldu. Görüşümde noktalar dans ediyor, ateş çeneme yayılıyor, gözlerim anında yaşıyor. Kulaklarımdaki çınlama başka bir şey duymamı imkânsız hale getiriyor.

Finn ellerimi kavıyor ve kemerini bileklerime dolamaya başladığında kalçalarım onu üzerimden atmak için kalkıyor. "Hayır!" Çığlık atıyorum, tek kelime kulağa dehşet verici geliyor.

Finn sanki bu komikmiş gibi gülerek, "Karşılık vererek beni daha da zorluyorsun," diyor.

Sanki hayatımın en korkunç anı onun için eğlenceliymiş gibi.

Tüm çırpınışlarım onu bileklerimi birbirine bağlamaktan vazgeçirdi ve bunun yerine bluzumu tutup yırttı.

önden aşağı.

Öfkeli ve korkmuş bir hıçkırık kaçıyor benden, sonra göğüslerimi avuçluyor. Daha da yaklaştığında omuzlarına, boynuna ve yüzüne vuruyorum.

Aldığım tek uyarı bir hırıltı, ardından yüzüme attığı yumruktan gelen yoğun acı zihnimi sersemletiyor. Dünya kararıyor ve gücüm anında yok oluyor. Bilincim gidip gelirken Finn'in kıyafetlerimi parçaladığını hissediyorum. Bunaltıcı hava tenimi yalıyor, sonra yerini dudaklarının ve dişlerinin hissine bırakıyor.

Ağladığımı duyuyorum, ses rahatsız edici.

Kapatın.

Burayı terk et Kiara.

"Seni becermekten zevk alacağım." Dokunuşu acımasız, göğüslerimi sıkarken elleri tenimi işaretliyor, sonra dişleri sağ meme ucumun etrafında kenetleniyor.

Şoka girdiğimi, vücudumun titrediğini, nefesimin sığılaştığını hissedebiliyorum.

Dövüşün!

Kollarıma güç veriyorum ve onu göğsümden uzaklaştırırken ellerim yüzüne yayılıyor. Sağ kolumu tutup yere sabitledi.

Biraz daha gücüm yerine geliyor ve bedenimi onun altından kurtarmak için mücadele ediyorum. Bir noktada, ereksiyonunun kalçama çarptığını hissediyorum ve bu beni o kadar tiksindiriyor ki onu üzerimden itmeyi başarıyorum.

Kapıya doğru çabalayarak ayağa kalkmaya çalıştım ama Finn'in bana çarpmasıyla büyük bir güçle yere yıkıldım.

Ben.

Hayal kırıklığı ve öfkeyle haykırıyorum ve anında ona tekrar vurmaya ve tekmelemeye başlıyorum. Sanki vahşi bir hayvana dönüşüyorum, beni ayakta tutan tek şey hayatta kalma içgüdüm.

Tırnaklarım yanağında ve boynunda uzun oluklar açıyor, kanını görmek beni vahşi hissettiriyor.

Dizimi kaldırıp karnına indiriyorum ve nefesinin kesildiğini duymak bana savaşmaya devam etmem için güç veriyor.

Finn sağ kolunu geri çektiğinde, bir sonraki darbenin beni tamamen bayılabileceğini biliyorum. Sadece saniyeler sürüyor ama tüm gücümle mücadele ediyorum ve yumruğu kulağıma çarpmadan hemen önce bir çığlık atıyorum.

Bir anda dünya dönüyor, midem bulanıyor, ama bir şekilde bilincime tutunuyorum, kollarım uyuşmuş bir şekilde göğsünü tokatlıyor.

Bacaklarımı tekmeleyerek açtı.

Gözlerimi kapatarak, zihnimin etrafında dolaşan karanlığa beni alması için yalvarıyorum.

Dövüş.

Savaşmak zorundayım.

Avucunun içiyle bacaklarımın arasına vuruyor. "İşte böyle. Aç beni..."

Cehenneme girip çıkmaya devam ediyorum, başım yana kayıyor, kulağım hala çınlıyor ve ağrıyor... her şey ağrıyor.

Bölüm 17

Liam

Asansörden çıkarken Devon'ın masasına bakıyorum ve Kiara'nın el çantasını görünce kaşlarımı çatıyorum.

Onu aldığına yemin edebilirim.

Yaklaşarak siyah el çantasını elime alıyorum ve bir yandan çantaya göz atarken bir yandan da çantayla buradan açıkça çıkıp gittiği anıyı gözümün önüne getiriyorum.

Başımı kaldırıp koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum.

Bir şey mi unuttu?

Dehşete kapılmış bir kadının çığlığı kafamı sağa çevirdi ve çantayı bırakarak koşmaya başladım. Finn'in kapısını iterek açıyorum ve beni karşılayan manzara vücudumda şok dalgaları yaratıyor.

Kiara'nın üstündeki

Finn. Kan.

Çıplak.

Sadece bir saniyeydi ve Finn'in kafası bana doğru döndüğünde ileri atıldım, ona öyle sert bir tekme attım ki kızın üzerinden uçup gitti.

Kiara'nın üzerinden atlayıp silahımı yeleğimin örttüğü sırtımdan çekerken öfke görüşümü puslu bir kırmızıyla dolduruyor.

Finn başını sallıyor, ayağa kalkıyor ve ben namluyu ona doğrulttuğumda üzerime atlıyor. Atış havada titreşiyor,

Omzu göğsüme çarpıyor, eli sağ bileğimi kavıyor.

Ayaklarımı yere sağlam basıyorum, ondan daha iri olduğum için beni alt edemiyor.

Tutuşuna karşı direnerek namluyu tekrar ona çevirdim. Tetiği çektiğimde, kurşun herifin bacağına saplanıyor ve bana acı dolu bir inilti kazandırıyor.

Finn bırakıyor ve etrafımdan dolanarak kapıdan çıkmadan önce neredeyse Kiara'ya takılıyor. Kollarım havaya kalkıyor ve ateş ediyorum, bu kez acil durum merdivenlerinden aşağı kaçmadan önce sağ omzuna isabet ediyor.

Tam şerefsizin peşinden gitmek üzereydim ki Kiara'dan gelen kırık bir ses gözlerimi yerde yattığı yere çevirdi.

Ayaklarımın dibinde.

Yüce İsa.

Yanına çömelip silahı bir kenara koyuyorum ve Will'in numarasını çevirmek için cebimden telefonumu çıkarıyorum.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Finn Kiara'ya saldırdı. Doktoru çağırın. Onu ofisime getirin."

"İsa. Yola çıkıyorum."

Aramayı sonlandırıyorum ve cihazı cebime geri koyduktan sonra kollarımı dikkatlice Kiara'nın vücudunun altına sokup onu göğsüme doğru kaldırıyorum.

İnliyor, başı omzuma düşüyor, sonra gözlerini kırıştırarak açıyor. "Liam?" Sesi kırılgan geliyor ve kalbimi sızlatıyor.

"Yanımdayım," diye mırıldanıyorum usulca. Kiara'yı ofisime taşıyarak kanepeye yatırıyorum, ardından üzerini örtmek için hemen ceketimi alıyorum. Üzerine eğilip gözlerim onunkilerle kilitleniyor. "Seni hastaneye götürmem gerekiyor mu?"

Başını sallıyor, bir damla gözyaşı şakağından aşağı yuvarlanıyor. "Hayır. Babam bilemez."

Oturmaya başlıyor. "Kıpırdama," diyorum, elimi omzuna bastırırken hiç düşünmeden. "Doktor geliyor." Tekrar kanepeye uzandığında doğruluyorum. "Ben sadece ilk yardım çantasını getireceğim."

Ofisten aceleyle çıkarak Devon'ın masasına koştum ve altından ilk yardım çantasını aldım. Ofisime döndüğümde Kiara oturmuş, kolunu ceketin kolundan geçirmekle meşguldü.

Şerefsizin üzerinde bıraktığı ısırik izlerini fark eden kadın, kendini örtmeden önce bir yumruk daha atıyor.

İlk yardım çantasını ayaklarının dibine yere bıraktığımda Kiara yüzünü kapatıyor, az önce o şerefsizin ellerinde yaşadığı travmanın etkisiyle omuzları titriyor.

Bu olmadan önce onu öldürmeliydim. Hay sikeyim.

Onu öldürmeliydim.

Birden Kiara kafasını kaldırıyor ve bana öyle bir korkuyla bakıyor ki göğsümün tam ortasına çarpıyor. "Annem!" Ayağa kalkmaya başladı ama elim omzuna gitti ve onu durdurdu. "Annemi öldürecek," diye ağlıyor.

"Bana adresini ver" derken yıllarca bıçak sırtında yaşamış olmak beni sakinleştiriyor. Telefonumu çıkarıp Will'in numarasını tekrar çeviriyorum.

"Beş dakika uzaklıktayız," diye cevap veriyor.

Kiara'ya "Adres," diye tekrarlıyorum ve o kekeleyerek söyledikten sonra Will'e "Anladın mı?" diye soruyorum.

"Evet."

"Adamlar o daireyi korusun. Orası Kiara'nın annesinin evi."

"Tamamdır."

Telefon görüşmesini sonlandırıyorum ve elimi boynunun yanına götürerek onunla göz göze geliyorum. "Annene hiçbir şey olmayacak. Seni temizlememin sakıncası var mı?"

Kiara bir an bana bakıyor, sonra yüzü çöküyor. İçimde ezici bir koruyuculuk duygusu kabarıyor. Hiç düşünmeden kanepeye oturuyorum ve onu göğsüme çekiyorum.

Eli aramıza giriyor ve yeleğimi avuçlayarak çığlıklarını bana bastırıyor.

Kollarım ona kilitleniyor ve sanki kollarımı ondan ayırmak imkânsız bir işmiş gibi geliyor.

Başımı eğerek saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Yanımdayım. Tamam mı?"

Başını sallıyor, hıçkırıkları kalbimi parçalıyor.

"Bir daha incinmene izin vermeyeceğim," diye söz veriyorum.

Kiara boştaki kolunu belime dolayarak bana daha da yaklaşıyor. Kollarımda güven aradığını bilmek, sahiplenme duygusunun damarlarımda dolaşmasına neden oluyor.

"Neler olduğunu göremediğim için çok üzđünüm."

"Ben... ben çok korkmuştum," diye kekeliyor gözyaşları arasında.

Kalbim.

Will, Dr. O'Sullivan'ın hemen peşinden ofise koşar.

Ağzımı kulağına yaklaştıırarak, "Doktorumun sana bakması senin için sorun olur mu?" diye sordum.

Kiara başını sallıyor ama benden uzaklaşmıyor. Dr. Sullivan'a bakarak, "Onu benim kollarımda kontrol etmeniz gerekecek" diyorum.

O istemediği sürece onu bırakmayacağım.

"Ah..." Dr. Sullivan çantasını kanepenin yanına bırakıyor. "Onu gerçekten görebilmem için çekilebilir misin?"

Bu sefer Kiara hafifçe geri çekiliyor. Başını eğiyor, isteksizce gömleğimi bırakıyor ama diğer kolunu belime dolamaya devam ediyor.

Ceketin hâlâ onu örttüğünden emin olduktan sonra Will'e bakıyorum. "Bir battaniye bul."

"Evet, patron."

Dr. Sullivan Kiara'nın çenesine uzanıyor ve Kiara irkildiğinde dişlerimi sıkmaktan azı dişlerimi neredeyse toz haline getiriyorum.

Ona sorular sormaya başlar ve onun kekeleyerek verdiği cevapları dinlemek tam bir işkencedir.

Onu kontrol etmeyi bitirdiğinde, "Kesinlikle beyin sarsıntısı geçirecek. Birinin birkaç gün boyunca ona göz kulak olması gerekiyor." Ağzının köşesi kalkıyor. "O

Yine de zor. Kırık kemik yok." İki ya da üç hafta içinde geçeceğini söylediği çürüklerin listesini çıkarıyor.

Çantasından bir iğne çıkararak, "Bu şoka yardımcı olacak," diye açıklıyor.

Cildine batan iğneye ters ters bakıyorum. Will elinde bir battaniyeyle geldi, ben de ondan aldım. Dr. O'Sullivan Kiara'yı tedavi etmeyi bitirdiğinde battaniyeyi ona sarıyorum.

Sessiz bir gözyaşı şişen yanağından süzülüyor. Ayağa kalkıyorum ve kapıya doğru başımı sallıyorum. "Teşekkürler, Doktor. Will ödemeye ilgilenecek."

İki adam ofisten ayrıldığında, hiç vakit kaybetmeden eğilip Kiara'yı tekrar kollarıma alıyorum. Kollarını boynuma doluyor ve ben onu ofisten çıkarırken yüzünü omzuma saklıyor.

Asansörle aşağı inerken sessiz kalıyoruz, lobi katında duruyoruz ve bodruma inmeden önce Will de bize katılıyor.

"Eve mi gidiyorsun?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Finn'i avlamak için müsait olan her adamı topla. O pisliğin bulunmasını istiyorum." Gözlerim Will'e kilitlendi. "Yaşıyor. O benim."

"Hallediyorum."

Asansör bodrum katına açılıyor ve dışarı çıkarken ekliyorum, "Omzuna bir kurşun yedi ve bir diğeri de bacağını sıyırdı, hastanelere bakmaya başlayın."

Will cipimin yolcu kapısını açıyor ve Kiara'yı dikkatlice koltuğa yerleştiriyorum. Ona doğru eğilerek emniyet kemerini çektim.

takıp klipsliyorum. Doğrulduğumda Will'e "Kiara'nın annesini kontrol et. Her saat başı bilgi istiyorum."

Arkadaşım, "Annesinin evine uğrayacağım," diye beni temin etti.

Cipin arkasından dolaşıp direksiyonun arkasına geçiyorum. Motoru çalıştırdığımda Kiara bana kendi dairesi olduğunu tahmin ettiğim bir adres veriyor.

Park yerinden geri geri çıkarken çenemi Will'e doğru eğiyorum, sonra Kiara'ya bakıyorum. "Eve gitmiyorsun."

Bodrumdan arabaya gelen ışıktaki gözleri parlıyor. "Hastaneye gitmek istemiyorum."

"Sen değilsin." Aracı yola doğru yönlendirdim. "Seni evime götürüyorum."

Bölüm 18

Kiara

Soluduğum hava kirli kokuyor.

Işıklar çok parlak.

Pencereden dışarı bakarken, sanki biri içimi oymuş gibi hissediyorum. Kendimi boşlukta hissediyorum.

Saldırıyı anlayamıyorum. Bana olmuş gibi hissetmiyorum. Sanki bu bedende değilmişim gibi.

Battaniyeyi etrafıma daha sıkı sararak bir kısmıyla ağzımı kapatıyorum.

Finn beni olduğum her şeyden mahrum bıraktı. Eskiden olduğum her şeyi.

Anne.

Liam'a bakıyorum. "Annem güvende olacak mı?"

Gözleri yoldan ayrılıp benimkileri buldu. "Evet. Onu koruyan adamlarım var."

Boğazım düğümleniyor ama sözcükleri zorlayarak çıkarıyorum: "Teşekkür ederim."

Gözlerim pencere ve Liam arasında gidip geliyor. Gözlerimi uzun süre kaçırırsam kaybolacağından korkuyorum. Aptalca ama elimde değil. Şu anda yanımda benden daha güçlü birine ihtiyacım var.

Sadece iyileşene ve kendim için tekrar savaşıma kadar.

Çektiğim çileye dair görüntüler zihnimi bombardımana tutuyor ve ben durduramadan kaçan bir hıçkırığı hızla bastırıyorum.

"Neredeyse geldik," diye mırıldanıyor Liam cipi bir sokağa doğru çevirirken.

Başımı sallıyorum ve yüzümü battaniyenin daha derinlerine gömüyorum. Daha önce hiç böyle incinmemiştim.

Sanki yanağımda ikinci bir kalp atıyormuş gibi yüzüm ağrıyor.

Finn'in ellerini hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. Avuçluyor. Dişleri göğüslerimde.

Oh, Tanrım.

Travmatik anımsamadan kurtulmak için başımı sallıyorum. "İşte geldik." Liam arabayı durduruyor, sonra da

battaniyeye. Yüzümden indiriyorum ve gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Benimle güvende olacaksın. Söz veriyorum."

Ondan bir an bile şüphe etmeden başımı sallıyorum.

Kapıyı açmak için hareket ettiğimde, "Kıpırdamadan otur. Gelip seni alacağım."

Liam cipten inip arkadan dolaşarak kapımı açarken gözlerim onu takip ediyor. "Yürüyeblirim," diyorum, sesim boğuk çıkıyor.

"Biliyorum." Yine de kollarını altımdan geçiriyor ve beni gelin gibi göğsüne doğru kaldırıyor.

İki adam bodrumdaki bir asansörün yanında durdukları yerde öne çıkarlar ve Liam'ın "Yerlerinizde kalın. Her şey yolunda."

Muhafız olduklarını varsayarak, asansör kapısının kapandığını duyana kadar yüzümü Liam'ın omzuna saklıyorum. Başımı kaldırıp fısıldıyorum, "Gerçekten, yürüyeblirim."

Liam yere baktığında yüzünü benimkine yaklaştırıyor.
"Rahatsız mısın?"

"Hayır, ama olmak zorundasın." Bütün bu dokunuşlar onu etkiliyor olmalı.

"Ben iyiyim."

Kapılar açılıyor ve bir lüks denizinin içine sürükleniyorum. İlk gördüğüm şey yağmur damlası kristal bir avize, ardından yarım daire oluşturan krem rengi deri koltuklar ve şehre bakan tabandan tavana pencereler.

Nefes kesici.

Liam beni koltuklardan birine oturtuyor ve solumdaki mutfak fark ediyorum, beyaz mermer tezgahlar tepedeki ışıklardan parlıyor.

"İlk yardım çantası almaya gidiyorum," diyor ve ben de onun sarmal bir merdivenden yukarı çıkışını izliyorum.

Evine bakarken Liam'ın beni çatı katına getirdiğini fark ettim. Bana sarıldı ve beni taşıdı. Beni kurtardı.

Finn'i vurdu.

Finn.

Travma üzerime yıkılıyor, içimdeki her bir yaşam zerresini boğmakla tehdit ediyor.

Battaniyeyi ve ceketini çekerek çıplak göğüslerime bakıyorum. Kırmızı lekeleri ve ısırık izlerini görünce çenem titriyor ve hızla tekrar örtünüyorum.

Liam'ın merdivenlerden indiğini duyunca gözlerimin altında biriken yaşları hızla siliyorum.

Yanıma oturuyor ve bir poşet açarak içinden antiseptik mendiller çıkarıyor. Elini yüzüme götürdüğünde hemen "Kendim temizleyebilirim. Seni gerçekten rahatsız etmek istemiyorum."

Liam duraksıyor, sonra benimle göz göze geliyor. "Rahatsız değilim Kiara. Bunu yapmak istiyorum."

Öyle mi?

Çenemi ve yanağımı sildiğinde gözlerimi göğsüne indiriyorum. Gömleğindeki kan lekelerini görünce mırıldanıyorum: "Gömleğini mahvettiğim için özür dilerim. Lekelerin çıkacağını sanmıyorum."

Liam aşağı bakıyor, sonra başını sallıyor. "Önemli bir şey değil.

Seni incitirsem söyle."

Yansa da kıpırdamadan oturuyorum ve sessiz kalıyorum.

Liam kulağımı silerken daha da yaklaşıyor, sonra mırıldanıyor: "Deri yarılmış ama kanama durdu." Kırık derinin üzerine biraz merhem sürüyor.

O bana bu kadar yakinken, duygularım sarmal olmaya başlıyor ve gözyaşlarımın akmasını engelleyemiyorum.

Ben hep böyleydim, biri bana nezaket gösterdiği anda artık gözyaşlarımı tutamazdım.

Liam'ın kolları beni sarıyor ve nazikçe göğsüne çekiliyorum. Hıçkırıklarımı tutmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Saldırının ardında bıraktığı karmaşanın kontrolünü yeniden kazanmak için savaşıırken, sakinleşmem dakikalar alıyor.

Geri çekilip fısıldadım, "Özür dilerim."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Cehennemi yaşadın," diyor Liam, sesi sanki kızgınmış gibi canlı.

Çenemden tutup yüzümü kaldırıyor, sonra parmaklarıyla gözyaşı izlerini siliyor.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve ikimiz de donup kalıyoruz. Birkaç saniye sonra, "Tüm bu dokunuşlar için gerçekten iyi misin?" diye sordum.

Ağzının köşesi kalkarak yüz hatlarını yumuşatıyor. "Evet. Üzerimde diğer insanlarla aynı etkiye sahip değilsiniz."

Anlamı ne?

Bakışlarını battaniyeye indiriyor. "Kıyafetlerim uymayacak ama idare etmek zorundayız."

"Kıyafetlerin mi?"

Liam ayağa kalkıyor, sonra elini bana uzatıyor. "Sana banyoyu göstereyim, böylece duş alabilirsin."

Ayağa kalkıp elimi onunkine koyuyorum. Parmakları soğuk parmaklarımı sıcacık sarıyor, sonra beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Oturma odasının yarısı büyüklüğünde bir yatak odasına götürülüyorum. Dekorü altın kaplamalı beyaz deri, yatak odasını gömme dolaptan ayıran cam bir duvar.

Vay anasını.

"Çok güzel bir eviniz var," diye mırıldanıyorum, biraz şaşkın hissederek.

"Teşekkürler." Liam beni dairemin yarısı büyüklüğünde bir banyoya çekiyor. Pencerelerin önünde oval biçimli bir küvet duruyor ve buradan şehri görebiliyorum.

Elimi bırakarak, "Sana giyecek bir şeyler alacağım" dedi.

Kıpırdamadan duruyorum, mermer tezgahlara ve büyük duşa bakıyorum. Bir dakika sonra Liam elinde siyah bir tişört ve gri bir eşofmanla geri geliyor.

Kıyafetleri tezgâhın üzerine bırakıyor, sonra bana bakıyor. "Acele etme. Tamam mı?"

"Evet, efendim." 'Efendim' kelimesi ağzımdan çıktığı anda kendimi çok garip hissediyorum.

Patronumun banyosunda duruyorum.

"Sadece Liam," diye düzeltiyor beni, dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce.

Battaniyeyi yere bırakıp ceketini tutuyorum ve yavaşça açıyorum. Çıplak bedenimi gördüğüm anda gözümü kaçırmak zorunda kalıyorum, utanç beni fena çarpıyor.

Finn beni çıplak gördü. Bana dokundu. Tanrım. Liam da beni çıplak gördü.

Çömelip yüzümü kollarıma gömdüm.

Bölüm 19

Liam

Kiara'nın banyoda ağladığını duyunca onu teselli etmek için oraya geri dönmek için tüm gücümü harcadım.

Onun yerine telefonumu çıkarıp Will'in numarasını çevirdim.

"Anne güvende ve Finn'den de bir iz yok... henüz," diye cevap veriyor.

"O pisliği aramaya devam et." Yatağımın ayak ucuna oturuyorum ve kapalı banyo kapısına bakıyorum. "Ofise uğrayıp Kiara'nın çantasını getirebilir misin? Devon'un masasında."

"Olur. Yarın sana getiririm," diye cevap verir. "Ayrıca Finn'in ofisine git ve Kiara'nın kıyafetlerini topla. Diğer personelin onları bulmasını istemiyorum." Yorgun bir elimi alnıma sürterek, "Bu gece için teşekkürler," diye ekliyorum.

"Ben de bunun için buradayım. Kiara nasıl?"
Başımı sallıyorum, emin değilim. "Elinden geldiğince."

"Kadın için üzülüyorum." İçini çeker. "Yarın görüşürüz. Başka bir şey getirmemi istersen haber ver."

"Teşekkürler, Will."

Görüşmeyi sonlandırıp kravatımı boynumdan çözüyorum ve üstteki iki düğmeyi açıyorum.

Duşun aktığını duyuyorum ve düşüncelerim içeri girdiğim sahneye dönüyor. Kiara'nın üstündeki Finn'in görüntüsüne karşı gözlerimi kapatıyorum.

Hayatımda çok kötü şeyler yaptım ama bir kadını incitmek? Bu asla hazmedemeyeceğim bir şey.

Ancak o zaman farkına varıyorum ki o herifin ona tecavüz edip etmediğini bilmiyorum ve doktorun ona sorup sormadığını da hatırlamıyorum.

Gözlerimi açıyorum ve yerimde duramayarak ayağa fırlıyorum. Banyo kapısının önünde bir aşağı bir yukarı volta atarken, Kiara'nın yaşadıklarından tiksinden tüylerim diken diken oluyor.

Kapı açılır açılmaz volta atmayı bırakıp ona bakıyorum. Saçlarını yıkamış ve vücudu kıyafetlerimin içinde boğuluyor. "Tırnak makasın var mı?" diye sorarken çenesi titriyor. Tırnaklarımın altındaki kanı çıkaramıyorum."

Tanrım.

İleri atılarak kollarımı ona dolamaktan kendimi alamıyorum. Elimi başının arkasına bastırıyorum ve vücudumu onunkinin etrafında kıvırmaya çalışıyorum. Anında yıkılıyor ve bu soruyu sormaktan nefret ediyorum ama bilmem gerekiyor.

"Sana tecavüz etti mi?"

"Hayır," diye kekeliyor gözyaşları arasında. "Siz gelene kadar onunla savaşmayı başardım."

Teşekkür ederim. Tanrım.

Kiara sakinleşince geri çekildi ve fısıldayarak "Teşekkür ederim" dedi. Tam bana teşekkür etmeyi bırakmasını söyleyecektim ki, "Onu durdurduğun için" diye ekledi.

Ne cevap vereceğimi bilemeden elini tutuyorum ve onu banyoya geri çekiyorum. Dolaptan bir tırnak fırçası çıkarıp musluğu açıyorum. Elini musluğun altına çektim.

ve tırnaklarını ovmaya, altlarındaki kanı temizlemeye başladı.

"Finn'in kanı mı?" Bir tırnağıımı diğerinden sonra temizlemeyi başarırken soruyorum.

"Evet. Onu birkaç kez tırmaladım."

"Aferin sana. Lanet olası gözlerini çıkarmalıydın." Damarlarımda yeni bir öfke dalgası dolaşıyor.

"Evet, yapmalıydım."

Kiara'ya baktığımda ağzının kenarının hafifçe kalktığını görüyorum. "Neden insanlar senin huysuz olduğunu söylüyor?" diye soruyor ve sorusuyla beni gafil avlıyor.

"Çünkü öyleyim," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ben insanlardan hoşlanan biri değilim."

Sol eline odaklandığımda gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "Bana karşı sadece iyi davrandın."

"Çünkü sen farklısın." "Farklı derken?"

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Nefes alarak beni rahatsız edemezsin."

Ağzının köşesi tekrar kalktı ve bana "Biraz daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Kiara derin bir nefes alıyor ve yavaşça bırakıyor. "Bunu düşünmemeye çalışıyorum."

Tırnaklarını temizlemeyi bitirdiğimde suyu kapatıyorum ve ısıtma rafından bir havlu alıyorum. Ellerini kuruladıktan sonra onunla göz göze geliyorum. "Bu konuda konuşmamız gerek. Sadece birkaç soru, sonra konuyu kapatacağım."

Çenesini kaldırıyor, kendini çelikleştiriyor.

"Ne zaman başladı?"

Bir an düşünüyor, gözünden bir damla yaş kaçıyor ve yanağından aşağı süzülüyor. Uzanıp başparmağımın ucuyla sildim.

"Şirkette çalışmaya başladıktan yaklaşık üç hafta sonra." Ben ona bakmaya devam edince ekliyor: "Beni kendisiyle bir etkinliğe gitmeye zorladı ve beni öptü. Ondan sonraki Pazartesi günü, eğer istediğini yapmazsam annemi öldürmekle tehdit etti. Elinde annemin uyuduğu ve kendisinin silahla başında durduğu bir video vardı."

Siktiğimin piçi.

"O haftanın ilerleyen günlerinde bana onu tekrar öptürdü ama sen ofise geldin ve ben de banyoya saklandım."

Sakin kalmak için derin bir nefes almak zorundayım.

Kiara başını eğiyor, sonra fısıldıyor: "Ve bu sabah toplantı sırasında masanın altından bana dokundu."

İsa.

"Yani kramp değil miydi?"

Başını sallıyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor.

Şerefsiz herif benimle aynı odada onu taciz ediyordu. Pencerelere ve dışarıda parıldayan şehir ışıklarına bakıyorum, göğsümde biriken öfkeyle çenem sıkılıyor.

Onu yıllar önce öldürmeliydim. Hayatımın en büyük hatasıydı.

Bir kolumu kaldırarak elimi Kiara'nın başının arkasına koyuyorum ve onu göğsüme çekiyorum. Ağzımı kulağına yaklaştırarak, "Bir daha biri seninle sevişirse hemen bana söyle," diyorum.

Başını sallıyor, yıkılmamak için elinden geleni yapıyor.

"Ayrıca sizi yirmi dört-yedi koruyan muhafızlarım olacak."

Neredeyse sadece Finn'i bulana kadar diye ekleyecektim
ama o zaman yalan söylemiş olurum.

Kiara kollarını belime dolayarak bana daha da yaklaşıyor.
Onu bedenimle sarıp sarmalıyor, incitmeden olabildiğince
sıkı tutuyorum.

Bugünden sonra... onu kollarımda tuttuktan sonra, bunu
inkar etmek mümkün değil - Kiara'ya aşık oluyorum.
Hayatımda ilk defa bir kadının kalbime girmesine izin
veriyorum.

*İzin vermiyorum, salak. Başka şansın yoktu. İçeri girdi ve
kendini evinde gibi hissetti. Onu dışarı çıkaramazsın.*

Hiç düşünmeden nemli saçlarına bir öpücük
konduruyorum. "Şimdi, bu geceyi aklından çıkaracak
herhangi bir şey hakkında konuşabiliriz."

Geri çekiliyor ve bana kararsız bir gülümseme veriyor.
"Ben stres yiyen biriyim. Yiyeceğin var mı?"

"Bir buzdolabı dolusu." Elimi ona uzattım, o da hiç
tereddüt etmeden kendi elini benimkine koydu. "Ve eğer
istediğin şey bende yoksa, sipariş verebiliriz."

Hiç tereddüt etmeden "Donut. Çöreklerle ihtiyacım var."

Telefonumu çıkarıp aşağıdaki gardiyanlardan Paul'u
arıyorum.

"Evet, patron?"

"Çöreklerle ihtiyacımız var." Kiara'ya baktım.

"Kaç tane?" "Bir düzine."

Ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bize bir düzine
getir."

Dikkatimi çekmek için gözlerini açıyor. "Tatların bir
karışımı. Lütfen."

"İkisinden de birer
tane al." "Tamam,
patron."

Görüşmeyi sonlandırıp merdivenlerden inerken cihazı
cebime geri sokuyorum.

Bir kanepeye oturduğunda Kiara yaşam alanının etrafına
göz gezdiriyor. "Yalnız mı yaşıyorsun?"

"Evet." Yüzünü görmek isteyerek karşısına oturuyorum.
Kelepçelerimin düğmelerini açarak kollarımı sıvamaya
başlıyorum. Kiara'nın gözleri ellerime kilitleniyor ve beni
izlerken transa geçmiş gibi görünüyor.

İşim bittiğinde öne doğru eğiliyor ve kollarımı kalçalarımın
dayayarak ellerimi birleştiriyorum. Yüzündeki kararan
morluklara bakıyorum, sonra kalkıp dondurucudan bir biftek
alıyorum. Donmuş etin etrafına bir mutfak havlusu sararak
Kiara'ya doğru yürüyorum ve önünde durarak havluyu
çenesine ve yanağına bastırırken nazik olmaya dikkat
ediyorum. "Birkaç dakika orada tut."

Derme çatma buz torbasını tutarken parmakları
benimkilere değiyor.

Tekrar oturduğumda, "Seçtiğin konu nedir?" diye
soruyorum.

Bir süre düşündükten sonra "Her zaman silah taşı-
r mısın?" diye soruyor.

İrlanda mafyasının başı olduğumu öğrenirse tepkisinin ne
olacağını merak ederek başımı sallıyorum.

Muhtemelen tepelere kaçardı.

Kiara ile bir şansım olmayabileceği düşüncesi göğsümde
bir korku parıltısı yaratıyor. Biz farklı

dünyalar.

Bölüm 20

Kiara

Bodrumda gördüğüm muhafızlardan biri çatı katına g i r i y o r ve hemen kaslarım kilitleniyor.

Liam ayağa kalktığında ben de ayağa fırlıyorum ve cam sehpanın etrafından dolaşarak Liam'ı korumayla benim aramda tutuyorum.

"Teşekkürler Paul," diyor Liam, çörek kutusunu ondan alırken.

Paul asansöre geri adım atarken, Liam kanepeye doğru başını sallar. "Burada güvendesin. Otur."

Ben tekrar yerime oturduktan sonra Liam kutuyu bana uzattı. "Hepsi senin."

Donutları ondan alırken nedense dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Çörek sevmez misin?"

"Kendi hazırlamadığım hiçbir şeyi tüketmem."

Kaşlarım havaya kalktı. "Birinin seni zehirleyeceğinden mi korkuyorsun?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, bu dokunmama meselesiyle el ele gidiyor. Bu beni iğrendiriyor."

Kendimi durduramadan, "Neden?" diye sordum.

Liam omuz silkiyor. "Sebebi yok. Ben hep böyleydim."

Kutuyu açıyorum, güçlü şekerli olanı çıkarıp ısırlıyorum. Şekerli iyilik dilimin üzerinde patlıyor ve saldırının acı tadını yok ediyor. Stresli bir yiyici olduğumu söylerken yalan söylemedim. Bütün bir pizzayı ve bir düzine

Son erkek arkadaşımdan ayrıldıktan sonra donut yedim. Yemek beni rahatlatıyor.

Yutkunduktan sonra, "O zaman senin için yaptığım kahvelere ne oldu?" diye sordum.

Liam benimle aynı kanepeye oturuyor ve vücudunu benimkine doğru çevirerek kolunu arkaya yaslıyor, eli başımdan birkaç santim uzağa yerleşiyor. "Hepsini içtim."

Çörek ağzımın yarısına kadar gelmişken durup soruyorum: "Beni kırmak istemediğin için mi?"

"Hayır. Çünkü hoşuma gitti."

Bana karşı hiç huysuz değildir.

Bana dokunmaktan çekinmiyor.

Yaptığım kahveyi içiyor.

Beni evine getirdi ve benimle ilgilenmek için elinden geleni yaptı.

Yavaş yavaş farkına varmaya başlar.

Sanırım Liam benden hoşlanıyor.

Gözleri elimdeki çöreğe gidiyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor ve bana soruyor: "Bir ısırık alır mısın? İyi olduğuna söz veriyorum."

Bir kahkaha attı, sonra elini kaldırarak bileğimi tuttu ve çöreği ağzına götürdü. Az önce ısırduğım yeri ısıyor, sonra beni bırakıyor.

Yanaklarım kızarıyor ve midem taklalar atıyor.

Başparmağını dudaklarına götürerek, "Biraz fazla tatlı." diyor.

Uh-huh.

Ayağa kalkıp, "Kahve ister misin?" diye sordu.

"Lütfen." Dişlerimi çöreğe gömerken, gözlerim Liam'ı mutfağa kadar takip ediyor. İki kahve hazırlamasını izliyorum ve fincanları oturma odasına taşıdığında ikinci çöreğimi yiyorum.

Liam, "Tanrım, bu şeker hastalığına yol açacak gibi görünüyor" derken biraz yeşil görünüyor.

Ağzım biraz yukarı kıvrılıyor. "Çörek yiyerek ölmekle yaşayabilirim." Bardağı ondan alıp ısırdığım lokmayı yıkadıktan sonra "Teşekkür ederim" diyorum.

"Bana teşekkür etmeyi bırak." Ayağa kalkmadan önceki pozisyonunda oturuyor, sonra gözlerini bana diyor, irisleri bir yaz gününde okyanus kadar mavi.

Rahatsız etmek ya da omzunda daha fazla ağlamak istemediğimden, "Kahveden sonra beni eve bırakabilir misin?" diye sordum.

Liam bir süre bana baktı, sonra "Bir şartla" diye cevap verdi.

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Orada seninle kalacağım." Kaşlarımı çatmaya başladığımda başımı işaret ediyor. "Beyin sarsıntısı. Doktor seni birkaç gün yalnız bırakmamamı söyledi. Hafta sonu benimle kalacaksın."

Aman Tanrım.

Ona göz kırpıyorum.

Sizin için çalıştığımı için mi yoksa önemseddiğiniz için mi?

"Burada kalabiliriz. Sakıncası yoksa," diye mırıldanıyorum çikolata kaplı çörekten kocaman bir ısırık almadan önce.

Liam, "Will yarın çantayı getirecek," diyor.

Isırığı kahveden bir yudum daha alarak bastırıyorum. "Tha-" Liam'ın sert bir bakışıyla kelimeler dudaklarımdan dökülüyor. Onun yerine sadece başımı sallıyorum.

Pencereden dışarı, gecenin içine doğru uzanan ışık okyanusuna bakıyorum. Hiçbir uyarı olmadan, zayıflatıcı bir utanç ve travma hissi vuruyor. Elimin tersini ağzıma bastırarak nefes almak için gözlerimi kapatıyorum.

Tecavüze uğramadım.

Çürükler iyileşecek.

Annem güvende.

*Ben
güvende
yim.*

*Bitti
artık.*

Liam elimden çörek ve kahveyi alana kadar kelimeleri tekrarlıyorum. Kutuyu fincanla birlikte sehpa taşır, sonra yaklaşıp kollarını bana doluyor.

"Bunu atlatmanıza yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor, sesi nazik.

Yanağımı dikkatlice göğsüne yaslayarak fısıldıyorum, "Zaten çok şey yapıyorsun." Gözlerimi kapatıyorum, beni ne kadar güvende hissettirdiğine odaklanıyorum ve onun bir mafyanın başı olmasının umurumda olmadığını fark ediyorum. Kötü bir adam olması umurumda değil.

Sadece onunla güvende olduğumu önemsiyorum.

Liam koltuğa yaslanarak gevşiyor, beni ona yaslanacak şekilde konumlandırıyor ama kollarını üzerimden çekmiyor. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Bana kendinden bahset," diyorum düşünmeme gerek kalmadan.

"Ben de senin gibi doğma büyüme Chicago'luyum. Will benim en iyi arkadaşım. Otuz dokuz yaşımdayım ve çörek sevmiyorum."

Benim Dudaklar Eğri Yukarı, ve I çek geri için ver onu İnanılmaz bir bakış. "Kırkına merdiven dayamış gibi görünmüyorsun."

Yüzüne yayılan bir gülümseme onu daha da genç gösteriyor. "Bu bir iltifat mı?"

"Evet." Omzumu kanepenin arkasına yaslayarak, "Charlie Hunnam'a benziyorsun," diyorum.

"Bu iyi mi kötü mü?"

"Kesinlikle iyi."

Kıkırdadığında sesi zengin ve kulaklarıma müzik gibi geliyor. Gözlerimiz bir anlığına kilitleniyor ve ben gözümü onun göğsüne indirip kan lekelerine bakıyorum.

Liam aşağı bakar, sonra ayağa kalkar. "Duş alıp kıyafetlerimi değiştireceğim. Televizyonu açmamı ister misin?"

Başımı salladım. "Manzaraya hayran kalacağım." Kaşlarını kaldırıp bana bakınca hemen pencereleri gösteriyorum ve ekliyorum: "Şehrin manzarası."

"Fikrini değiştirirsen kumanda televizyonun yanında."

O uzaklaşırken izliyorum ve merdivenlerden yukarı kaybolduğunda gözlerimi ellerime indiriyorum, düşüncelerim anında bugün olan her şeyle bombardımana tutuluyor.

İyisin.

Çürükler iyileşecek.

Güvendesin.

Sorun yok.

Ayağa kalkıp pencerelere doğru yürüyorum. Ne kadar yüksekte olduğumuzdan midem alçalıyor, bana odaklanacak

başka bir şey veriyor

bir an için. Kollarımı belime doladım, Finn'in beni tekmelediği yan tarafım acıyordu. Ayrıca başımın ağrıdığını da hissedebiliyorum.

Geçtiğimiz birkaç hafta gözümün önünden geçiyor. Korku, endişe, utanç.

Cehennem gibiydi, ama bugün.

Gözyaşlarımı tutmak için elimden geleni yaparak derin bir nefes çekiyorum.

Bunun olduğuna inanamıyorum. Biliyorum, bunu beklemeliydim ve bir bakıma bekliyordum da ama yine de...

Finn bana zarar verdi. Bana tecavüz edebilirdi. Ya da daha kötüsü. Beni öldürebilirdi.

Çenemi eğiyorum, alt dudağım titriyor.

Eğer Liam olmasaydı.

En fazla on dakika yalnız kalıyorum ama Liam'ın siyah bir tişört ve gri bir eşofmanla geri dönmesi bana sonsuzluk gibi geliyor.

Eşleşiyoruz.

Onu sadece takım elbise içinde gördüm ve itiraf etmeliyim ki, eşofman altı üç parçalı takım elbiseden çok daha iyi.

"Sadece ne zaman uyumak istediğini söyle," diyor yanıma gelirken. Sonra birden itiraf ediyor, "Yüksekten hoşlanmıyorum."

"O zaman neden çatı katında yaşıyorsun?"

Liam omuz silkiyor, ağzının kenarı sırtacak şekilde kalkıyor, "Güzel soru."

Arkamı dönüp oturma alanına bakıyorum. "Misafir odanız var mı, yoksa kanepeyi mi alayım?"

"Misafir odam var," diyor, sonra başını eğerek devam ediyor, "Ama beyin sarsıntısını izlemem gerekiyor, bu da seni birkaç saatte bir uyandıracağım anlamına geliyor." Kanepeyi işaret ediyor. "İkimiz de bir kanepe alsak nasıl olur? Senin için sorun olur mu?"

Liam'a bakınca ne kadar düşünceli olduğunu fark ettim. Onun gibi biriyle hiç tanışmadım. "Benim için sorun yok."

Bölüm 21

Liam

Şaşırtıcı bir şekilde Kiara kanepeye kıvrıldıktan kısa bir süre sonra uykuya daldı.

Dr. O' Sullivan'ın yaptığı iğneden olmalı.

Ayağa kalkıp ona yaklaşıyorum ve başımı eğerek ona bakıyorum.

Şişlik ve morluklara rağmen o hâlâ gördüğüm en güzel kadın. Şimdi onu kollarıma aldığımda, ona dokunmak için sürekli bir dürtü duyuyorum.

Hiçbir dokunuş beni onunki kadar etkilememişti.

Çömelerek bir elimi kaldırıyorum ve vahşi bir bukleyi nazikçe kulağının arkasına itiyorum. Kumral saçları yüzünün etrafında bir hale oluşturuyor, soluk teni çenesindeki ve yanağındaki morluklarla tam bir tezat oluşturuyor.

Her zaman bende bir sorun olduğunu, kırıldığımı, sevgiyi hissedemediğimi düşündüm.

Öne doğru eğilerek ağzımı alnına bastırıyorum, sonra hareketsiz durup onu ciğerlerime çekiyorum. Beni nasıl hissettirdiğine hayret ediyorum. İğrenme yok. Uzaklaşma dürtüsü yok.

Bunun yerine, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum. Onun sunabileceği her şeye.

Geri çekilmek için harcadığım çabadan dolayı çenem kasılıyor, sonra ağzımın köşesi yukarı kıvrılıyor.

Kiara'ya kadar önemli olan tek şey Chicago'ydu. Bu şehir benim. Her zaman öyleydi, her zaman öyle olacak. Kiara Murphy de öyle. Sadece henüz bunu bilmiyor. İyileşmesi ve bana alışması için ona zaman vereceğim, ama ondan sonra onu benim yapacağım.

Gözlerim onun kadınsı yüz hatlarında geziniyor, her santimini ezberliyor.

Çok güzel.

Ofiste bana nasıl sarıldığını hatırlayınca, göğsümde bir sıcaklık ve sahiplenme duygusu patladı.

İstediğin kadar tutun, bebeğim. Bırakmanı istemiyorum.

Telefonum çalmaya başlıyor ve hızla ayağa kalkıp merdivenlerin arkasındaki çalışma odasına doğru yürümeye başlıyorum.

"Liam," diye cevap veriyorum.

"Ben Viktor," diyor Bratva'nın başı. "Luca bana neler olduğunu anlattı. Sen iyi misin?"

"Evet."

"Kız mı?"

"Kanepemde uyuyor. Bir şey bulabildin mi?" Kapıyı arkamdan usulca kapatırken sordum.

Rus eğlenerek kıkırdıyor. "Bu çok komik." "Ne?"

"Sicilyalıların arkasında kimin olduğunu asla tahmin edemezsiniz."

Nefret damarlarıma akarken çenemde bir kas zıplamaya başlıyor. "Finn."

"Bunu bekliyor muydun?"

"Bana attığı kazıklara bakınca hiç şaşırmadım. Herif mafyayı ele geçirebilmek için hep benim yolundan çekilmemi istedi."

Onu daha önce öldürmeliydim.

"Nerede saklandığını bulabilir misin?" diye sordum. "Muhtemelen. Bana biraz zaman ver."

Viktor Rahiplik'teki en genç kişi olabilir, ama adam lanet bir tazi gibi. Eğer seni arıyorsa, bu kahrolası gezegende saklanabileceğin hiçbir yer yok.

"Teşekkürler."

"Gelecek haftaki toplantıyı unutmayın."

Lanet olsun. Neredeyse unutuyordum. "Evet, görüşürüz o zaman."

Görüşmeyi sonlandırırken parmaklarım cihazı sıkıca **kavriyor.**

Kaçabilirsin, Finn. Saklanabilirsin ama ne olursa olsun seni bulacağım.

"Liam!" Kiara aniden çığlık atıyor, panik ve korku sesin boğuk çıkmasına neden oluyor.

Daha aklıma gelmeden vücudum tepki veriyor ve kapıdan çıkıyorum. Gözlerim tehdidi arıyor ama sadece Kiara'yı kanepede uyurken buluyorum.

Aklımı mı kaçırıyorum ben?

Aniden vücudu sarsılıyor. Neredeyse yaralı bir hayvan gibi korkunç bir ses çıkarıyor, sonra da "Liam" diye inliyor.

Kabus.

Yanına çömelip ellerimle yüzünü çerçeveliyorum. "Kiara, uyan." Başparmağım morarmış yanağını hafifçe okşuyor. "Uyan, bebeğim."

Gözlerini açıyor ve bana odaklanması birkaç saniye alıyor. Dudakları aralandı ve

Umutsuzca nefes alıyor, sonra öne fırlıyor ve kollarını sıkıca boynuma doluyor.

Nefeslerinin tenimde patladığını ve nasıl titrediğini hissettiğimde, şimdiye kadar yaşadığım en yoğun duygu tüm varlığımı kaplıyor.

Aşk mı?

Hayır, bu basit bir duygudan daha fazlası. Bu bir saplantı.

Onu kaldırıp yanına uzanıyorum, bedenim onu kanepeye sabitliyor. Kollarımı ona dolayarak, yarı eğik bir şekilde üzerine uzanıyorum ve içindeki titremenin azalmasını sağlıyorum.

Kollarını boynumdan çekip sadece belime doluyor. Parmaklarının gömleğimin kumaşını avuç avuç kavrarken kıvrıldığını hissediyorum.

"Mide bulantısı hissediyor musun?" Fısıldıyorum, o uyanıkken beyin sarsıntısını kontrol etmeye karar veriyorum.

"Hayır." Bu kelime kulağa küçük ve ezilmiş geliyor.

İyice düşünmeden, yanağım onunkine değene kadar başımı çeviriyorum. "Başın mı ağrıyor?"

Başını sallıyor, teni benimkine değiyor. "Ama fena değil."

Elim başının arkasına gidiyor ve yumuşak bir şekilde kafa derisine masaj yapmaya başlıyorum, saçları ipek gibi.

Hâlâ bana yapışmış bir halde, "Battaniyeyi kaldırabilir miyiz? Hava ısınıyor."

"Hareket edebilirim," diyorum, battaniyeyi çoktan aramızdan çekip kanepenin arkasına atmış olmama rağmen.

Kiara bana daha sıkı sarılıyor, başını sallıyor, nefesleri çenemde hareketten dolayı dalgalanıyor. "Hayır. Lütfen kal."

Yanağına bir öpücük konduruyorum, sonra rahatlıyorum. "Uyu."

Sana göz kulak olacağım."

Sessizce uzanıyoruz ama sanki hiç bırakmamam için çığlık atıyor gibi hissediyorum. Her birkaç dakikada bir titremeye başlıyor ve ben burada olduğumu ve hiçbir yere gitmeyeceğimi fısıldadığımda tekrar azalıyor.

Bana ihtiyacı var.

Kendi duygularım öfke arasında gidip geliyor, Finn'i öldürene kadar bir an bile huzur bulamayacağımı biliyorum ve Kiara tarafından tamamen emiliyorum. Vücudunun benimkine uyma şekli, sanki eksik olan bir parçammış gibi. O benim hissedemediğim duygularım. Hayatım boyunca özlediğim bir dokunuş.

Sabahın erken saatlerinde, bu kadın için cenneti ve cehennemi kaldıracağımı fark ettim. Birkaç saat içinde, ondan etkilenmekten tamamen ona bağlı olmaya geçtim.

Kiara kollarımda uyurken, onun bana sahip olduğu gerçeğiyle barışıyorum.

Ona zaman ver, Liam. Cehennemi yaşadı. Yapmak isteyeceğin son şey onu korkutmak olur.

Sabır.

Bölüm 22

Kiara

Uyandığımda Liam nefesinin altında homurdanıyordu: "Yüzündeki o sırtışı sil."

"Rahat görünüyor," diye fısıldıyor Will, sesinde bir eğlenceyle. "İşte çantası."

Beni uyandırmamak için mırıldanıyor olsalar da Liam'ın sesi benimle her konuştuğunda kullandığı yumuşak tondan yoksun. "Depoda işler nasıl?"

"Kontrol altında. Collin işe geri döndü. Jimmy'yi de kontrol ettim. Bağlantısı Chicago'ya dönen Sicilyalıların arkasında kimin olduğunu bulmuş."

"Finn olduğunu zaten biliyorum." Ses tonum acımasız ve öfkeli. "Viktor o pisliği takip ediyor."

"O salağın peşimize düşecek kadar cesur olacağını hiç düşünmemiştim."

"Anahtar kelime aptal." Liam'ın parmakları saçlarımı okşuyor. Bunu dalgın dalgın yapıyormuş gibi geliyor ve o fark etmeden uyuyormuş gibi yapamayacağımı bildiğimden ona doğru kıpırdanıyorum. Eli rahatlatıcı bir okşayışla sırtımda geziniyor ve bu bana sonsuza kadar burada yatabilmeyi diletiyor.

"Hey," diye mırıldanıyor, sesi yine yumuşak. "Uyanık mısın?" Başımı sallıyorum ama onun üzerinden kalkmak yerine daha da yaklaşıyorum.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Will soruyor. "Şu anda yok."

Will uzaklaşırken onu dinliyorum. Yalnız kaldığımızda, Liam ayağı kalkmak için hareket etmiyor. Sadece eliyle sırtımı okşayıp duruyor.

Ancak o zaman dünden kalan tüm anılar geri gelir. Donuk baş ağrısı tekrar katlanılabilir hale gelmeden önce bir anlığına keskinleşir.

Liam'ın doğal kokusunu içime çekiyorum, tamamen erkek kokusu. "Nasıl hissediyorsun?"

Nasıl hissediyorum?

Güvendeyim. Baş ağrısı ve hassas yanak dışında rahatım.

Düşüncelerim geçici olarak düne dönüyor. Finn'i ve bana yaptıklarını her düşündüğümde yoğun bir tiksintiyle doluyorum.

Çok şey oldu.

Liam'a daha da yaklaşıyorum ve kolları etrafımda sıkılaşıyor. Saçlarıma bir öpücük kondurduğunu hissediyorum, bana sunduğu güven duygusu etrafımda bir koza oluşturuyor.

Artık annemin hayatı için korkmak yok. Finn'in bana ne yapacağından korkmak yok.

Ben güvendeyim.

"Daha iyi," diye fısıldıyorum sonunda. Sonsuza kadar onun üstünde yatamayacağımı bildiğimden, kendimi yavaşça yukarı itiyorum. Ona dirsek ya da diz atmamaya dikkat ederek kanepenin kenarına geçiyorum ve parmaklarımı saçlarımin arasından geçiriyorum.

Tanrım, enkaz gibi görünüyormalıyım. Öyle hissediyorum.

Ayağa kalktığında gözlerim Liam'a kayıyor, sonra hoşnutsuz bir surat ifadesi takınıyorum çünkü dağınık saçlarıyla çok seksi görünüyor.

Hiç adil değil.

Bana bakıyor, sonra gözleri muhtemelen içine bir şey yuva yapmış gibi görünen saçlarıma kayıyor. Ağzının köşesi kalkıyor. "Saçlarını hala açık seviyorum."

Anında göğsümde duygular kabarıyor, kalbim hepsini içinde tutmak için genişliyor.

"Hadi gel." Elimi tutarak beni merdivenlere ve doğruca banyoya doğru çekiyor. Dolaptan bir fırça çıkarmasını izliyorum, sonra bana arkamı dönmemi işaret ediyor.

Saçımı taramaya başladığında boğazım düğümleniyor.

Hayatımı haftalarca cehenneme çeviren aşağılık bir adamla yüzleşmekten, üzerime titreyen bir beyaz şövalyeye sahip olmaya. Değişim aşırı.

Liam nasıl hala bekar? Dışarıdaki kadınlar kör mü?

"Neden hâlâ evlenmedin?" sorusu, ben lanet olası ağzımı algılayamadan ağzımdan kaçiverdi.

"Gerçekten mi?" Parmakları saç tellerini çekiyor. "Hiç istemedim. Sadece aklımdan geçmedi."

Yeterince adil.

Dolaptan yeni bir diş fırçası alıp bana uzatıyor. Banyodan çıkışını izliyorum, sonra da ağzımdaki bayat tadı hızla temizliyorum. İşim bittiğinde aynadaki yansımama bakıyorum.

Vay anasını.

Bok gibi görünüyorum.

Mor ve kırmızı çürükler çenemin ve yanağımın sol tarafını boyuyor. O kadar şişmiş ki yirmilik dişlerimi çektiğim zamandan daha kötü görünüyor.

Liam aniden, "Birkaç gün içinde daha iyi görünecek," diyor. Gözlerim ona kayıyor ve üzerinde kargo pantolon ve siyah bir gömlek olduğunu görünce kaşlarım havaya kalkıyor.

Daha yeni giyinmişti. Banyodan çıkıp onu çırılçıplak yakalayabilirdim.

Hayır, aklının oraya gitmesine izin verme. O adam senin patronun.

Tıraş olmaya hazırlandığında, ona biraz yer açarak banyodan çıkıyorum.

Yatak odasına göz gezdirirken, dün gece tam olarak takdir edemediğim tüm dekora bakıyorum. Oda inanılmaz derecede düzenli, tek bir şey bile yerinde durmuyor. Merakla, Pinterest'ten fırlamış gibi görünen gömme dolaba bakıyorum.

Siyah renkli cam, gömme dolabı yatak odasından ayırıyor ama tüm takım elbiselerinin mükemmel bir şekilde asılı olduğunu görebiliyorum.

Liam'ın kim olduğunu anladım. Kontrolün kendisinde olması gereken ve hayatındaki herhangi bir dalgalanmadan nefret eden biri.

Ben bir dalgayım.

Onu geç. Lanet bir tsunami.

Yine de bir kez bile bana hoş karşılanmadığımı ya da onu rahatsız ettiğimi hissettirmedi. O... mükemmeldi.

Bir hareket duyunca başımı yavaşça sola çeviriyorum ve

gözlerim Liam'ın kollarıyla kilitleniyor. Gözlerimi Liam'ın gözlerine diktim.

rüyalarımından çıkıp hayatıma girmiş gibi görünüyor.

"Sarsıntıdan konuşuyor olabilirim ama..." Nefesimi içime çekiyorum, "İnanılmazsın." Yüzümü ona dönüyorum, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Seninle tanıştığım için kendimi şanslı hissediyorum."

Babamın beni sakladığı adam.

Farkına vardım. Liam hala benim gerçekte kim olduğumu, babamın kim olduğunu bilmiyor.

Onun kim olduğunu bildiğimi öğrendiğinde tepkisi ne olacak?

Kendinden emin adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Elini kaldırıyor, parmakları yüzümün morarmış tarafını usulca okşuyor. Eğilerek alnıma bir öpücük konduruyor ve söylediklerime cevap vermeden mırıldanıyor: "Hadi senin evine gidelim de çantayı hazırla."

Dün gece kalması bir şeydi, ama hafta sonu kalması hayatını tamamen bozacak.

"Bugün çok daha iyiyim," diyorum, bana yakın durduğunun fazlasıyla farkındayım. Tıraş losyonu etrafımı sarıyor, midemi sinirsel bir enerjiyle dolduruyor, bu da geçen haftalardaki çiğ yanıktan sonra rahatlatıcı oluyor. Sanki asit ve yanan kömürler yerine kelebeklerden oluşan bir kaleydoskop içime yerleşmiş gibi hissediyorum.

Liam parmağını çenemin altına koyuyor, dokunuşu tenimde karıncalanmalara yol açıyor. Ona bakmam için beni dürterek, "Bu beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğin gerçeğini değiştirmez," diyor.

"Rahatsız etmek istemem," diye fısıldıyorum, etrafımızdaki havayı elektrikli ve büyüleyici bir şey geriyor.

Gözlerini ağzıma indirdi. "Değilsin."

Beni öpmesine bir saniye kalmış gibi görünüyor ama elimi tuttuğunda balon patlıyor. Beni yatak odasından dışarı çekiyor ve çantamı almak için oturma odasında duruyor.

Asansöre bindiğimizde Liam elimi bırakmıyor ve çantamı da vermiyor.

Ona bakmak için can atıyorum ama kapılar açılana kadar gözlerimi kapılardan ayırmıyorum. SUV'a yürümek yerine *Bugatti'ye doğru gidiyoruz.*

Liam yolcu kapısını açıp el çantasını bana uzatmadan önce bodruma göz gezdiriyor. Çantayı alıp aracın içine giriyorum ve çantayı ayaklarımın yanına koyduktan sonra emniyet kemerini çekiyorum.

Liam direksiyonun arkasına geçtiğinde, Finn'le aralarındaki keskin zıtlık bir kez daha gözüme çarpıyor.

Finn ile etkinliğe gitmek rahatsız ediciydi ve ondan sonraki her şey tam bir cehennemdi.

Liam'ın yanında otururken korkacak bir şeyim olmadığını biliyorum.

Onu ilk gördüğüm andan beri mi geliyordu yoksa şu anda mı gerçekleşiyor, bilemiyorum. Kalbim daralıyor, sonra karşı konulmaz bir duyguyla patlıyor. Odada hissettiğim elektrik geri geliyor, beni gergin hissettiriyor ve her hareketinden büyüleniyorum.

Daha önce de aşık olmuşum. Hatta bir kere aşık olmuşum.

Ama bu? Daha önce bir erkeğe karşı hiç bu kadar güçlü bir tepki hissetmemiştim.

Belki de beni kurtardığı içindir. Annemi ve beni koruyor. Ve bana karşı çok nazik.

Liam bir düğmeye basıyor, spor araba kükreyerek canlanıyor, sonra bana bakıyor. "İyi misin?"

"Evet." Dün kaybettiğim güç yavaş yavaş geri geliyor.

Gözlerini ön t a r a f a çevirip bizi bodrumdan çıkarmadan önce ağzının köşesi kalktı. "Adresim-"

"Hatırlıyorum. Dün gece bana söylemiştin," diye yanıtlıyor bizi şehir trafiğinde ustalıkla yönlendirirken.

Bölüm 23

Liam

Kiara'nın apartmanının önüne park ettiğimde, içeri girdiğimizde görecekim şeyden hoşlanmayacağımı zaten biliyorum.

Bölge yıkık dökük ve yalnız yaşayan bir kadın için kesinlikle güvenli değil.

Arabadan inip ön tarafa doğru yürüyorum. Kiara kapıyı açıyor, dışarı çıkmasını bekliyorum, sonra kapıyı kapatıyorum ve elimi sırtının alt kısmına koyuyorum. İki kat merdivenin yolunu göstermesine izin veriyorum. Anahtarları için çantasını karıştırıyor ve kapının kilidini açtığında iterek açıp içeri giriyorum. "Burada bekle."

"Tamam."

Daireyi aramam bir dakikadan az sürdü. Tabii buna öyle denebilirse.

Mobilyalar savaştan çıkmış gibi görünüyor, duvardaki boya yer yer soyuluyor, tavanda su lekeleri var.

Tanrım.

Bu çöplüğe evim dediğini bildiğim için bir daha gözümü kapatmamın imkanı yok.

Ses tonumu algılayamadan, "Bir haftalık bavul hazırla" diye emrediyorum. "Neden?"

Çünkü buraya dönmene asla izin vermeyeceğim.

"Daha fazla kıyafete ihtiyacın olursa diye."

"Doğru, üzülmektense tedbirli olmayı tercih ederim," diye gergin bir şekilde kıkırdıyor ve tek kişilik yatağın büyük bir kısmını kapladığı yatak odasına dalıyor.

Benim lanet kanepem o yataktan daha büyük.

Etrafıma bir göz attıktan sonra, "Ayrıca, değerli bir şeyinizi de yanınıza alın." diye soruyorum.

"Güvenli olmalı."

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldanıyorum, derimin üzerinde bir şey sürünüyormuş gibi hissediyorum.

Kiara elinde spor salonunda kullanılan türden bir çantayla çıkageldi ve ben de hemen çantayı ondan almak için harekete geçtim. "Her şeyi aldın mı?"

"Oh, bekle." Mutfağa yönelir ve dolabı açarak içinden bir kupa alır. Pembe, üzerinde yazılar var.

Babasının kızı.

"Bu benim favorim," diye açıklıyor çantaya koymaya gelirken.

Lass.

"İrlandalı mısınız?"

Kiara'nın gözleri benimkilere kayıyor, sonra yüzünde gergin bir ifade beliriyor. "Ah... babam." Kıkırdıyor. "Ben karışık bir cinsim."

İlginç.

"Ebeveynlerden bahsediyoruz. Gerçekten annemi kontrol etmem gerekiyor."

"Eve dönerken onun evine uğrayabiliriz."

Bir gece ve ben onunla evi ilişkilendiriyorum. Tanrım.

Ön kapiya doğru yürüyüp Kiara'nın koridora çıkmasını bekledikten sonra kapıyı arkamızdan kilitliyorum. Anahtarları cebime koyduktan sonra elimi tekrar Kiara'nın beline koyuyorum, böylece yolumuza aniden bir tehlike çıkarsa onu çekip kurtarabiliyorum.

Çantasını bagaja yerleştiriyorum ve arabaya bindiğimizde, Kiara'nın şimdiye kadar nasıl hayatta kaldığını merak ederek apartmana bakıyorum.

Benimle ilgilenmemesi ihtimaline karşı ona ne kadar ödediğime bakmam gerekiyor, böylece en azından güvende olacağı daha iyi bir yer bulabilir.

Bu düşünce ağızımda ekşi bir tat bırakıyor, sahiplenme duygusu göğsümde yükseliyor.

Şimdi bazı erkeklerin neden kadın kaçırdığını anlıyorum.

Annesinin evine gitmek uzun sürmüyor ve bölge daha da kötü.

Ian ve Rowan ciplerinin yanında duruyorlar. "Hey, patron. Her şey temiz." Rowan beni

bilgilendiriyor. "Caleb ve Hudson arkada mı?" "Evet."

Kiara'yı binaya kadar geçiriyorum ve bana gergin bakışlar atmaya başladığında, "Sadece kapıya tek parça halinde ulaştığından emin oluyorum, sonra seni annenle ziyaret etmen için bırakacağım" diyorum.

"Sizi tanıştırmak istemediğimden değil. I..."

"Açıklamana gerek yok." Durup kapıya doğru yürümesini izlemek çaba gerektiriyor. Kapıyı çalıyor, büyük boy gömleğiyle oynarken bana bakıyor.

Kapı açıldı, sonra "Yüce İsa, Kiara! Ne oldu?"

Daireye girdiğinde ve kapı arkasından kapandığında, adamlarımla konuşmak için aşağı iniyorum.

Binadan dışarı adımımı atarken, caddenin yukarısına ve aşağısına bakıyorum.

Burası cinayet işlenmeyi bekleyen bir yer.

"Kadını yakında taşıyacak mıyız?" Rowan soruyor. "Burada çok fazla şey ters gidebilir."

"Üç gün boyunca kaleyi koruyabilir misin?" İmkansızı istiyorum.

Rowan etrafımıza bakarken gözlerini kısıyor. "Evet."

Askerimle gözlerimi kilitleyerek başımı sallıyorum.

"Will'e onun için bir yer ayarlamasını söyleyeceğim."

Rowan başını sallar.

Telefonumu çıkarıp Will'in numarasını çevirdim.

"Hâlâ kanepede mi yatıyorsun?" diye alay ediyor.

"Başlama yine." Binaya bakıyorum. "Yapmamız gereken Kiara'nın annesi için daha güvenli bir yer ayarlayın." "Hallededeğim."

Kiara'ya daha yakın olmam gerektiği için girişe doğru yürürken, "Kiara'yı korumak için dört kişilik bir ekibe ihtiyacım var. Kesinlikle Declan ve Waylon."

"Tamamdır. Ezra ve Ryan'ı kulüpten çıkaracağım."

"Güzel." Onun yanında olmazsam Finn onları geçemez. "Pazartesi sabahı onları çatı katına gönder." Koridorda durup, "Yardımlarınız için teşekkürler." diyorum.

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra cihazı cebime sokuyorum ve bir aşağı bir yukarı gezinme isteğimi bastırıyorum. Gözlerim ön kapıya kilitleniyor, içeride işlerin nasıl gittiğini merak ediyorum.

Bölüm 24

Kiara

Annem dehşet dolu gözlerle bana bakıyor, bir eliyle ağzını kapatıyor. "Aman Tanrım."

Finn'le olan her şeyi ve Liam'ın benim için yaptıklarını anlattım.

"Bana daha önce söylemeliydin, tatlım." Bir duygu dalgasıyla savaşıırken yüzü bozuluyor, sonra gelip bana sarılıyor. "Tanrım, bu babana bir kalp krizi daha geçirtcek."

Ondan uzaklaşarak, "İşte bu yüzden ona söylemeyeceğiz" diyorum.

"Ama..."

Başımı salladım. "Hayır, anne. Güçlenene kadar ona hiçbir şey söylemeyeceğiz. Sadece birkaç ay bekleyelim. Tamam mı?"

İsteyeceğim son şey babamın olanları duyması. Bu ölümcül bir darbe olur.

"Tamam." Gözleri yüzümde geziniyor. "Birinin seni bu şekilde incittiğine inanamıyorum."

"Hissettiğinden daha kötü görünüyor," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum. Endişe gözlerinin önünden gitmiyor. "Liam sana yardım etti mi?"

"Evet. Yardım etmek için elinden gelenin fazlasını yaptı." Annemden hiç sır saklamadım, şimdi de saklamak istemiyorum.

"Finn bulunana ve bizim için tehlike olmaktan çıkana kadar sizin için güvenlik ayarladı."

Kaşları havaya kalktı. "Oh?"

Sinirli bir şekilde gülümsediğinde başımı eğip soruyorum: "Babamın İrlanda mafyasının bir parçası olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Yüzünde bir çok ifadesi beliriyor. "Biliyor musun?" "Geçen hafta öğrendim."

"Liam'ın kim olduğunu biliyor musun?" Başımı salladım.

"Dikkatli olmalısın Kiara. Mafya bizim gibilere göre bir yer değil."

"Liam bana zarar vermeyecek," diyorum ölümcül bir kesinlikle. "Ama içinde yaşadığı dünya incitecek."

Buna inanmayı reddediyorum ama cevap veriyorum, "Çıktığımız falan yok. Sakin ol anne. O sadece bize yardım ediyor çünkü bu karmaşadan üvey kardeşi sorumlu."

Sözlerim annemi rahatlatmış gibi görünüyor, sonra elini kaldırıp yanağıma sürüyor. Gözlerini indirip kaşlarını çatarak giysilere bakıyor.

"Liam'ın," diye açıklıyorum. "Üzerimi değiştirecek vaktim olmadı."

Uyarmak için bir kaşını kaldırıyor ve ben de "Dikkatli olacağım" diyorum. Liam'ı daha fazla bekletmek istemediğim için kapıyı işaret ediyorum. "Liam burada. Kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranabilir misin? Babamdan haberi yok."

"Elbette." Başını sallıyor. "Evet, babanın kim olduğunu öğrenmesine izin verme. Bu bir felaket olur."

"Teşekkürler anne." Kapiya doğru yürüyorum ama sonra durup "Lütfen dikkatli ol. Gardiyanlarla tanıştirmasını isteyeceğim.

Sen. Onlar olmadan hiçbir yere gitme."

Çabucak başını sallıyor. "Dikkatli olacağım."

Kapıyı açıp koridora bakıyorum. Tam düşündüğüm gibi, Liam kollarını göğsünde kavuşturmuş koridorun ortasında duruyordu. Gelmesi için elimle işaret ediyorum. "Annem seninle tanışmak istiyor."

Kapıdan içeri girdiğinde, gözleri küçük alanı tarıyor, tıpkı benim dairemde hoşnut olmadığı gibi görünüyor.

Onu suçlayamam. İşte bu yüzden taşınmamız için yeterince para biriktirmem gerekiyor.

"Liam, bu annem Tara Murphy," diye tanıştırıyorum onları. Annem elini kaldırdığında onu tutup sıkıyorum. "Liam kendisine dokunulmasından hoşlanmaz."

Annem kocaman gözlerle ona bakıyor.

"Keşke daha iyi koşullar altında tanışsaydık," diyor Liam, ses tonu nazik.

"Ben de," diye mırıldanıyor annem, parmakları benimkilere dolanıyor. "Kızım için yaptığın her şey için teşekkür ederim."

Sadece başını sallıyor, sonra bana bakıyor.

"Anneme her şeyi anlattım. Muhafızları biliyor ve onlarla tanışması gerektiğini düşündüm."

"İyi fikir." Telefonunu çıkarır ve birkaç saniye sonra "Adamları topla ve daireye gel" der.

Annem çaktırmadan bana yaklaşıyor. Liam'a karşı temkinli olduğu açık.

Dakikalar sonra, dört adam koridorda toplanır. "Patron?" Lider gibi görünen kişi öne çıkar.

Liam onu işaret ediyor. "Bu Rowan. Bunlar da Ian, Caleb ve Hudson," diyerek onları tanıttı.

"Ben Tara," diye mırıldanıyor annem, belli ki tüm erkekler yüzünden sarsılmış. Elimi sırtının alt kısmına koyarak ona yanlamasına sarılıyorum.

"Annem onlarla güvende olacak, değil mi?" Annemin iyiliği için soruyorum.

Liam aramızda bakışıyor. "Onu canları pahasına koruyacaklar," diyerek annemle göz göze geldi, "Ama tehdit ortadan kalkana kadar sizi güvenli bir eve götürmek istiyorum."

"Oh." Annem bana baktı. "Bundan emin değilim."

"Her zaman gelip benimle kalabilirsin," diyorum.

Liam başını sallar. "Daireye geri dönmüyorsun." Kaşlarım çatıldı. "Ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, çatı katında birkaç misafir odam var."

Liam'a göz kırpıyorum, aklım bir mil hızla çalışıyor.

"Bunu üç gün sonra konuşabiliriz," diyor Liam ve beni cevap vermek zorunda bırakmıyor.

"Evet." Anneme döndüm. "Artık bu konuda endişelenme. Neler olup bittiğinden haberdar olman için seni sık sık arayacağım."

"Ama onunla kalacaksın?" Annem soruyor.

"Kiara benimle güvende," diye araya giriyor Liam. "Ve onun için de korumalar ayarladım."

Anneme sarılıyorum, sonra fısıldıyorum, "İyi olacağım. Lütfen endişelenme."

"Beni her gün ara."

"Arayacağım. Söz veriyorum."

Ayrıldık, sonra annem Liam'a baktı. "Lütfen onu güvende tut."

Başını salladı. "Yapacağım."

Kelimeleri iliklerime kadar hissediyorum, bu da beni rahatlatıyor çünkü Finn'le aramda duran tek şey bu adam.

Anneme bir kez daha sarıldım. "Yarın ararım."

Başını sallıyor, sonra gözleri bizi apartmandan çıkarken takip ediyor. Binadan çıkarken sessiziz ve ancak Liam Bugatti'yi sokağın aşağısına doğru sürdüğünde soruyorum, "Daireme geri dönmeyeceğimi söylerken ne demek istedin?"

Gözleri yolla benim aramda gidip geliyor, sonra cevap veriyor: "Orası güvenli değil. Başka düzenlemeler yapana kadar benimle kalabilirsin."

Onunla yaşa. Liam Byrne. Patronum.

Ahh...

"Dediğim gibi, bunu birkaç gün içinde konuşabiliriz."

Doğru. Neden konuşmanın benim lehime olmayacağı hissine kapılıyorum?

Sakıncası var mı?

Konuyu şimdilik bir kenara bırakarak pencereden dışarı, insanlarla dolu kaldırımlara bakıyorum.

Birden aklıma bir şey geliyor ve bakışlarımı tekrar Liam'a çeviriyorum. "Sizi takip eden korumalarınız yok mu? Onları sadece çatı katında ve şirkette fark ettim."

Alnında bir çatıklık oluşuyor. "Size bir koruma ekibine ihtiyacım olduğu izlenimini mi veriyorum?"

"Hayır. Sadece düşündüm ki..." *Mafya liderinin korumaları olurdu.* "Bu kadar büyük bir şirketin CEO'su olduğunuza göre, korumanız olmalı."

Tanıştığımızdan beri ilk kez, kibirli bir sırıtışla ağzını çekiştiriyor. "Kendimi koruyabilirim."

Midem çılgınca çırpınıyor.

Evet, bu adam için kötü şeyler hissediyorum.

Gözlerim kaslı vücudunda ve ellerinde geziniyor; damarlar kollarından yukarı doğru kıvrılıyor ve kıvrılmış kolların siyah kumaşının altında kayboluyor.

Liam bana bakıyor, ben de hemen pencereden dışarı bakıyorum, ona bakarken yakalandığım için yanaklarım kızarıyor.

Bölüm 25

Kiara

Liam bana misafir odasını gösterdikten ve banyo yaptıktan sonra kendi kıyafetlerimi giydim. Her zamanki taytım ve tişörtümle dolaşmak istemediğimden, iş için aldığım kıyafetlerden birini giydim.

Cumartesi günü.

Patronumla geçiriyorum. Evet, çılgınca.

Merdivenlerden indiğimde Liam'ı mutfakta buluyorum, cızırdayan biftek havayı lezzetli bir aromayla dolduruyor.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Liam bana bakıyor, bir iki adım atıyor, sonra bana dik dik bakıyor. Gözleri kısıldı. "Bu üst tanıdık geliyor."

Babamın evinde gördüğü çantalar. "Ah, bunu daha önce işe giderken giymiştim," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum.

Başını sallıyor, sonra dikkatini tekrar bifteğe veriyor.

"Yani..." Yaklaştım ve dirseğimi tezgaha dayayarak çenemi elime aldım, "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Başını sallıyor ama sonra "Şarabı sen doldurabilirsin" diyor. Mutfağın içine yerleştirilmiş bir şarap soğutucusunu işaret ediyor. "Sen seç."

Şaraplar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kapıyı açıp seçkiye göz attıktan sonra bana en yakın şişeyi alıyorum. "İ

bir sorum var." Şişeyi mermerin üzerine bıraktım. "Ben alayım."

"Kendi hazırlamadığınız hiçbir şeyi tüketmediğinizi söylediniz ama şarap mı içiyorsunuz?"

Liam kıkırdıyor. "Alkolün mikropları öldürdüğünü düşünüyorum."

Dudaklarım bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Mantıklı." Şişeyi gösteriyorum. "Hiç açmadım. Yardım edebilir misin?"

Ellerini bir kâğıt havluya siler ve çekmecedен bir şarap açacağı alarak mantarı çıkarmak için hızlı bir çalışma yapar.

Mutfağa göz gezdiriyorum ve şarap kadehleri bulup iki tane alıyorum ve içlerine biraz şarap dolduruyorum.

Liam yemeği, bifteği ve salatayı tabaklara koyduktan sonra başıyla balkona doğru işaret ediyor. "Hadi orada yiyelim."

Bardakları dışarı taşıyorum ve sehpanın üzerine yerleştiriyorum. Oturma odasındakine benzer bir deri koltuk, saksı bitkilerinin arasına yerleştirilmiş, manzara buradan muhteşem.

Oturup Liam'dan bir tabak alıyorum. "Teşekkür ederim. Çok lezzetli görünüyor." Biftekten bir parça kesip ağızma atıyorum ve birkaç saniye çiğnedikten sonra gözlerim kapanıyor. "Tanrım, bu gerçekten çok güzel."

"Beğendiğine sevindim." Yemek yerken şehrin manzarasına bakıyoruz ve ancak elimde şarap kadehi, karnım tok ve mutlu bir şekilde rahatladığımda "Tatil için nereye gittin?" diye soruyorum.

Liam az önce aldığı şarap yudumunu yuttuktan sonra, "Vancouver ve Toronto'da halletmem gereken bazı işlerim vardı, sonra da Finlandiya'daki amcamı ziyaret ettim," diye cevap veriyor.

"Ailen burada, Chicago'da mı yaşıyor?"

Başını iki yana sallıyor. "Annem ben on bir yaşındayken vefat etti. Babam yeniden evlendi ve o zamandan beri dünyayı dolaşıyor."

"Annen için üzgünüm."

Bir yudum daha almadan önce "O daha iyi bir yerde," diye mırıldanıyor. Alnında bir çatıklık oluşuyor, sonra soruyor, "Peki ya baban? Onun için bir koruma ayarlamalıyım."

Lanet olsun.

Başımı hızlıca sallıyorum. "Ah, hayır, iş için uzakta."

"Güzel."

Sinirlerimi yatıştırmak için bir kadeh şarabın yarısını içtim.

Sohbeti ailelerimizden uzaklaştırarak, "Hafta sonları genellikle ne yaparsınız?" diye soruyorum.

"İş."

Bana mafyadan bahsetmesini gerçekten istiyorum. Dürüst olmak gerekirse, Byrne Girişimcilik ile nasıl uyuştüğünü merak ediyorum.

"Ama ofis hafta sonları kapalı." "Bu çalışmayı bıraktığım anlamına gelmiyor."

Kahretsin, bu doğru.

Birdenbire düşüncelerim karanlık bir yola sapıyor, dün geceden kalan görüntüler beni bir kez daha bombardımana tutuyor.

Karmakarışık duygular içinde nefes alıyorum, travmayı hafifleteceğini umarak şarabı yudumluyorum.

"İyi misin?" Liam mırıldanıyor.

Başımı salladım. "Evet. Dalga dalga geliyor." Derin bir nefes çekiyorum, sonra endişelenmemesi için yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

Birkaç dakika sessizce oturduktan sonra neredeyse bitmek üzere olan bir kadeh şarabın verdiği cesaretle, "Dokunulmaktan hoşlanmıyorsan, bu ilişki kurmadığın anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Evet. Az önce sordum ama Liam'ı tanımak çok ihtiyacım olan bir dikkat dağıtıcı.

"Evet."

Kalbim karnıma düştü. "Her zamanki gibi mi?" Kaşım havaya kalkıyor. "Yani, yakınlık yok."

Kapa çeneni, kadın.

Liam'ın ağzında alaycı bir gülümseme belirliyor. "Ben bekâr değilim Kiara." Kadehimdeki son şarabı da bitirdikten sonra, "Ama hiç ilişkim olmadı," diyor.

Omuz silkerek, "Sen mutlu olduğun sürece, günün sonunda önemli olan tek şey bu," diye mırıldandım.

"Ya sen?"

Gözlerim açıldı. "Ben mi?"

"Erkek arkadaş mı? Bekarlık?" Sonra bir kaşını kaldırır. "Bakirelik mi?"

"Ah... yukarıdakilerin hiçbiri." Şişeye uzanarak bardaklarımızı yeniden dolduruyorum.

Şarap akmaya devam ediyor, muhtemelen yarın pişman olacağım cesaretimi körüklüyor. "Peki, öpüşmek senin için nasıl bir şey? Yoksa sadece yapmıyor musun?"

Liam beni dikkatle izliyor, sırtışı her saniye daha da sıcaklaşıyor. "Sorularla dolusun, değil mi?"

"Doğası gereği meraklı." Bu da zihnimi meşgul etmeye yardımcı oluyor.

Onun dişler kazımak üzerinde onun alt dudak, çizim Dikkatimi onun ağzına verdim. "Ben öpüşmem. Bu çok kişisel."

Ne kadar yazık.

Derin bir nefes alarak batmakta olan güneşe bakıyorum. Dakikalar geçiyor ve Liam'a dönüp baktığımda onu bana bakarken yakalıyorum.

"Düşüncelerin için Penny," diye mırıldanıyorum, etrafımızda yatıştırıcı bir merhem görevi gören rahat bir atmosfer oluşuyor.

"Dün gecedен sonra nasıl olduğunu merak ediyorum."

Gözlerim elimdeki bardağa kayıyor ve kan kırmızısı sıvıyı karıştırıyorum. "Ben iyiyim." Bakışlarımı tekrar Liam'inkilere kaldırarak itiraf ediyorum: "Kendimi huzursuz hissediyorum. Bilirsin işte... sanki hayatın dengesi biraz bozulmuş gibi." Başını sallıyor ve ben de devam ediyorum. "Her şey çok daha kötü olabilirdi, bu yüzden beni aşağı çekmesine izin vermek yerine nimetlerimi sayıyorum." *En azından beni bunaltmasına izin vermemeye çalışıyorum.* Omuz silkiyorum. "Evet, sarsıldım ve korkunçtu ama bunu düşünmek istemiyorum." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Ayrıca, iyi bir arkadaşla olmak yardımcı oluyor."

Hem de çok.

Sanırım yalnız olsaydım, bununla farklı şekilde başa çıkabilirdim.

Muhtemelen hala bir köşede titriyor, hüngür hüngür

ağlıyor olurdum.

Liam, "Daha fazla soru sor" diyene kadar yine manzaraya bakıyorum, düşünceler içinde kayboluyorum. Sessiz olman hoşuma gitmiyor."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Çok cesursun. Benim filtrelerim yok."

Dudakları yukarı kıvrılıyor, sırtışı günah kadar sıcak.

"Bana bırak." "Byrne Enterprises'ı sen mi kurdun yoksa miras mı kaldı?"

"Şirkete on sekiz yaşındayken başladım." "Peki, hep inşaat işinde mi olmak istiyordun?"

Liam bakışlarını başka yöne çeviriyor ve cevap vermeden önce düşünüyor: "Kendiliğinden oldu."

Mafyanın başı olmakla birlikte.

"Byrne İrlandalı, değil mi?"

Başını sallıyor. "Chicago'da üçüncü kuşak." "Neden aksanın olmadığını açıklıyor."

Aklıma uygun sorular geliyor ama aklıma gelenler onu gücendirebilir ya da mafyayla ilişkisi olduğunu bildiğimi ele verebilir.

"En son ilişkiniz ne zamandı?" diye sorar aniden. "Tanrım, bir düşüneyim." Ayları sayıyorum, sonra bir kaşlarını kaldırıyor. "Kahretsin, iki yıl oldu." Ona şakacı bir şekilde gözlerimi kısıyorum. "Şu anda bir ilişkim olmadığını varsayman hoşuma gidiyor."

"Öyle olsaydın burada oturuyor olmazdın."

İyi bir noktaya değindin.

Liam derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor, sonra bana gülümsüyor. "Şu anda ofiste olduğundan çok daha farklı bir insansın."

"Ne şekilde?"

"Ofiste ürkek davranıyorsun."

Mutluluk balonum patlıyor ve şarap bardağına kaşlarımı çatıyorum. "Kim olduğunu bildiğin kişi yüzünden." Şişeye uzanıp kadehlerimize boşaltıyorum.

Bir yudum aldıktan sonra, "Devon Pazartesi günü dönecek, değil mi?" diye sordum. "Dönmeli." Liam itiraf ettiğinde beni şaşırtıyor, "Ben

Yine de asistanım olmanı özleyeceğim." "Yine de sana kahve yaparım," diye şaka yapıyorum.

Hava serinlemeye başlayınca Liam ayağa kalkıyor ve "Hadi içeri girelim" diyor.

Bulaşıkları mutfağa taşımasına yardım ediyorum ve şarabı bitirecek havada olmadığım için kadehi lavaboya bırakıyorum. "Bulaşıkları ben yıkarım." Tam Liam kendi bardağını lavaboya koymak için yanımdan uzanırken arkamı dönüyorum ve göğsüne çarpıyorum. Sol eli kalçamı kavırıyor, böylece sendeleyerek geri çekilmiyorum. Ellerimden biri kolunun üzerine düşüyor, diğeri ise sert göğsüne bastırıyor. Tezgâhla Liam arasında sıkışıp kaldığımda gözlerim Liam'a dikiliyor.

Yüce İsa.

Anında, atmosfer daha önceki aynı elektrik hissiyle cızırdamaya başlıyor. En uzun an boyunca bakışıyoruz, gerilim tenimde uğuldayana kadar artıyor.

Tam başını eğmeye başlamıştı ki telefonu çaldı.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor, sonra cebinden cihazı çıkararak, "Bu önemli olsa iyi olur," diyor. Sanki görünmez bir yumruk yemiş gibi bir adım geriye sendeliyor, sonra da "Yoldayım. Onun yanından ayrılma."

"Finn?"

Liam başını sallıyor ve elimi tutarak beni asansöre doğru çekmeye başlıyor. "Adamlarımdan biri hastanede."

"Olamaz."

Bodruma inerken Liam'ın çok üzgün olduğu belliydi. Ona destek olma sırasının bende olduğunu düşünerek elini tuttum.

Liam'ın kendisi için çalışan insanları gerçekten önemseydiği dikkatimden kaçmıyor. Çalışanlarından biri yaralandı diye hastaneye koşan bir patron hiç duymamıştım.

Çok şefkatli.

Bölüm 26

Liam

Aklımı kaçırarak kadar endişeliydim, Kiara'nın elini sıkıca tutarak hastaneye koştum.

Will koşarak bana doğru geliyor, başını sallarken yüzü asık. Kalbim sıkışıyor ve koridorun ortasında duruyorum. "Tanrım. Hayır."

"Her şeyi denediler." Will bir elini saçlarının arasında gezdiriyor, kaybindan dolayı gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı. "Onun evindeydim ve sadece konuşuyorduk. Dün gece Finn'le olan her şey hakkında onu bilgilendiriyordum ve bir saniye sonra düştü. Her şey çok hızlı oldu. Onu olabildiğince hızlı bir şekilde hastaneye götürdüm."

"Siktir," diye bağırarak elimi Kiara'nınkinden çekiyorum. Adamlarımdan birini kaybetmek asla kolay değildir ve duygularımla nefes almak zorundayım.

Bir hemşire bize doğru yürüdü, sonra Will'e baktı. "Arayabileceğimiz herhangi bir aile üyesi var mı?"

Bir adım öne çıkarak, "Hayır. Jimmy benim için çalıştı. Her şeyi ben hallederim."

"Jimmy?" Kiara soluk soluğa, yüzü korkunç bir şekilde solgunlaşarak. "Jimmy Flanagan mı?"

Hemşire başını sallıyor, sonra Kiara sendeleyerek geri çekiliyor, elleri ağzını kapatmak için havaya kalkıyor. "Hayır." Sadece bir saniyeliğine.

Koridorda hızla ilerliyor ve odalara bakmaya başlıyor.

"Nerede o?" diye sesleniyor, sesi sıkıntılı.

Hemşire Kiara'nın peşinden giderken, ben onun sert tepkisi karşısında şaşkına döndüm.

"Babam nerede?" Kiara çığlık atıyor.

Kelimeler on kiloluk bir çekiç gibi vurdu.

Lanet olsun.

Babası.

Jimmy.

Yüce İsa.

Hemşire Kiara'ya odayı gösterirken ben de peşlerinden gidiyorum. Tam ben içeri girerken Kiara kırık bir çığlık atıyor ve Jimmy'nin göğsüne yığılıyor.

"Hayır," diye ağlıyor. "Hayır." Kendini yukarı itiyor, yüzü şok ve kederle paramparça olmuş bir halde babasına bakıyor. "Hayır, baba."

Babası mı?

Will yanıma geldi ve "Siktir" diye mırıldandı.

Şaşırmış bir halde Will'e baktım. "Jimmy'nin bir kızı olduğunu biliyor muydun?"

Başını sallar. "Hiçbir fikrim yok. Bilseydim ona dün gecedен bahsetmezdim."

Kiara'nın saldırı haberi muhtemelen Jimmy'yi öldürmüştür.

Tanrım.

Gözlerim tekrar Kiara'ya takılıyor, kollarını Jimmy'ye sarmış kontrolsüzce hıçkırıyor, sesler kalbimi yerinden oynatıyor.

Kahretsin, bilseydim...

Neden bilmiyordum ki?

Jimmy'ye evinde bakan hemşire Kristine içeri girer. "Seni aramaya çalıştım," diyor Kiara'ya, kolunu ona dolamaya giderken.

Kiara'nın babasını bırakması biraz zaman alır. Yanaklarındaki gözyaşlarını silerken Kristine'e bakar. "Ne oldu?"

"Kalbi bir kalp krizini daha kaldıramadı. Çok çabuk oldu. Will'i durduramadan babana saldırıya uğradığını söyledi." Kristine başını sallarken, Will odadan çıkmadan önce nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

Kiara'nın sesi kısık bir şekilde, "Onunla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim," diyor.

Kiara Jimmy'nin kızı. O bir mafya prensesi.

Kristine odadan çıktığında gözlerim Kiara'nın kollarına kilitleniyor ve bu acımasız koşullar altında yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve kollarımı ona dolayarak göğsüme sıkıca sarılıyorum.

Vücudu titriyor, sonra hıçkırıyor, "O gitti, Liam." "Çok üzgünüm." Saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Senin Babam tanıdığım en iyi adamlardan biriydi."

İçinden bir nefes titriyor, sonra inliyor, "Babamı öldürdüm."

"Tanrım, hayır." Şakağına bir öpücük konduruyorum. "Jimmy'nin kızı olduğunu bilmiyorduk. Will ona tek kelime bile etmezdi. Çok özür dilerim."

Tanrım.

Kendini tekrar toparlayana kadar onu tutuyorum, sonra yatağa yaklaşmak için bir anlığına onu bırakıyorum. Jimmy'nin hareketsiz yüzüne bakıyorum. Uyuyor gibi görünüyordu. Çarşafı kaldırıp başının üzerine çekiyorum.

Huzur bulasın, yaşlı adam. Kızına göz kulak olacağım.

Kiara'ya doğru yürüyorum, kolumu ona doluyorum ve odadan çıkmasına rehberlik ediyorum.

Will duvara yaslanmış, çok kızgın görünüyor.

Muhtemelen kendini suçluyor.

Başımı sallayarak ona bir bakış attım. "Bilmiyordun."

Başını sallıyor, yüzündeki acımasız ifade azalmıyor.

"Evrak işlerini ve faturayı halledecek misin?"

Başını sallıyor. "Evet, onunla sen ilgilen."

Kiara ağzını kapatıyor, hıçkırıklar omuzlarını sarsarken odaya geri dönüp bakıyor.

"Gel," diye mırıldanıyorum ve bana yaslanabilmesi için onu daha sıkı tutarak arabaya kadar eşlik ediyorum. Koltuğuna oturmasına yardım ederek emniyet kemerini hızla takıyorum. Kapıyı kapattım, sürücü tarafına doğru yürürken herhangi bir tehdit işareti olup olmadığına baktım.

Dönüş yolu sessizdir, keder dolu sessizliği sadece Kiara'nın gözyaşları bozar.

Çatı katına girer girmez Kiara'yı durdurup soruyorum: "Sen Jimmy'nin kızı mısın? Neden seni benden sakladı?"

Kederli gözlerini yavaşça kaldırıp bana bakıyor. "Babam beni mafyanın yakınında istemedi."

O biliyor.

Başımı sallayarak, Jimmy'nin bana ondan bahsedecek kadar güvenmediği için incinmiş hissetmekten kendimi alamıyorum. Bundan daha yakın olduğumuzu sanıyordum. Aile gibiydik.

"Benim için en iyi olduğunu düşündüğünü şeyi yaptı." diye eklerken gözlerim Kiara'nın yüzünde geziniyor.

Bir elimi kaldırarak başparmağımı dudaklarıma sürüyorum. "Neden benim şirketimde çalışıyorsun?" Cevabını beklerken kaslarım geriliyor.

Bakışları yalvaran bir hal alıyor. "Senin kim olduğunu bilmiyordum. Sadece geçen hafta babamı ziyaret ettiğimde öğrendim. Ben oradayken gelmişsin. Baba..." Sesi kesiliyor ve kederle nefes almak için bir an duruyor. "Bana mutfakta saklanmamı söyledi. O ana kadar hiçbir fikrim yoktu. Yemin ederim." Üzerindeki bluzu çekiştiriyor. "Bu, kanepenin yanındaki alışveriş torbasındaydı."

Tanrım.

Endişe damarlarımda dolaşıyor. "Yani benim kim olduğumu tam olarak biliyorsun?"

Başını salladığında, farkına varıyor ve rahatlıyor.

Kiara onunla ilgilenmeme izin verdiğinde mafyanın başı olduğumu biliyordu. Tepelere kaçmadı.

Rahatladığım yüzümden okunuyor olmalı çünkü "Bana kızgın değil misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve onu tutup göğsüme doğru çekiyorum. "Tanrım, Jimmy'nin kızı olduğuna inanamıyorum."

"Babam sadece beni korumak istedi." Sesi boğuk çıkıyordu ve ben de şok ve kederin etkisiyle kollarımı ona sımsıkı sarıyordum.

onu tekrar.

Bu kadar kısa sürede çok şey yaşadı.

Ona zarar verdiği için bu dünyayı sikeyim.

Saçlarına bir öpücük kondurmadan önce, "Sana sahibim bebeğim," diye mırıldanıyorum. "Sen bir mafya prensesisin ve benim sorumluluğumdasın. Sana göz kulak olacağım."

Kendini sakinleştirdikten sonra geri çekilir. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben asla o dünyanın bir parçası olmadım."

Ellerimi yanaklarına götürerek başparmaklarımla gözyaşı izlerini siliyorum. Bana bakmasını bekliyorum. "Bunu yapmama izin ver. Tamam mı? Seninle ilgilenmem gerek."

"Neden?"

Cevap vermekte tereddüt etmiyorum, "Çünkü bana hissettiriyorsun." *Tanrım, bana hissettiriyorsun.* Ellerim yüzünü çevreliyor, gözlerim yoğun bir şekilde onunkilere bakıyor. "Çünkü sana dokunabiliyorum." Başımı eğiyorum. "Dokunabiliyorum. Dokunabilirim. Dokunabilirim. Kiara."

Alt dudağı titremeye başlıyor, yüzündeki üzgün ifade aklımı kaçırmama yetiyor. "Tamam," diye fısıldıyor, sonra babasının kaybı tekrar aklına gelince kaşları birbirine çarpıyor.

Onu göğsüme sarıyorum ve başımı eğerek derin bir nefes alıyorum. "Her şeyle ben ilgileneceğim. Tamam mı?"

Bana doğru başını sallıyor, kolları belime dolanıyor ve bana yapışıyor. Sanki onu ayakta tutan tek şey benmişim gibi hissettiriyor.

Hayatım boyunca güce sahip oldum. Mafyaya liderlik etmek için doğmuşum.

Ama Kiara'ya kadar hayatımda bir boşluk olduğunu bilmiyordum.

Var olduğunu hiç bilmediğim prenses ve istediğim tek kadın.

O benim. Özellikle de artık onu talep etme hakkım varken.

Bölüm 27

Kiara

Bunun olabileceğini bilmeme rağmen, babamın öldüğüne inanamıyorum.

Veda edemedim.

Aynadaki yansımama bakarken, Liam'ın benim için aldığı siyah elbiseye dikkat etmiyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor, son konuşmamızı hatırlamaya çalışırken boğazım daralıyor.

Onu sevdiğimi söylediğime eminim.

Yanan gözlerimi kapatarak gözyaşlarımı yutuyorum.

Baba, özür dilerim.

Finn'in yapamadığını babamın ölümü yaptı. Kalbim paramparça olmuş gibi hissediyorum. Babamı üzmemek için çok uğraştım ama saldırı haberi kalbinin durmasına neden oldu.

Suçluluk duygusu yükseliyor, kederle karışarak içimde bir karanlık yumağına dönüşüyor.

Arkamda bir hareket duyuyorum ve gözlerimi açarak güçlendirici bir nefes çekiyorum. Bugün zor olacak.

Liam arkamda durduğunda arkamı dönüyorum ve geçen hafta beni dağılmaktan kurtaran adama bakıyorum, o olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

Önce saldırı. Sonra babam öldü.

Başka bir şeyle başa çıkamıyorum. Hepsi çok fazla.

Bir adım öne çıkarak kollarımı Liam'ın beline doluyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum. Arkasındaki silahının şişkinliğini hissediyorum ve bu onun gerçekte kim olduğunu hatırlatıyor.

Ben geri çekilene kadar beni tutuyor. Titreyen bir nefes çekiyorum, kendimi bir toz zerresinden daha küçük hissediyorum.

"Hazır mısın?" Liam soruyor, sesi her zamanki gibi yumuşak. Benimle sadece bu şekilde konuştuğunu fark etmeye başladım. Başka biriyle konuşurken ses tonunda tehlikeli bir yan var.

Bana değerliymişim gibi davranıyor.

Başımı sallayarak Liam'ın elini tutuyorum ve onu çatı katından dışarı kadar takip ediyorum.

Kiliseye giderken midem yanan kömürlerle doluyor. Liam'a bakıp duruyorum, sahip olduğu güç her geçen gün daha da belirginleşiyor.

Kilise görünür hale geliyor ve ölümün içi boş acısı içimi dolduruyor.

Ben hazır değilim.

Liam arabayı park ettikten ve biz indikten sonra annem bana doğru geliyor, Rowan da arkasında duruyor. Kiliseye girmeden önce sessizce kucaklaştık.

Annemin babamla pek bir ilişkisi yoktu. On altı yaşına girdiğimden beri birbirlerini görmediler bile, bu yüzden en azından bunu nasıl karşılayacağı konusunda endişelenmeme gerek yok. Ama Liam'ın evinde kaldığım için hâlâ endişeli.

Kiliseye girdiğimde sıraların hiç tanımadığım insanlarla dolu olduğunu görünce şaşıyorum.

Mafya.

Gözlerim öndeki tabuta kilitlendi. Babamın büyütölmüş güzel bir fotoğrafi var. Gülömsediğı nadir fotoğraflardan biri. Annem ön sırada otururken gözlerim buğulanıyor.

Tabutun yanında durduğumda titreyen bir nefes çekiyorum. Gözlerimi kapatarak, gözyaşlarımı tutmak için tüm gücümü harcıyorum. Yavaşça kirpiklerimi kaldırıyorum, sonra aşağı bakıyorum.

Babamın soğuk ve cansız bedenini görünce kalbim paramparça oldu.

Babacığım.

Durduramıyorum, hıçkırıklar içimden fışkırırken bedenim titriyor.

Seni çok özleyeceğim. Seni dinlemediğim ve Byrne Girişimcilik'teki işi kabul ettiğim için çok üzgünüm. İstedığın gibi yapsaydım, hâlâ burada olurdun.

Tanrım, özür dilerim.

Öne doğru eğilerek babamın soğuk tenine bir öpücük konduruyorum. "Lütfen beni affet," diye fısıldıyorum.

Arkamı döndüğümde Liam tam arkamdaydı. Kolumdan tutup beni annemin oturduğu yere götürürken gözleri şefkat ve endişeyle dolu.

Gözlerim babamın fotoğrafına kilitleniyor ve rahip ayine başladığında tek bir kelime bile anlamıyorum.

Liam birkaç kelime söylemek için ayağı kalktığında içine daldığım trans halinden çıkıyorum. Ön tarafa doğru yürüyor ve bir an babamın fotoğrafına bakıyor, sonra kıkırdıyor ve "Burada oturduğumuz için hepimize küfrettiğini ve işimize dönmemizi söylediğini duyabiliyorum" diyor.

Kilisede bir kıkırdama mırıltısı duyuluyor, sonra Liam herkese bir göz atıyor. "Jimmy ailedendi. Tanrım, yarınızı o büyüttü."

Arkamdan anlaşıma mırıltıları yayıldı.

Liam fotoğrafa tekrar bakar. "Kelimelerle aram hiç iyi olmadı, o yüzden senin için çalacağım Jimmy. Clare Harner'ın sözlerini." Boğazını temizler ve sonra şöyle der: "Mezarımın başında durup ağlama. Ben orada değilim. Uyumuyorum. Ben esen binlerce rüzgârım. Ben karda parlayan elmasım. Ben olgunlaşmış tahılın üzerindeki güneş ışığıym. Ben nazik sonbahar yağmuruyum." Liam nefes almak için duraklıyor, sonra gözlerini bana çeviriyor. "Mezarımın başında durup ağlama. Ben orada değilim. Ben ölmedim." Bir an duraksıyor, sadece bana bakıyor. "Jimmy bizim için bir parçasını geride bıraktı." Babamın fotoğrafına tekrar bakıyor. "Senin için onunla ilgileneceğiz, ihtiyar. Dinlenme vaktin geldi."

Liam gelmem için eliyle işaret ediyor.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım ve ön tarafa doğru yürüdüm. Liam bana sarıldığında fısıldıyorum, "Teşekkür ederim. Bu çok güzeldi."

Oturmasını bekliyorum, sonra tüm yüzlere göz gezdiriyorum.

Bir sürü adam babama aile dedi.

"Muhtemelen babamı benden daha iyi tanıyorsun." Sertçe yutkundum. "Onu sadece işe ara verdiğinde görüyordum. Ama onunla geçirdiğim zamanlar en sevdiğim anılarımdan bazıları." Ciğerlerime hava girmesi için bir an durmam gerekiyor. "Bana son bir kez kızım dediğini duymak için her şeyimi verirdim." Bakışlarımı fotoğrafa çeviriyorum ve nefes almak zorunda kalıyorum.

Gülümseyen yüzünün getirdiği keder dalgasının içinden.
"Senin kızın olmak bir onurdu. Seni seviyorum. Her zaman da seveceğim."

Ayinden sonra Liam bizi bir depoya götürdü.

Yan tarafta atıştırmalıklar için uzun bir masa kurulmuş. Kahve ve çay da var. Kendimi içmeye zorlayabildiğimden değil.

Bütün erkeklere bakıp duruyorum. Bazıları normal görünüyor, ama diğerleri düpedüz korkutucu.

Liam elini belimde tutuyor ve beni bir grup erkeğin arasından geçirmeye başladığında içgüdüsel olarak ona yaklaşıyorum.

Bir adam bana bakıyor, sonra dönüp bize doğru geliyor. Yanağında bir yara izi var ve attığı her adımda bir kurban arıyormuş gibi görünüyor.

Adam önümüzde durup Liam'a saygıyla baktığında Liam'a neredeyse yapışmıştım. "Patron."

Liam bana bakıyor. "Bu Declan. Seni koruyacak."

"Ne?" kelimesi ağızımdan fırladı.

Gardiyanlık yaptığımı biliyordum

ama... Gözlerim tekrar Declan'ın

yüzüne kaydı. Tanrım, korkunç

görünüyor.

Üç adam daha bize katılmak için geliyor. Liam her birine eliyle işaret ediyor. "Waylon, Ezra ve Ryan. Onlar Declan'ın ekibi."

Kocaman gözlerle, beni gölge gibi takip edecek olan dört adama bakıyorum.

Declan başını öne eğiyor, yüz hatları biraz yumuşuyor ama bu onu daha az tehditkâr göstermeye yetmiyor. "Kaybınız için üzgünüm. Jimmy kıcıımı kurtardı. Benim için bir baba gibiydi."

İrlanda aksanını ve babama ne kadar yakın olduğunu duymak içimdeki gerginliği biraz olsun azaltıyor.

Sonra da ekliyor, "Merak etme. Seni güvende tutacağım." "Teşekkür ederim," diye fısıldamayı başarıyorum.

Declan dikkatini Liam'a çevirerek, "Yarın sabah ilk iş olarak işe dönmem gerekiyor. Sabah beşte çatı katında ol."

"Emredersiniz, patron." Declan başını sallıyor, sonra dönüp uzaklaşıyor, diğer üç muhafız da onu takip ediyor.

"Göz korkutucu olduğunu biliyorum ama o benim en iyilerimden biri," diye mırıldanıyor Liam.

Ona bir bakış attım. "Yalan söylemeyeceğim, korkutucu görünüyor." "Declan'la güvende olacaksın. Ona güveniyorum."

Gözlerim Liam'ın gözlerini arıyor. Declan'a güveniyorsa... Tanrım, onun sözüne inanmak zorundayım. Ondan şüphe etmem için bana hiçbir sebep vermedi. "Tamam."

Adamlar yavaşça sırayla bana saygılarını sunuyorlar. Hepsinin Liam'a sadık olduğu açık.

Tıpkı babam gibi.

Bakışlarım hızla hayatımın büyük bir parçası haline gelen adamın üzerinde. Onu bir CEO olarak tanıdım ama mafya tarafından kuşatılmış farklı bir yönünü görüyorum.

Güçlü taraf.

Liam'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Bir sorun mu var?" Bakışlarımız birbirine kilitlenmişken, "Demek sen busun?" diye soruyorum. Başını sallıyor. "Bu senin için sorun değil mi?"

Tıpkı babamın kim olduğunu ve ne iş yaptığını öğrendiğimde olduğu gibi, bunun gerçekten önemli olmadığını fark ettim. Babama olan sevgimi değiştirmedim.

Ve bu Liam'a aşık olmamı engellemeyecek. "Evet, benim için sorun yok."

Ağzının kenarı kalkıyor ve bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekiyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Güzel."

Bölüm 28

Liam

Takım elbisemi giyip işe gitmek için merdivenlerden iniyorum. Bugün yapacak tonla iş var.

Kiara'yı pencerenin önünde kahve içerken bulduğumda, "Declan her an gelebilir," diyorum.

Arkasını döndü. "Gerçekten işe gitmem gerektiğini düşünüyorum."

Başımı sallıyorum ve fincanı ondan çalarak geri vermeden önce bir yudum alıyorum. "En azından bugün izin al. Başa çıkmak için zamana ihtiyacın var."

Zamana ihtiyacı var. Ona henüz mağara adamı gibi davranmamamın tek sebebi bu.

Ona sahip çıkma dürtüsü göğsümde kabarıyor.

Asansörün kapıları açılır ve Declan fuayeye adım atar. "Günaydın," diye homurdanıyor. Adam bana çok benziyor. İkimiz de insanlardan hoşlanmıyoruz.

"Ekibin geri kalanı aşağıda mı?" Ben soruyorum.

"Evet." Kiara'ya bakıyor. "Herhangi bir kısıtlama var mı?" Başımı sallıyorum. "Yok."

Ceketimin cebinden cüzdanımı çıkarıp kredi kartlarından birini çıkarıyorum ve Kiara'ya uzatıyorum.

Kaşlarını çatıyor.

"Kartı al, Kiara."

Onu benden alırken şaşkın gözlerle bana bakıyor.

"Neden?"

"Bir şeye ihtiyacın olursa diye."

"Ama..." Başını öne eğiyor, kafası hâlâ çok karışık.

"Sen benim sorumluluğumdasın," diye hatırlatıyorum ona. "Kartla istediğin her şeyi alabilirsin."

Kaşı havaya kalktı. "Bunu eve döndüğünde konuşacağız."

Eve. Beni bekleyeceği yere.

Öne doğru bir adım atarak eğiliyor ve alnına bir öpücük konduruyorum. "Erken dönmeye çalışacağım ama yetişmem gereken çok şey var."

"Tamam."

Çatı katından ayrıldığımda, keşke evde kalabilseydim diyorum.

Bu bir ilk.

Asansöre adım atarken dönüyorum ve gözlerim Kiara'ya kilitleniyor, o da bana bakıyor. Kapılar kapanıyor ve derin bir nefes alarak kendimi zihinsel olarak önümüzdeki güne hazırlıyorum.

Devon'ı müdürlüğe terfi ettireceğim. Bu pozisyonu dolduracak kadar uzun süredir yönetim katında çalışıyor.

İçimden bir ses Kiara'yı asistanlığa terfi ettirmek istiyor ama bu kayırmacılık olur. Denise orada daha uzun süredir çalışıyor.

Bodruma girerken adamlarıma başımı salladım. Cipi işe götürüyorum ve Byrne Enterprises'a girer girmez resepsiyona yöneliyorum.

"Günaydın Bay Byrne," diye profesyonel bir gülümsemeyle selamlıyor Denise beni.

"Günaydın. Kiara bugün gelemeyecek. Size yardımcı olması için birini gönderebilmeleri için İK'ya haber verin."

Gözleri hafifçe açılıyor, muhtemelen Kiara hakkında onu bilgilendiren ben olduğum için.

"Ayrıca Finn artık burada çalışmıyor. Tüm aramalarını Devon'a yönlendirin."

"Evet, efendim."

Bunu yaptıktan sonra yukarı çıktım ve Devon'u masasında bulduğumda, "Kız kardeşinle her şeyi hallettin mi?" diye sordum.

"Evet, efendim. İzin verdiğiniz için teşekkür ederim. Benim yanıma taşındı."

"İşte huzurun ve sessizliğin gidiyor," diye şaka yaparak masasının önünde duruyorum. "Finn artık burada çalışmıyor."

Devon'ın yüzüne rahatlama yerleşir. "Bana verebileceğin en iyi haber. Ama işe gelmeyince bir şeyler olduğunu anlamıştım."

Finn'in eski ofisine doğru başımı salladım. "Bu da demek oluyor ki seni müdürlüğe terfi ettiriyorum."

Anında yüzüne bir gülümseme yayılır. "Sen ciddi misin?"

Başımı sallayarak, "Finn'in eski ofisini temizleyin. Denise görevi senden devralacak ama terfisini alana kadar tek kelime etme."

Başını sallıyor, değişikliklerden memnun olduğu belli. "Finn'e gelen tüm çağrılarla sen ilgileneceksin." "Evet, efendim."

Ağzımın kenarı kalkıyor. "Sadece Liam. Müdürümün bana efendim demesine izin veremem." Ofisime doğru yürüyorum, ceketimin düğmelerini açıp çıkarıyorum ki asıp işe koyulabileyim.

Masama oturup derin bir nefes alıyorum, sonra geri dönmem gereken telefonların listesine bakıyorum.

Tam ofis telefonunu açmıştım ki kişisel telefonum çalmaya başladı. Cihazı cebimden çıkardım ve ekranda Finn'in adının yanıp söndüğünü görünce göğsümde anlık bir öfke patlaması oldu.

Telefondan kurtulduğunu sanıyordum.

"Beni cehennemden arıyor olsan iyi edersin," diye homurdanıyorum.

Eğlenceli bir kıkırdama çıkarır. "Cennette güzel güzel oturuyorum."

"Saklanmaya devam mı edeceksin, korkak?"

İç çekti. "Hayır. Sende bana ait olan birkaç şey var."

Bir agresif chuckle kaçışlar Ben. "Hayali her zamanki gibi."

"Mafyanın yeni bölgelere açılmaya istekli birine ihtiyacı var."

"Dur tahmin edeyim. Seks köleliği mi?"

"Kazanılacak çok para var."

"Benim ilgilendiğim türden bir para değil."

"Mafya ve Kiara için geliyorum."

Bu kez kıkırdamam acımasızlıkla dolu. "Bu benim dünyam. Her santimetre karesi. Kiara da buna dahil."

"Çok güzel bir şey, değil mi?" diye alay ediyor benimle.

"Tadı çilek ve krema gibi."

Karşı konulmaz öfke dalgasına karşı gözlerimi kapatarak, "Gel bunu yüzüme söyle," diye homurdandım.

"Yakında."

Arama sona eriyor ve cihazı ezmeden önce masanın üzerine bırakıyorum. Ayağa kalkıp pencereden dışarı, birkaç blok ötedeki çatı katına doğru bakıyorum.

Onu öldüreceğim. Yavaşça.

Arkamı dönüp telefonu tekrar elime alıyorum ve Will'in numarasını çeviriyorum.

"Aşağıdayım," diye cevap veriyor.

"Denise ile flört etmeyi bırak. Finn aradı. Hâlâ telefonunu kullanıyor. Tekrar devre dışı bırakmadan önce o lanet şeyi takip edebilecek misin bir bak."

"Hallediyorum."

Aramayı bitirir bitirmez Viktor'un numarasını çeviriyorum. "Liam?" diye cevap veriyor.

"Seni öldüreceğim," diye bağırdığını duyuyorum arka planda bir kadının.

Kaşlarımı çatarak, "Rosalie mi o?" diye sordum. Nikolas'ın Sicilya mafyasının başını alaşağı etmesine yardım ettiğimizde Viktor adamın torununu almıştı.

Dürüst olmak gerekirse, unutmuşum.

"Evet, küçük gülün dikenleri olduğu ortaya çıktı," diye mırıldanıyor. Hareket ettiğini ve arkasından bir kapıyı kapattığını duyuyorum. "Bir şey mi lazım?"

"Sana Finn'in telefon numarasını gönderiyorum. Hâlâ kullanıyor."

"Bu o pislđi bulmamıza yardım edecek." "Teşekkürler."

Telefon görüşmesini sonlandırırken, düşüncelerim Kiara'ya dönmeden önce bir an için Viktor'un Rosalie'ye ne yapacağını merak ediyorum.

Onun benim alanımda olması cennetten başka bir şey değil. Ona karşı hislerimin bu kadar çabuk büyümesi akıllara durgunluk veriyor.

Ona karşı dürüst olmalı ve bana ait olduğunu açıkça belirtmeliyim. Gitmesine asla izin vermeyeceğim.

Bununla nasıl başa çıkacağını sadece Tanrı bilir.

Bölüm 29

Kiara

Tüm o rahat atmosfer Liam'la birlikte gitti.

"Kahve ister misiniz?" Elimdeki kredi kartının son derece farkında olarak Declan'a teklif ediyorum.

"Lütfen." Sanki bir tehdit arıyormuş gibi yaşam alanında dolaşıyor.

Mutfağa gidip hızlıca içeceğimden son yudumu alıyorum. Liam'ın kahvemden biraz içtiğini hatırlayınca ağzımın kenarı kalkıyor.

Ve sana kredi kartını verdi.

Ona bakıyorum.

Liam bana bir çiftmişiz gibi davranıyor.

Midemde kelebekler uçuşuyor, bu his kayıp ve travmadan sonra taze bir nefes gibi geliyor. Kelebekler anında yok oluyor ve suçluluk duygusu ve keder tüm gücüyle geri geliyor.

Babamın benim yüzümden ölmesi içimi kemiriyor. Eğer onu dinlemiş olsaydım, hala hayatta olurdu.

Declan yanıma geliyor ve kahveyi hazırlamaya başladığında fısıldayarak "Özür dilerim" diyorum.

"Ben hallederim."

Yukarı çıkıp kredi kartını güvenli bir yere koymak için uzaklaşmaya başlıyorum ki Declan "Zamanla daha iyi olacak" diyor.

Öyle mi?

Omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Bana bakmıyor ama kahveyi karıştırmaya devam ediyor. "Chicago'ya gelmeden önce dokuz yaşındayken ailemi kaybettim. Jimmy beni kanatları altına aldı. Neredeyse beni büyüttü."

Arkamı döndüm. "Babamla yakın mıydınız?" Declan başını salladı. "Şu anda nasıl hissettiğini biliyorum."

Onunla yalnız kaldığımda hissettiğim huzursuzluk biraz azalıyor.

Ağzının köşesi kalktı. "Bir baba kaybettim, bir kız kardeş kazandım." Kahvesinden bir yudum alıyor, sonra benimle göz göze geliyor. "Bunu sana benim yanımdayken rahatlaman için söylüyorum. İyi geçinirsek işim daha kolay olur."

Başımı salladım. "Tamam." Merdivenleri işaret ediyorum. "Kredi kartını bir kenara koyacağım."

"Yapacağın her şeyi rapor etmene gerek yok. Ben sadece seni izleyeceğim."

Başımı sallayarak üst kata, eşyalarımın bulunduğu misafir odasına çıkıyorum. Bir noktada eve gitmem gerekiyor. Neredeyse iki hafta oldu. Burada sonsuza kadar kalamam.

İstesem bile.

Çantamı açıp cüzdanımı çıkarıyorum ve kartı içine yerleştiriyorum. Yatağa oturuyorum ve telefonumda mesaj olup olmadığını kontrol etmeye karar veriyorum.

Annemden bir tane var.

Nasıl olduğunu bana haber ver.

Numarasını tuşlayıp zil sesini dinliyorum. "Selam, tatlım. Bugün nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi." Koyu gri ve beyaz renklerle dekore edilmiş odaya göz gezdiriyorum. "Liam bana karşı gerçekten çok iyi."

"Hâlâ onun evinde mi kalıyorsun?"

"Evet, ama çok uzun sürmeyecek. Bir noktada eve gitmem gerekiyor."

"Beni dairemden çıkardıktan sonra o adamın gerçekten dairene dönmene izin vereceğini mi düşünüyorsun?"

Kahretsin. İyi bir noktaya değindin.

Bunu düşünürken kaşım kalktı. "Belki beni senin olduğun yere taşır? Hiçbir fikrim yok. Bu konuyu henüz konuşmadık." Annemi rahatlatmak için ekliyorum: "Bizim için en iyi olanı yapıyor."

"Nankör olduğumdan değil, tatlım. Sadece, baban sen doğmadan önce içime Tanrı korkusu saldı ve yıllar boyunca tüm bu gizlilik... Mafyanın sonunda bizi öldürmesinden korkuyorum."

"Anlıyorum," diye mırıldandım. "Ama Liam bunun olmasına izin vermez." Derin bir nefes aldım ve sonra "Ona güveniyorum anne" dedim.

"Sen güvende olduğun sürece, tatlım. Sahip olduğum tek şey sensin." "Beni kaybetmeyeceksin. Ben dayanıklı biriyim," diye şaka yapıyorum. "Saldırıdan ve babanın ölümünden sonra nasıl hissediyorsun?"

Geçmek mi? Tanrım, keşke şimdi sana sarılabilseydim."

"Dürüst olmak gerekirse, kendimi çok suçlu hissediyorum." Sesim kesiliyor ve aniden gelen ağlama dürtüsü karşısında yutkunmak zorunda kalıyorum. "Babam saldırıya uğradığımı duymasaydı, hâlâ burada olurdu."

"Bunu kendine yapma, tatlım. Bu senin hatan değildi. Herhangi bir şey kalbinin durmasına neden olabilirdi ve sen

ona söyleyen kişi."

Beni daha iyi hissettirmiyor.

"Morluklar nasıl iyileşiyor?" diye konuyu değiştiriyor.

"Soluyorlar. En azından onları makyaj."

"Yakında işe dönecek misin?"

"Evet, böyle oturmak beni sadece delirtecek." Yatağa uzandım ve tavana baktım. "Bana kaldığın yerden bahset."

"Sana söylediğim gibi, burası yarım bir kale," diye mırıldandı annem. "Rowan beni yeterince uzun süre yalnız bırakırsa, kaybolabilirim."

Bir kahkaha attım. "Korumalarla iyi geçiniyor musun?"

"Evet, çocuklar şimdiden etrafımda vızıldamaya başladı, öğle yemeğini bekliyorlar."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Gidip akbabaları besleyeyim," diye mırıldanıyor, ama ses tonunda bana eşlik etmekten hoşlandığını gösteren bir acı yok.

"Tamam. Seni seviyorum anne." "Ben de seni seviyorum, tatlım."

Görüşmeyi sonlandırıp telefonu yatağın üzerine bırakıyorum ve annemin içine sürüklendiği duruma iyi uyum sağladığını düşünerek rahatlıyorum.

Meşgul olmaya ihtiyacım olduğundan, Liam'ın yaptığı yemeklerle iyi geçineceğini umarak akşam yemeğiyle başladım.

Belki de önce ona sormalıydım?

Yaptığınız kahveyi içer, yemeği de yer.

Sakin ol.

Liam fuayeye girdiğinde havada kızarmış tavuk bifteği ve patates püresi kokusu asılıdır.

Declan'la bir süre konuşuyor ve mutfağa doğru yürümeden önce korumamın gitmesini bekliyor. Ceketinin düğmelerini açarak ceketini çıkarırken gözleri beni tarıyor. "Yemek mi yaptın?"

"Rahatlatıcı yemek. Umarım sakıncası yoktur." "Tabii ki yok. Güzel kokuyor."

Ceketini tezgâhın üzerine bırakarak kolumu tutuyor ve alnıma bir öpücük konduruyor.

Bir çift.

Geri çekiliyor ve bana gülümsüyor. "Günün nasıl geçti?"

"Güzel." Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor, onun yanında hissettiğim gergin enerji midemde canlanıyor. "Annemle kendimi daha iyi hissetmemi sağlayan uzun bir konuşma yaptım." Cevabımdan memnun görünüyor. "Senin günün nasıldı?"

"Çok şey hallettim. Devon terfi aldığını duyunca çok sevindi." Liam buzdolabına gider ve bir şişe su çıkarır.

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Onu müdür yaptım."

"Onun yerine kimi koyacaksın?"

"Denise."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Gerçekten mi? Ona söyledin mi? Tepkisi ne oldu?"

Başını sallıyor. "Yarın öğrenecek." "Kesinlikle evde kalmayacağım."

Liam kıkırdıyor. "Bunun resepsiyonda bir süre yalnız kalacağın anlamına geldiğini biliyorsun değil mi?"

"Benim için fark etmez." Yüzümde sinsi bir sırıtma oluşuyor. "Declan'dan yardım isteyeceğim."

Liam gülerek, "Sana iyi şanslar." der.

Yemek tabaklarını işaret ederek, "Rahatlamak için zamana ihtiyacınız var mı, yoksa yiyebilir miyiz?" diye soruyorum.

Yemeğe bir göz atıyor. "Her şeyi kendin yaptın, değil mi?"

Hızlıca başımı sallıyorum ama sonra "Ama yiyemezsen alınmam" diyorum.

Başını sallıyor ve yanımdan uzanıp bir tabak alıyor. "Sen yaptığın sürece, ben iyiyim."

Sakin ol kalbim.

"Bir kadeh şarap ister misin?" Tabağımı oturma odasına taşıırken sordum.

"Sen otur. Ben biraz getireyim," diyor.

Kanepeye uzanıyorum, bacaklarımı altımda birleştiriyorum ve tabağımı kucağıma koyuyorum.

Umarım tavuk çok kuru değildir.

Bir parça koparıp ağızıma atıyorum.

Kahretsin, kendim söylemem gerekirse hiç fena değil.

Liam geri geliyor ve karşıma oturmadan önce şarap bardaklarını sehpaye bırakıyor. Bir ısırık alırken onu yakından izliyorum.

Kaşlarım kalkıyor, kalbim biraz daha hızlı atıyor.

Ağzının köşesi kalktı. "Bundan sonra yemek pişirme görevini sen devralıyorsun."

Yüzüme geniş bir gülümseme yayılıyor. "Çok kuru değil mi?" Başını sallıyor. "Mükemmel."

Liam'ın eve dönmesiyle rahatlayan atmosferde, şarabımızı yavaşça yudumlarken yemeğimizin tadını çıkarıyoruz.

Liam son lokmayı da yuttuktan sonra tabağını sehpanın üzerine bırakıyor. "Duş aldıktan sonra konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?" Son şarabımı bitirmeden önce sordum. "Buradan nereye gideceğimiz hakkında."

Haklısın. Sonsuza kadar burada kalamam.

Bir noktada, hayatıma geri dönmeli ve sorunlarımla tek başıma yüzleşmeliyim.

Kalkıp tabakları ve bardakları toplarken "Ben temizlerim," diye mırıldanıyorum. Mutfağa yürüyorum ve bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştiriyorum.

Son bir buçuk haftanın hayatımın en kötü haftası olmasına rağmen Liam'a aşık olduğum gerçeğini görmezden gelmeye çalışırken merdivenlerden yukarı çıktığını duyuyorum.

Tanrım, onun çalışanı olmaya nasıl geri döneceğimi bilmiyorum.

Bölüm 30

Liam

Eve Kiara'ya gelmek ve onun bizim için akşam yemeği hazırlaması inanılmazdı.

Son sabrımı da yok etti. Onun benim için olduğuna hiç şüphem yok ve bunu fark etmesinin zamanı geldi.

Benimkini.

Takım elbisemi çıkarıp duşa giriyorum ve ılık suyun üzerime yağmasına izin veriyorum. Vücudumu yıkarken, düşüncelerim Kiara tarafından rehin alındı.

Jimmy'nin vefatıyla birlikte, cenaze için gerekli düzenlemeleri yapmaktan başka her şey ikinci planda kaldı. Ama artık her şey yarı normale döndüğüne göre, ona sahip çıkma zamanı gelmiştir.

Ona sahip olmak için.

Sabrın canı cehenneme. Hiçbir zaman güçlü yanlarımdan biri olmadı. Onu istiyorum ve şimdi istiyorum.

Cehennemi yaşadı, Liam.

Bu durumla nasıl başa çıkacağımı düşünüyorum.

Ona mağara adamı gibi davranmadan önce nasıl hissettiğini duymalısın.

Duştan çıkıp vücudumu çabucak kuruladıktan sonra, onunla bu konuşmayı yapmak için sabırsızlanarak bir eşofman altı ve bir gömlek giymek için gömme dolaba gidiyorum.

Kollarımı dirseklerime kadar kıvırdıktan sonra soyunma odasının ortasındaki adadan Glock'umu alıp arkama sokuyorum.

Yatak odasından çıkıp aşağıya indiğimde her yeri boş buluyorum. Sabırsız bir piç gibi merdivenlerden geri çıkıyorum ve misafir yatak odasının kapalı kapısına kaşlarımı çatıyorum.

Sakin ol.

Kapının açılması sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor ve Kiara bugün evde kalmasına rağmen hâlâ iş kıyafetleri içinde dışarı çıkıyor. Alnıma bir kaş çatma yerleşiyor. "Rahat bir şeyin yok mu senin?"

Açık mavi bluzuna ve takım pantolonuna bakıyor. "Evet, ama bunu senin önünde giymeyeceğim."

Ağzımın kenarı kalkıyor ve başımı odaya doğru eğiyorum. "Üstünü değiştir Kiara."

Bana şakacı bir bakış attı. "Evet, efendim." Nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak odanın içinde kayboldu.

Efendi

m.

Tanrı

m.

Tek bir kelimesi bile beni sertleştiriyor.

İçimi çektim çünkü yine daracık bir pantolon ve tişört giyip gelmesini beklemek zorundaydım.

Bu çok daha iyi.

Sabırsız bir piç olduğum için onu koridorun ortasında köşeye sıkıştırıp gözlerini esir alıyorum.

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Burada mı konuşmak istiyorsun?" Başımı sallıyorum ve bu onun gözlerini endişeyle karartıyor.

"Bunların hepsi benim için yeni," diye itiraf ediyorum, umarım işleri berbat etmem.

"Her şey halledildi sayılır," diye sözümü kesiyor, parmakları tişörtle oynamaya başlıyor. "Finn sorunu çözülene kadar annemle kalabilirim."

"Siktir, hayır," diye patladı kelimeler ağzımdan. "Demek istediğim bu değil." Nefes alarak mırıldandım, "Bu işte iyi değilim. Sadece dinle."

Milyar dolarlık bir imparatorluğu yönetmek, yapabilirim. Savaşa gitmek, üstesinden gelebilirim. Ama yarı boyumdaki bu kadına bakınca, bilinmeyen sulardayım.

Şaşkınlık yüzünde dalgalanıyor ama tüm dikkatini bana veriyor. "Tamam."

"Seni burada istiyorum," diyorum, böylece o kadar endişelenmeyecek.

Ağzı yukarı kıvrılıyor ve dikkatimi solmakta olan morluklara çekiyor. Elimi kaldırıyorum, avucumu yanağına koymadan önce parmaklarım esniyor. Teninin ne kadar yumuşak olduğunu, ne kadar kadınsı hissettirdiğini içime çekiyorum.

"Liam?" diye fısıldıyor, gözleri benimkileri arıyor.

Başımı eğdiğimde, bana hissettirdiği her şey sesimde netleşiyor. "Kalmana ihtiyacım var. Benimle birlikte."

"Finn'in icabına bakılana kadar mı?" Başımı sallıyorum. "Sonsuza kadar."

Gözleri büyüdü. "Yanına taşınmamı mı istiyorsun?" Şaşkınlığı anında yerini gergin bir ifadeye bıraktı. "Ben... ah..."

Diğer elimi yüzüne götürüyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum. "Hiç kimse için böyle hissetmemiştim Kiara.

Tanrım, yapabilirim

Sana dokunmak. Bunun ne anlama geldiği, bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok." Kararlılık ve sahiplenme ses tonumu karartıyor. "Seni talep etmeye hakkım var."

Nefesi onu aceleyle terk eder. "Babam bunu yapabileceğın konusunda beni uyarmıştı. Byrne Enterprises'da çalışmamı istememesinin nedenlerinden biri de buydu." Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Yani... yapacak mısın?"

"Evet." Derin bir nefes alıyorum, sonra başımı sallıyorum. "Ama bunu senin de istemene ihtiyacım var. Seni zorlamak istemiyorum."

Kolunu kaldırarak bileğimi tutuyor ve elimi yüzünden uzaklaştırıyor.

Siktir, beni zorlama.

"Yani başka seçeneğim olmadığını söylüyorsun ama..." diye başını sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse, ne söylediğinden emin değilim."

Hayal kırıklığı içimde dalgalanıyor. "Beni istemeni istiyorum."

Yüz hatlarında yine şaşkınlık dalgalanıyor. "Ama sen ilişki kurmuyorsun."

"Ben yapmadım." Bir an ona bakıyorum, görünmeyen bir güç beni ona doğru çekiyor, üzerimdeki hakimiyetini sıkılaştırıyor. "Dediğım gibi, bunu daha önce hiç yapmadım. Tek bildiğım gitmene izin veremeyeceğım. Ne zaman istersem sana dokunabilmek istiyorum." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, göğsüm onunkine sürtünüyor. Yakınlık onu başını arkaya eğmeye zorluyor. "Her santimine sahip olmak istiyorum."

"Ben senin sahiplenebileceğın bir varlık değilim," diyor yumuşak ses tonuyla.

Derin bir nefes çekiyorum, göğsüm onunkine değiyor. "Biliyorum." Bileğimi onun elinden kurtarıyorum, sonra aşıağıya bakarak parmaklarımı kolunda gezdiriyorum ve t ylerimin diken diken oluşunu izliyorum. "Sen de hissediyorsun Kiara." Gözlerim tekrar onunkilere kilitleniyor. "Yollarımızın kesişmesi kaderimizde varmış. Sen benim diğer yarım mışsın gibi hissediyorum."

Yüz hatları yumuşuyor, tüm endişesi uçup gidiyor, sonra ağzının köşesi kalkıyor. "Beni çekici buluyor musun?"

Başımı sallayarak kıkırdadım ve sonra itiraf ettim: "Sana takıntılıyım."

"Kulağa hiç de ürkütücü gelmiyor," diye dalga geçiyor benimle. "Eee...  ıkmak ister misin?"

"Hayır, benim olmanı istiyorum. Her yönden. Böylece istediğim zaman sana dokunabilir ve seni  pebilirim." "Böylece seni becerebilirim." diye eklerken sesimde yırtıcı bir ton var.

"Ben de seni romantik sanıyordum," diye kıkırdıyor, sesi yine biraz gergin çıkıyor.

Muhtemelen onu becermek istediğimi söylemeden önce bekleliydim.

"Hiçbir zaman öyle olduğumu iddia etmedim." Bakışlarım yüzünde geziniyor. "Bir cevap istiyorum." Parmaklarım boynunun kenarına dolanıyor. "Kendini bana teslim edecek misin?"

     mecbur kalırsam seni alırım.

Derin bir nefes alıyor, sonra koridora bakıyor. "Her şey çok hızlı gelişiyor." Başını eğerek, "Senden gerçekten hoşlanıyorum ve bir ilişkiye başlamaya karşı değilim," diye itiraf ediyor ve çenesini kaldırarak gözlerini tekrar benimkilere dikeyor,

"ama sadece biraz daha zamana ihtiyacım var..." boğazını temizliyor, "seninle yatağa atlamadan önce."

Anında pazarlık yeteneklerim ortaya çıktı. "Tamam, ama seni yatak odamda istiyorum."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Ama ben hazır olduğumu söyleyene kadar cinsel ilişki yok."

İsteksizce, "Anlaştık." diye mırıldandım.

Dudaklarından kahkahalar dökülüyor, sonra beni uyaran bir bakış atıyor, "Eğer imzalamam için bir sözleşme çıkarırsan, seni onunla tokatlarım."

"Sözleşme yok." Başımı eğmeye başladım. "Sözünüz benim için yeterli."

"Güzel," diye mırıldanıyor, gözlerini ağzıma indiriyor.

"Kelimeleri söyle," diyorum, onu öpme dürtüsü baskın hale geliyor.

"Hangileri?" Nefesleri dudaklarımda geziniyor. "Sen benimsin."

Ellerini kaldırıp göğsüme koyuyor. "Ben seninim."

Ağzım onunkine çarpıyor, sözlerinin vaadini tatmaya ihtiyaç duyuyorum. Onu tatmaya ihtiyacım var.

Bedenim onunkini duvara yaslanana kadar geri itiyor, kendimi kontrol etmem ışık hızıyla parmaklarımdan arasından kayıp gidiyor.

Eşsiz tatlı tadı dilimin üzerinde patlıyor, ağzının kadife hissi beni çılgına çevirmekle tehdit ediyor.

Tanrım.

İki elimi yüzüne doğru kaldırıyorum ve onu yerinde tutarak yutuyorum. Ruhumu ateşe veriyor, duygularım göğsümde patlıyor.

Benimkini.

Bölüm 31

Kiara

Liam'ın beni öpme şekli daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Ondan akan baskınlık teslim olmamı talep ediyor - bana sahip olabilmesi için her şeyimi ona teslim etmemi.

Ağzı benimkinin üzerinde çok sıcak, sürtünme dudaklarımın karıncalanmasına neden oluyor. Dili ağzımın her santimini tadıyor, nefesleri soluduğum havanın ta kendisi oluyor.

Bu beni ihtiyaçtan delirtiyor.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip ona olabildiğince yaklaşıyorum. Bir elini yüzümden çekip sadece kalçamı tutuyor.

O beni istiyor. Bu adam beni istiyor.

Babam bunun olacağı konusunda beni uyarmıştı ve şimdi oldu, umursadığımı söyleyemem. Liam'la birlikte olmak istiyorum. Onun her şeyini tanımak istiyorum.

"Tanrım, Kiara," diye inliyor ağzımın içine, sonra dili ciğerlerimdeki havayı çalarak benimkine saldırıyor. Ellerimi boynuna götürüyorum, sıcak teninin parmak uçlarıma değdiğini hissediyorum.

Öpücük o kadar yoğun ki göğsümde havai fişekler patlıyor.

Oh. Tanrım.

Tadı şarap ve günahkâr her şey gibi. Zihnim arzuyla bulanıyor, aldığım her nefes onun tıraş losyonu ile doluyor.

Diğer eli boynumun arkasına dolanıyor, kalçamdaki eli ise

beni sıkıca kavırıyor. Dudaklarımız yoğruluyor.

Dilleri dans ediyor, sonra dişleri alt dudağımı çekiştiriyor ve bir inlemenin kaçmasına engel olamıyorum.

Liam'ın vücudu benimkine daha sert bastırıyor. Karnıma bastıran ereksiyonunun şişkinliğini hissediyorum, eli kalçamdan kalkıp gömleğimin altından kayıyor. Parmakları aklıkla yan tarafımı okşarken tenimi anında ateşe veriyor.

Muhtaç bir inilti kaçıyor benden.

Liam sabırsız bir hırıltıyla kalçalarımı kavırıyor ve beni duvara doğru kaldırıyor. Bacaklarımı beline doluyorum ve bacaklarımın arasındaki sıcaklığa doğru ittiriyor.

Öpüşme kesiliyor ve tekrar iterken, ellerini yüzümü çerçevelemek için yukarı kaldırıyor, gözleri bir alevin mavi kısmı gibi beni yakıyor. En sıcak kısmı.

Tanrım, bu çok yoğun. Ve çok iyi.

Yüzündeki sert ifade beni yutmak üzereymiş gibi görünüyor. Karnım sertçe kasılıyor, tenim onun dokunuşunu bekliyor, bedenim onun için istekli.

Ağzını benimkine yaklaştırmak yerine, sıcak öpücükler boynumu yakıyor. Başım geriye düşüyor, ağırdan alma isteğim hiçbir yerde bulunmuyor.

Avuç içi göğsümü kapladığında tekrar inliyorum, bu sefer yukarı ittiğinde kendimi onun sert uzunluğuna sürtüyorum.

Tanrım. Bu adam.

Sabırsız bir hırıltı daha çıkarıyor ve tişörtümü yukarı çekerken, ağzı meme ucuma yaklaştığında sırtım kavisleniyor.

Finn'in geride bıraktığı ısırk izlerini göreceğinden endişelenerek hemen buza bulandım. Yüzümdekilerden daha yavaş iyileşiyorlar. Bacaklarımı indirerek gömleğimi tutuyorum ve duvara yaslanırken üzerimi örtüyorum. Nefeslerim dudaklarımda patlıyor.

Bu yüzden beklemek istedim. İzleri görmesini istemiyorum.

Liam bir adım geri atıyor ve sanki kontrolü yeniden kazanmaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor. "Siktir." Aldığı derin nefeslerle göğsü inip kalkıyor. Yüzündeki açlık yavaş yavaş kayboluyor. "Doğru ya. Yavaş demiştin." Gözleri yüzümü tarıyor. "Batırdım mı?"

Başımı salladım. "O konuya gelmeden önce zamana ihtiyacım var."

Göğsümdeki morlukların geçme zamanı geldi.

Liam yüzümden bir şeyler okumuş olmalı çünkü yüz hatları anında endişeyle doluyor. "Ben bir pisliğim." Bir adım daha yaklaşıp kollarını bana doluyor ve derin bir iç geçiriyor. "Elbette, zamana ihtiyacın var." Saçlarıma bir öpücük kondurduktan sonra, "Sana sarılmak iyi hissettiriyor," diye itiraf ediyor.

"Senin tarafından tutulmak iyi hissettiriyor," diye fısıldıyorum göğsüne yaklaşıp. Gözlerimi kapattığımda zihnim söylediği her şeyle ve bunların ne anlama geldiğiyle dolup taşıyor.

Bir yanımda her şeyin çok hızlı geliştiğini düşünüyor ama bir yanımda onun benim için doğru kişi olduğunu zaten biliyor. Dediği gibi, sanki o benim diğer yarım. Öpücükle kontrolü kaybetmeden önce, sormama gerek kalmadan tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Sanki içimi dışımı biliyor.

Başımı kaldırıp bir süre ona baktıktan sonra ayak parmaklarımın üzerinde doğrulup ağzına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Vay anasını, Liam Byrne ile çıkıyorum.

Yüzüne sıcak bir sırtıma yayılır. "Yine."

Ona hızlı bir öpücük daha veriyorum, sonra kendimi kollarından kurtarıyorum. "Günlük diyabet dozuma ihtiyacım var." *Hem de hemen.*

Beni merdivenlere kadar takip etti, kıkırdadı. "Donut olsun o zaman."

Liam, Paul'e çörek almaya gitmesini söylerken ben kanepeye kıvrılıyorum, gözlerim pencerelerin ötesindeki manzarayı buluyor.

Liam televizyon sehpasından kumandayı alıyor, sonra gelip yanıma oturuyor. Kolunu omuzlarıma dolayarak, ben ona yaslanana kadar beni kendine çekiyor.

"Haberleri takip etmemin bir sakıncası var mı?" diye soruyor.

"Hiç de değil." Gözlerimi kapatarak ona sokuluyorum.

Sunucunun dünyada olup bitenlerle ilgili günlük güncellemeleri verdiğini duyuyorum ama hiçbirine dikkat etmiyorum.

Derin bir nefes alarak Liam'ın kokusunu içime çekiyorum, sonra onu durdurmasaydım ne olacağını merak etmeye başlıyorum. "Merak ediyorum."

Vücudu sessiz kahkahalarla sarsılıyor. "Sen hep öyle değil misin?" Bana baktığını hissedebiliyorum. "Soru nedir?"

Gözleriyle buluşabilmek için biraz daha dik oturuyorum. "Seninle seks nasıl oluyor?" *Bu kulağa hiç de tuhaf gelmiyor.* "Yani, dokunmadan falan."

Bir an bana bakıyor, muhtemelen soruma nasıl cevap vereceğini düşünüyor. "Genellikle klinikdir." Omuz silkerek ekliyor, "Ben asla soyunmam."

Kaşlarım kalktı. "İşi tamamen giyinik mi yapıyorsun?"

Bana bakıp kıkırdayarak başını sallıyor. "İşi halletmek için sadece bir vücut parçasına ihtiyaç var."

"Tanrım, bunu bir angarya gibi anlatıyorsun."

"Çünkü öyleydi." Kolu hâlâ omuzlarımdayken beni kendine doğru çekiyor ve nefesi kulağıma değene kadar başını eğiyor. "Ama hata yapma Kiara. Zamanı geldiğinde, seni çıtırçıplak soymaktan zevk alacağım, böylece içine gömülürken her santimini içimde hissedebileceğim."

Vay anasını.

Vücutuma ısı doluyor, karnım onun aç sözleriyle geriliyor. Gözlerim kucağına iniyor ve eşofmanının altındaki sert ve uzun arzusunun kanıtını görünce kaşlarım tekrar yukarı kalkıyor.

O büyük.

Daha hızlı solmadığı için morluklara lanet olsun.

Bacaklarım arasında biraz sürtünme yaratmak için yer değiştiriyorum.

Dişleri kulak mememi ısıyor, yoğun karıncalanmalar vücutuma yayılıyor. "Teninde ziyafet çekeceğim, seni almam için bana yalvarana kadar meme uçlarını emeceğim."

Boğuk bir inilti kaçıyor benden.

Liam beni daha yakına çekiyor ve kucağına oturtuyor, böylece ona binmiş oluyorum, bacaklarımın arasında sert uzunluğunu hissediyorum.

Tanrım, bu delilik. Boşalana kadar ona binmek istiyorum.

Elleri kalçalarımnda, gözleri üzerimde yanıyor. "Ve yalvaracaksın."

Ona sürtünmemek için tüm gücümü harcıyorum. Dudaklarım ayrılıyor, nefeslerim hızlanıyor.

Tanrım, onu şiddetle istiyorum.

Kirpikleri düpedüz yırtıcı ve beni anlamsızca becermeye hazır görüne kadar alçalıyor.

Zamana ihtiyacım var dediğimi boş ver. Bu çok iyi hissettiriyor.

Bedenimi kontrol edemeyerek ereksiyonunu aşağı doğru itiyorum, rahatlama anında oluyor.

Çok çok iyi.

Başını sallayarak, "Neden kendini tutuyorsun?" diye sordu. Üzerindeki baskınlık dökülüyor, boyun eğmemi talep ediyor. "Ne istiyorsan al, Kiara."

Tanrım.

Gözlerim onunkileri arıyor, onun yanında nasıl ayakta durabileceğimi merak ediyorum.

Kalçalarımndaki tutuşu sıkılaşıyor, sonra ağrıyan göbeğime doğru itiyor. Zevk ve rahatlamanın karışımı o kadar yoğun ki, gözlerim kapanıyor.

Asansör kapılarının açıldığını duyuyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Ben Liam'dan uzaklaşmadan, kolu beni yerimde tutmak için etrafıma dolanıyor ve "Sakın kıpırdamaya kalkma," diye homurdanıyor. Sonra Paul'e havladı. "Kutuyu yere bırak."

Liam'ın kucağına yapışmış, asansör kapıları tekrar kapanana kadar dinliyorum. Liam'ın gözleri yakıcı bir sahiplenmeyle benimkileri esir alıyor. "Neden kendini tutuyorsun?" diye tekrar soruyor.

"Ahhh," diye cevap aramak zorunda kalıyorum, sonra aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum, "beş dakika önce çift olduk."

Liam'ın yüz hatları yumuşar. "Gerçekten öyle mi?" Başını eğiyor, sorgulayan bakışları bana bir şeyler sakladığımı bildiğini söylüyor.

Pes ettim ve itiraf ettim: "Göğsümde izler var. Onları görmeni istemiyorum."

Gözlerinde anlayış belirir. "Onları zaten gördüm."

Bir kaşım havaya kalktı. "Ne zaman?"

Liam derin bir nefes verir. "Çıplaktın Kiara. Koşullar korkunç olsa da sana bakmamam mümkün değildi."

Omuzlarım çöküyor ve öne doğru eğilerek alnımı göğsüne bastırıyorum. "Doğru." O Cuma gecesi olanların yarısını bile hatırlamıyorum. Sadece sahip olduğum her şeyle savaşıyordum.

Liam kollarını bana doluyor ve bir elini sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor. Artık sert değil, bu yüzden havayı öldürdüğümü söylemek yanlış olmaz.

"Yalan söyleyip izlerin beni rahatsız etmediğini söylemeyeceğim," diye mırıldanıyor kulağıma yakın. "Her bir çürükten nefret ediyorum ama bu seni görme şeklimi değiştirmiyor."

Başımı kaldırıp gülümsemeye çalışıyorum.

Sevgi, sahiplenme ve beni korkutması gereken ama korkutmayan yoğun bir kıskançlık yüz hatlarını sıkılaştırdı.

Liam bir kez olsun bana lekelenmişim gibi bakmadı ve Finn'in pis pençelerini özsaygıma saplamasına izin vermeyeceğim.

Liam'ın bana bakışını içime çekerken, bir kez daha kendim için savaşmaya karar veriyorum. Ama bu sefer istediğim şey için de savaşıyorum. Liam.

Ağız yukarı kıvrılıyor. "Tanrım, çok güzelsin. Gözlerin kıvılcımlarla dolu gibi görünüyor."

Ellerimi çenesini çerçevelemek için kaldırıyorum ve öne doğru eğilerek ağızımı onunkine bastırıyorum. Öpüşmeyi ben başlatıyorum ve o da hızını benim belirlememe izin veriyor. Öpüşmeyi benim başlatmam güç veriyor ve bir kolumu boynuna dolayarak bedenimi onunkine bastırıyorum.

Dudaklarım onu yoğuruyor, dişlerim alt dudağını ısırmaya başlıyor. Arzu hızla geri akıyor ve içimdeki tüm tereddütleri silip süpürüyor.

Bölüm 32

Liam

Kiara başını eğerken inliyor, saçları etrafımızda ipekten bir perde oluştururken sonunda beni hiç kısıtlamadan öpüyor.

Hareket etmeye başlıyor, vücudunu benimkine sürüyor ve onu ele geçirip çiğ çiğ becermemek için bildiğimden daha fazla güç gerekiyor.

Tanrım, kadın. Bu gidişle beni öldüreceksin.

Işık hızıyla sertleşiyorum, sikim onun sıcaklığına ulaşmak için pantolonumu yırtmakla tehdit ediyor.

Sonra gömleğimi tutuyor ve kumaşı yukarı doğru çekmeye başlıyor. Alışkanlık gereği, göğsümde bir korkunun uyanmasını bekliyorum ama yanan bir arzudan başka bir şey yok. Gömleği yana atıyor, gözleri kalbimin üzerindeki triquetra dövmesini görmek için alçalıyor.

Parmağının ucuyla, kaburgalarımın birinde dövmesi olan kelimelere geçmeden önce birbirine bağlı üç ilmeğin izini sürüyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"*Tada gan iarracht,*" sözcükleri okuduktan sonra "Çabasız hiçbir şey olmaz," diye tercüme ettim.

Dudakları yukarı kıvrılıyor, sonra gözlerini tekrar yüzüme diyor. Başını eğdiğinde nefes kesici yüz hatlarını şaşkınlık kaplıyor. "Başkalarına karşı çok huysuzsun ama bana karşı çok nazıksın."

"Çaba göstermeden olmaz," diye tekrarlıyorum ve ondan bir kıkırdama alıyorum. Sonra da ekliyorum: "Seninle her şey farklı."

Sanki tam tersi değil de onun başına gelen bir mucizeymişim gibi bana bakıyor. Başımı sallayarak fısıldıyorum, "Mucize sensin, bebeğim."

Avuçlarını göğsümde düzleştiriyor, tepkimi izlerken onları karın kaslarıma doğru sürüklüyor.

Tanrım, bu iyi hissettiriyor.

Gözlerindeki soruyu okuyarak, "Evet, göğsüme dokunan ilk kadın sensin" diye cevap veriyorum. Ona karşı hissettiğim saplantının her zerresiyle ona bakıyorum. "Seninle yaşadığım her şey benim için bir ilk."

Kaşları sanki üzölmüş gibi birbirine yaklaşıyor, sonra öne doğru eğilip omzuma bir öpücük konduruyor. "Seni rahatsız eden bir şey yaparsam bana söyle."

Bir kahkaha attım. "Mümkün değil." Sonra ona takıldım, "Benimle bir şeyler yap." Kalçalarını kavradım. "*Lütfen*."

Bir kahkaha patlatıyor, çeneme doğru öpücükler kondururken nefesleri boynumda dolaşıyor. Aniden soruyor, "Neden beni sahiplenmeye hakkın var?"

"Mafyanın başı olarak, ilk seçimi ben yaparım."

"Başka mafya prensesleri hiç ilginizi çekmedi mi?"

"Hayır." Gözlerimiz tekrar buluştu. "Baban seni sakladığında ne yaptığını biliyordu. Ben sana sahip çıkmasaydım on dokuz yaşını geçmene imkân yoktu."

"Yani bu kadar mı? Senin olduğuma karar verdin ve hikaye bitti mi?"

Ağzım yukarı kıvrılıyor. "Hayır, bu hikâyenin başlangıcı." Sözlerim yüzüne güzel bir gülümseme yayılmasına neden oluyor.

Tekrar bana doğru eğiliyor, ağzı boğazımda ve çenemde geziniyor. Elleri göğsümü keşfetmeye devam ediyor, ağzı benimkine kilitlenmeden önce dudaklarından memnun bir inilti süzülüyor.

Sikeyim böyle işi.

Onu sıkıca kavrayıp tek ve akıcı bir hareketle döndürüyorum, sırtı kanepeye çarpıyor. Üzerine sürünerek başımı sallıyorum. "Bu kadar alay yeter."

Ağzım, aklımı başımdan alan vahşi bir arzuyla onun dudaklarına yapışıyor. Ellerim gömleğinin kumaşının altından ilerliyor, göğüslerini kaplayana kadar teninin hissiyle ziyafet çekiyor, zar zor kontrol ederek onlara masaj yapıyorum.

Kıyafetlerimizin arasından hissedebildiğim kavurucu sıcaklığına doğru ittiğimde, sırtı kavisleniyor ve yalvaran bir inilti ağzıma dökülüyor.

Ağzımı onunkinden ayırıyorum ve melek gibi görünmesini sağlayan yüzündeki arzuyu içime çekiyorum. "Emin misin Kiara? Bu çizgiyi bir kez geçersen, her santimine sahip olacağım. Bu sana geri çekilmen için vereceğim son şans."

Yapma.

Aklımı kaçıracağım.

Bir an bana baktı. "Bana asla zarar vermezsın."

Bu bir soru değil, ama yine de beni erkek yapan her şeyle yemin ediyorum, "Asla."

"Beni kendi dünyandan koruyacak mısın?"

Bu sizin de dünyanız olacak.

"Son nefesime kadar."

Boyun eğdiği anı görüyorum, sonra başını sallıyor. "Bana sahip ol, Liam."

Bir kolumu başının yanına koyarak dudaklarına şefkatli bir öpücük konduruyorum. Diğer elim vücudunun kıvrımlarını ezberleyerek yan tarafını aşağı yukarı okşuyor. Onu tekrar öptüğümde, elleri sırtıma doğru hareket ediyor. Parmakları tenimin üzerinde geziniyor, tüylerim diken diken oluyor.

Beni delirttiği gibi onu da delirtmek isteyerek, ona karşı sallanmaya başlıyorum. Tişörtünü yukarı itiyorum ve bu sefer beni durdurmak yerine kumaşı çıkarmama yardım ediyor. Gözlerim göğüslerinde ve yan taraflarında solmakta olan morluklara kayıyor, parmaklarım onları nazikçe okşuyor.

Başımı eğerek sağ meme ucunu ağzıma alıyorum. Dilim sert tomurcuğun etrafında dönüyor.

"Tanrım, Liam," diye inliyor, sırtını kamburlaştırarak.

Kendimi yukarı iterek taytını tuttum ve kumaşı bacaklarından aşağıya çektim. Ayağa kalktım, gözlerim çıplak vücudunu inceliyordu.

Benimkini.

Glock'u arkamdan çıkarıp kısmen kanepenin altına kaydırıyorum, böylece ulaşabiliyorum. Bel kemerini tutuyorum, Kiara'nın dudaklarının ayrıldığını fark ediyorum, gözleri bana odaklanmış, aşağı itiyorum ve kumaştan çıkıyorum. Hayatımda ilk kez bir kadının önünde çıplak duruyorum.

"Mükemmelsin," diye fısıldıyor Kiara, sesinde hayranlık var.

Üzerine sürünerek bedenimi onunkine yaslıyorum, teni her santimime değiyor. Onu altımda hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu tarif etmenin bir yolu yok. Cennet gibi bile denemez.

"Seni çıplak götürüyorum." Aramızda hiçbir şey olmasına imkan yok. Asla. Bu kadınla olmaz.

Gözleri benimkileri arıyor, sonra kalçalarını kaldırıp sıcaklığını sikime bastırıyor. "Doğum kontrol hapi kullanıyorum."

Amansız bir ihtiyaçla vuruluyorum, o kadar sert ki, tüm kontrolümü kaybediyorum.

Ağzım onunkine çarpıyor, öpücük anında pis, hükmedici ve sahiplenici. Aramıza uzanan parmaklarım bacaklarının arasındaki vadiyi keşfediyor ve benim için ne kadar ıslak olduğunu hissetmek beni daha da çılgına çeviriyor.

Daha önce hiç yavaş yapmamıştım ve şimdi de yapamıyorum, sikimi girişiyle aynı hizaya getiriyorum. Tek, sert bir hamleyle, onun darlığının içine giriyorum, görüşüm ne kadar inanılmaz hissettirdiğinden bulanıklaşıyor.

"Tanrım," diye nefes nefese kalıyor.

İnliyorum, bedenim yoğun bir zevk dalgasıyla sarsılıyor. "Tanrım, Kiara."

Kıpırdamadan durmalıyım ki daha başlamadan bitmesin. Başımı kaldırıp onunla göz göze geliyorum.

Ben onun kehribar rengi gözlerine bakarken, o da beni içinde hissetmenin verdiği rahatsızlıkla nefes alıp veriyor. "İyi misin?"

Başını sallıyor. "Evet. Sadece sıkı bir uyum."

Yavaşça ondan çekiliyorum, gözlerim onun bana sarılmış olmasının ne kadar iyi hissettirdiğinden dolayı kapanıyor.

Kiara'nın elleri çenemi kavırıyor ve beni tekrar ağzına doğru çekiyor. Sert bir hamleyle içine girdiğimde, nefesleri içimde patlıyor.

Sanki yeniden doğuyormuşum gibi tüm varlığım dönüşüyor. Kiara'ya ağızımla ve ellerimle tapmaya başlıyorum, sikim amını sahipleniyor, onu o kadar sert okşuyor ki, şu andan itibaren sadece içinde olduğumu hatırlayacak.

Ruhumu onun bedeninin sunağına yatırıyorum ve o beni, onun için dünyayı yakıp yıkacak bir adama dönüştürüyor. Onu seven bir adam. *Sadece onu.*

Kiara'ya her şeyimi
veriyorum. Servetimi.
Kalbim.
Vücudum

Ona ellerimi boyayan kanı veriyorum. Benim için çalışan her erkeğin sadakatini. Onun için ölecek yüzden fazla son nefes.

Kiara ağızı benimkini yutarken teklifimi kabul ediyor. Benimle tam bir senkronizasyon içinde, onun inlemeleri ve benim sert nefeslerim vücutlarımızın birbirine bağlanma sesleriyle karışıyor.

"Tanrım, seni sevebiliyorum," diye nefes alıyorum ağzına karşı. "Sadece seni."

Bir coşku kozasına sarılmış durumdayız, Kiara'nın gözleri parlayan yıldızlar gibi görünene kadar buğulanıyor. "Liam," dedi.

Saf mutluluk yüzünü kaplamadan önce inliyor, vücudu benimkinin altında sarsılıyor.

Sıkı duvarları beni o kadar sert kavıyor ki, zevk omurgamdan aşağı bir mermi gibi fırlıyor, taşaklarım geriliyor ve patlıyorum, onun içinde sarsılırken hızım düşüyor.

Tanrı'nın Annesi.

Görüşüm kararıyor ve beni felç eden güçlü orgazm yüzünden hiç olmadığım kadar savunmasız hale geliyorum.

Zevkin artçı şokları bizi elektriklendiriyor, ikimiz de nefes nefese kalana kadar bedenlerimiz kasılıyor. Kiara'nın üzerine yığıldığımda başımı zar zor kaldırabiliyorum. "Tanrım, kadın," diye nefes alıyorum. "Beni öldüreceğinden oldukça eminim."

"Uh-huh." Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Ama ölmek için ne biçim bir yol."

Sonunda vücuduma güç geldi ve onu çekip çıkarabildim.

Kiara kasıldı. "Aman Tanrım, Liam. Çok hassasım."

Memnuniyet göğsümü dolduruyor ve aptal gibi sırtıyorum. "Hâlâ beni içinde hissediyor musun?"

Başını sallıyor.

"Güzel, artık beni hissetmediğin an bana söyle." Bir kıkırdama çıkarır. "Neden?"

"Böylece seni tekrar becerebilirim." Ayrılmış dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Beni her gün, her saniye hissetmeni istiyorum."

Bölüm 33

Kiara

Tekrar esnediğimde Liam televizyonu kapatıyor ve ayağa kalkıp kollarını altımdan geçirerek beni gelin gibi kaldırıyor.

"Beni taşımayı gerçekten seviyorsun," diye takılıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

Merdivenleri çıkarken "Senin için en güvenli yer benim kollarım" diye **mırıldanıyor**.

Bugün çok daha iyiydi. Her şey değişmiş olsa da. Babamı kaybettim ama Liam'ı kazandım.

Oh, ve ben onun yanına taşındım.

Beni yatağına yatırmadan hemen önce, "Bir noktada daireme geri dönmem gerekiyor," diyorum.

"Sadece eşyalarının geri kalanını almak için," diye mırıldandı, sesinde pazarlığa açık olmayan bir ton vardı.

"Evet, efendim." Gözlerindeki arzu kıvılcımları canlandığında gülümsüyorum. '*Efendim*' kelimesinin onu tahrik ettiğini fark ettim.

Liam yorganı geri çekiyor, sonra silahını çıkarıp yastığın altına sokuyor. "Kenara kay. Kapiya en yakın ben uyuyorum."

Yorganın altına sürünerek diğer tarafa geçiyorum. Liam yanıma uzanıyor, sonra başını çevirip bana bakıyor. Ağzının köşesi kalkıyor. "Tam ait olduğun yerdesin."

Yanına sokularak soruyorum, "Bizim hakkımızda ciddi misin?" "Hangi parçan benim, anlamadın mı?"

Ona bakarak, "Her şey çok çabuk oldu," diye açıkladım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ya bir hafta sonra hata yaptığınızı fark ederseniz?"

Sessiz bir kahkaha patlatır. "Benim dünyamda bir hata ölümle yaşam arasındaki farktır." Başını sallar. "Ben hata yapmam Kiara."

"Ben sadece..." Dudaklarımı ıslattım. "Kalbimi sadece bana geri atılsın diye sana vermek istemiyorum."

Gözleri ciddi bir yoğunlukla benimkileri tutuyor. "Bu asla olmayacak. Sahip olduğum en önemli şey senin kalbin olacak."

"Yani bu kadar mı? Senin için doğru kişi olduğuma mı karar verdin?" "Bu kadar basit."

Başımı omzuna yaslıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Tanrım, seni sevebiliyorum."

Bunu o anın sıcaklığıyla söylediğini düşünsem de, kelimeler içime yerleşiyor.

Liam aniden sorar, "Jimmy sana mafya hakkında ne söyledi? Seni iddia edeceğim konusunda uyardığından bahsetmiştin."

Doğru. Bu konuşma için oturmam gerekecek.

Kendimi yukarı iterek Liam'ın yüzüne dönüyorum ve bacaklarımı altına katlıyorum. Kendini yukarı çekiyor ve arkasına bir yastık koyarak benimle göz göze geliyor.

"Babam aslında bana hiçbir şey söylemedi. Sadece Byrne Girişimcilik'ten istifa etmemi istedi. Sadece

Kim olduğumu öğrenir öğrenmez bana sahip çıkarsınız."

Endişe Liam'ın yüz hatlarını gerginleştirir. "Hiçbir şey bilmiyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Google'da mafyayı arattım. Bu sayılır mı?" Gergin bir kıkırdamayla, "Açıkçası, babamla konuşana kadar mafyanın hâlâ bir şey olduğunu bile bilmiyordum," diye itiraf ediyorum.

Liam derin bir nefes verir. "Siktir."

Sikeyim mi?

Neden sikeyim?

Dişleri alt dudağını sıyrıyor, sonra ciddi bir bakışla beni çiviliyor. "Devam etmeden önce, gitmene izin vermeyeceğimi bilmen gerek."

Ses tonundaki uyarıyı duyunca göğsümde bir endişe belirliyor.

"Mafya yasadışı bir suç örgütüdür" diyerek bana internette okuduğum tanımı verdi.

"O kadarını anladım," diye fısıldıyorum. "Suç, Kiara. Ben bir suçluyum."

Tereddütle, "Yani her an tutuklanabilir misin?" diye sordum.

Eğlenerek kıkırdıyor. "Hayır. Polis gücünün yarısı ve politikacılar cebimde."

Tamam. Sanırım para güç satın alıyor.

Gözleri benimkilerin üzerinde yoğunlaşıyor. "Öldürdüm ve yine öldüreceğim."

Sözleri beklediğim kadar sert değildi. "Masum insanlar mı?"

Başını sallıyor. "Düşmanlar."

"Finn gibi mi?"

Başını salladığında, tuttuğumu bilmediğim nefesimi bırakıyorum. "Tamam." Kaşlarım birbirine çatıldı. "Başka ne var?"

"Çoğunlukla kara para aklama. Yasadışı kumar. Silahlar." "Silahlar mı? Silahlar gibi mi?"

Başını sallıyor. "Rahiplik denen bir gruba üyeyim. Çoğunlukla paralarını temizliyorum ve silahların taşınmasına yardım ediyorum."

Buna üzölmeliyim, değil mi?

Ama bu, babamın olduğu kişiye karşı olmak, bana iyilikten başka bir şey yapmayan Liam'a karşı olmak anlamına gelir.

Bu farkındalık beni tam kalbimden vurdu. Asla onlara karşı olamam. Babam... Tanrım, o benim babamdı. Ve Liam, o benim geleceğim. Ölene kadar onlara sadık kalacağım.

Liam elini kaldırıp parmaklarını yanağımda gezdiriyor. "Kaçmaya çalışmıyorsun."

Ağızımın kenarı kalkıyor. "Ne kadar uzağı gidebilirim ki?" Başını sallıyor. "Bu yataktan çıkamayacaksın."

Damarlarıma sıcaklık doluyor, karnım sıkışıyor.

Kahretsin, bu çok tahrik edici. Bu adam tarafından sahiplenilmek istiyorum ve bunun çılgınca olması umurumda değil.

Kıpırdayarak kucağına süründüm ve ona sarıldım. Ellerim çenesini kavırıyor, gözlerim çekici yüz hatlarında geziniyor. "Bu gerçekten ateşliydi."

Yüzünde günahkâr bir gülümseme oluşuyor, sonra "Baskın olduğumda hoşuna gidiyor" diyor.

Yavaşça öne doğru eğilirken başımı sallıyorum. "Evet." "Dediğim gibi, sen benim için yaratılmışsın."

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Eğer başka bir erkek bana hükmetmeye çalışsaydı, onu gelecek haftaya kadar tokatlardım."

Elleri popomu bulup parmakları beni sertçe sıkarken "Güzel," diye homurdanıyor. Yukarı doğru itiyor, sert uzunluğu en çok ihtiyacım olan yere sürtünüyor.

"Seni artık içimde hissedemediğimde sana söylememi söylemiştin."

"Evet," diye mırıldanıyor, sonra ağzı benimkini ısıırıyor.

"Artık seni hissedemiyorum," diye yalan söylüyorum çünkü daha önceki sevişmelerimizden dolayı hâlâ hassasım.

Liam tişörtümü yukarı kaldırıp başımın üzerinden geçiriyor ve yana fırlatıyor. "Soyun bebeğim. Sikimin etrafında gerildiğini hissetmeliyim."

Vay anasını.

Liam eşofmanlarını çıkarırken ben de hızlıca taytlarımı indiriyorum, sonra tekrar kucağına oturuyorum, elleri bir kez daha kıcımlı kavırıyor.

"Ben boşalana kadar bana bineceksin," diye emrediyor, benim için hissettiğı şiddetli arzu sesinde açıkça belli oluyor.

"Evet, efendim."

Liam ereksiyonunu girişime yerleştiriyor ve sert bir hamleyle kendini içimin derinliklerine gömüyor. Vücudum öne doğru kıvrılıyor, dudaklarım onun beni germesinin verdiğı acıyla aralanıyor.

"Tanrım," diye soluyorum, öne doğru yığılmamak için avuç içimi onun kaya gibi sert göğsüne vuruyorum.

"İşte bu, bebeğim. Her santimimi içinde hisset," diye inliyor.

Liam ellerini kalçalarımaya götürüyor, sonra içime tekrar çarpmadan önce çekerken beni kaldırıyor. Bu sefer öne doğru düşüyorum, göğüslerim göğsüne çarpıyor. "Çok iyi," diye inliyorum. "Çok, çok iyi."

Kıçımaya inen bir tokat karnımın sertçe sıkışmasına neden oluyor. "Tanrım. Sür beni, Kiara."

Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve kalçalarımı döndürerek yavaşça aşağı yukarı hareket ettiriyorum. Sert uzunluğunun her santimini içimde hissetmek lezzetli bir işkence.

Liam'ın parmakları tenime gömölüyor ve sıkı bir tutuşla, tempo ona uyana kadar beni daha hızlı hareket ettirmeye başlıyor. İticileri acımasız ve kollarımı boynuna doluyorum, göğüslerim göğsüne sürtünüyor.

"Liam," diye inliyorum, bedenim tamamen onun kontrolü altında. "Gel bebeğim," diye emrediyor, sesi kısık.

Emir üzerine vücudum kasılıyor ve beni parçalanmaktan alıkoyan tek şey Liam oluyor. Zevk nefes alma ve düşünme yeteneğimi alıyor ve tek yapabildiğim hissetmek oluyor.

İçimde sarsılıyor ve cehennem gibi sıcak bir iniltiyle boşalıyor, kolları beni neredeyse acı veren bir kucaklamayla sarıyor.

"Gözlerini benden ayırma," diyor ve gözlerini açtığımda bana karşı hissettiği her şeyi gözlerinde tüm çıplaklığıyla görüyorum.

Bakışlarımız birbirine kilitlenmiş, nefeslerimiz birbirine karışmış, hayatımın en yoğun anını yaşarken zevkten dört köşe oluyoruz.

Liam içime gömüldüğünde, söylediği her kelimedede ciddi olduğunu fark ettim. Bana kafayı takmış. Beni seviyor.

Bu adam anında bana aşık oldu.

Nefesimi tutabildiğimde, "İlk görüşte aşk mıydı?" diye fısıldadım.

Beni usulca öpüyor. "Sen hayatıma girmeden çok önce seni seviyordum. Bana çarptığında, bedenim seni tanıdı. Kollarımda güven aradığında, kalbim senin doğru kişi olduğunu biliyordu."

Kalbim.

Aramızda çok fazla duygu birikiyor, gözleri daha önce hiç görmediğim bir mavi renkte. "Benim. Her zaman benim oldu. Her zaman da öyle olacak."

Onun.

Bölüm 34

Kiara

Liam'ın yatağında ilk kez uyuduğumu düşünürsek, bir kez bile uyanmadım ve kabus görmedim.

Ve beni öpücüklerle uyandırdı.

Söylemeye gerek yok, bu adama sırlısıklam aşık oldum.

İşe gitmek için hazırlandıktan sonra aşağıya iniyorum ama Liam'ı fuayede Will ve Declan'la konuşurken görünce yarı yolda duruyorum.

"Hâlâ inanamıyorum," diyor Will. "Bir kadına aşık olduğun günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

Liam arkadaşına "Kapa çeneni," diye homurdandıktan sonra dikkatini Declan'a çeviriyor. "Onun gözünün önünden ayrılmasına izin verme."

"Emredersiniz, patron."

"Finn'den iz yok mu?" Liam soruyor.

"Hiçbir şey yok. Herifin telefonunu da takip edemiyorum. Muhtemelen seni aradıktan sonra devre dışı bırakmıştır," diye cevap veriyor Will, alnına sinirli bir kaş yerleşiyor.

Liam mırıldanıyor, "Siktir. Onun bulunmasını istiyorum." Will'e bakar, yüz ifadesi asıktır.

Liam'ı mafya modunda görünce gözlerim açıldı.

"Luca'nın parası temizlendi ve transfer edildi mi?" diye sorar Will'e. Will başını sallar. "Evet, hesabına geri yattı."

"Güzel. Peki ya yangın bombası sevkiyatı?" "Bu sabah üçte Nikolas'a ulaştı."

Liam derin bir nefes alarak kravatını düzeltiyor. "En azından o iş bitti."

Midemde kelebekler uçuşuyor, çünkü Liam'ı mafya lideri rolünde görmek gerçekten çok ateşli.

Will, Liam'a "Aramıza yeni askerler katılıyor," diye bilgi verdi. "Töreni ne zaman yapmak istersiniz?"

"Finn'i hallettikten sonra."

Liam merdivenlere doğru bakıyor ve bu beni harekete geçiriyor. Kulak misafiri olduğumu fark etmemesini umarak, "Günaydın," diyorum.

"Günaydın." Will bana gülümsüyor. Declan sadece başını sallıyor. Liam elini bana doğru uzatıyor. "Hazır mısın?"

Avucumu onunkinin içine yerleştiriyorum, hevesle yan tarafına bastırıyorum. "Evet patron," diye ona takılıyorum ve Will'in kıkırdamasına neden oluyorum.

Liam bana bakıyor, ağzının kenarı sıcak bir sırıtışla kalkıyor.

Konuşmalarını dinlediğimi biliyor mu?

Alnıma bir öpücük konduruyor, sonra ağzını kulağıma götürerek mırıldanıyor: "Ben iş konuşurken saklanmana gerek yok."

Yakalandın.

Hayatının bu yönünü benden saklamadığı için rahatlamış hissederek başımı sallıyorum.

Hepimiz asansöre bindik ve ancak o zaman "Denise'e ne diyeceğim?" diye sormak aklıma geldi.

Liam bana bakıyor, başparmağı benimkinin üzerinde geziniyor. "Neyi paylaşmak istersen."

"Bizi öğrenirse sorun olur mu?"

"Yakında tüm Chicago öğrenecek," diye mırıldanıyor Will nefesinin altında.

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bugün en uygun bekarın kapıldığına dair bir basın açıklaması yapacağız."

Vay anasını.

"Bunu yaparsan kaçsan iyi edersin," diye homurdanıyor Liam.

Will sadece omuz silkiyor. "Başarılı bir CEO gibi davranmaya devam etmeliyim."

Asansörün kapıları açılıyor ve dışarı adım attığımda bir grup adam bekliyor - benim korumalarım ve çatı katındakiler.

Kaşlarımı çatarak tekrar Will'e bakıyorum. "Adımdan bahsetmeyeceksin, değil mi?"

Liam yürümeyi bırakıyor ve elimi tutuyor. "Bu seni rahatsız eder mi?"

"Ah... Sizinle birlikte anılmaktan rahatsız olacağımdan değil. Sadece adımın duyulmasını istemiyorum."

Will başını sallar. "Bunun olması kaçınılmaz. Bunu uzun süre gizli tutamayacağız."

Liam beni SUV'a götürüyor, Will ve Declan ön tarafa binerken benim için arka kapıyı açıyor.

Bu farklı.

Liam yanıma kayıyor, ceketinin düğmelerini açıyor.

Ona doğru eğilerek fısıldıyorum, "Seni eşofmanla daha çok seviyorum."

Kıkırdıyor, elimi tutuyor ve avucumu kalçasına yerleştiriyor. "Seni çıplak daha çok seviyorum."

Will motoru çalıştırırken, "Aşırı paylaşım," diye mırıldandı.

Diğer üç koruma başka bir cipe doluşup Will bizi Byrne Enterprises'a götürürken arkamızdan geliyorlar.

Will tam girişin önünde durduğunda, Denise'e gerçeği söylemek zorunda kalacağımı anlıyorum çünkü hepimizin SUV'den inişini en ön sıradan görüyor.

"Gününüzün tadını çıkarın Bay Byrne," diye takılıyorum uzaklaşmaya başlarken, ama Liam elimi tutup beni geri çekiyor.

Göğsüne gömölüyorum, sonra ağzı sıcak bir şekilde benimkine yapışıyor. Öpücük düpedüz sahiplenici ve sonunda nefes almama izin verdiğinde sırtıyor, "Sen de bebeğim."

Kızarmış yanaklarla lobiye girdim. Denise kaşlarını kaldırmış beni izliyordu.

"Günaydın Bay Byrne, Bay Gillen," diyerek Liam ve Will'i selamlıyor ve onlar asansöre yönelir yönelmez gözlerini bana daha da dikeyor. "Birinin bana söyleyecek çok şeyi var." Gözleri Declan'a kaydı. "Size yardımcı olabilir miyiz efendim?"

"O benimle birlikte. Declan. Denise." Onları hızlıca tanıştırdım. "Onun için nereden fazladan bir sandalye bulabilirim?"

"Oturmayacağım." Lobiye ve dışarıyı net bir şekilde görebileceği duvara doğru ilerler.

"O seninle mi?" Denise soruyor.

Telefonumu çıkarıp çantamı alt çekmeceye yerleştiriyorum. Oturuyorum, sonra cevap veriyorum. "Evet, o benim korumalarımından biri."

Denise bana sadece göz kırıyor.

"Çok şey oldu," diye başlıyorum, o da başını sallıyor. "Bir

haftadan biraz fazla bir süre önce Finn bana saldırdı ama kaçtı.

Liam, Finn bulunana kadar beni korumaları için muhafızlar ayarladı," diye kısa versiyonunu anlatıyorum.

Denise bana bakakaldı. "Vay anasını be kadın. Bu tam olarak ne zaman oldu?"

"Yönetim kurulu toplantısının olduğu Cuma günü."

"Çok üzgünüm," diye nefes alıyor. "İyi misin?" Başımı sallıyorum, dudaklarım yukarı kıvrılıyor. "Liam sağ olsun." "Yani sen ve Bay -Bana Dokunma-?"

Yanaklarım kızarak kıkırdadım. "Çok hızlı oldu. Başım hâlâ dönüyor."

"Öyle diyebilirim. Hâlâ Will'i beni yemeğe götürmesi için ikna etmeye çalışıyorum," diye mırıldanıyor, sonra gözleri açılıyor. "Ona nasıl olduğunu sormayı unuttum. İyi bir arkadaşını kaybetti."

Doğru. Will randevularını iptal etmek zorunda kaldı.

Kederin acısı vuruyor ve dalganın içimden geçmesine izin veriyorum. "Babamdı. Saldırıdan sonraki Cumartesi günü kalp krizi geçirdi. Cenazesi geçtiğimiz Pazartesi günü yapıldı."

Denise'in yüzü şok ve şefkatle doluyor, sonra beni kucaklamak için kendine çekiyor. "Çok üzgünüm Kiara. Kahretsin, çılgın bir hafta geçirdin." Bıraktıktan sonra, "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Liam her şeyi halletti." "Yani siz bir çift misiniz?" diye soruyor.

"Evet." Gülümseme yüzüme geri döndü.

Liam Byrne ile çıkıyorum.

Dahili hat çalıyor ve aramayı cevaplayarak "Kiara konuşuyor" diyorum.

"Ben İK'dan Gina. Lütfen yukarı gelin."

"Tamam." Görüşmeyi sonlandırıp ayağa kalkarken Denise'e kaşlarımı çatıyorum. "İK'ya gitmem gerekiyor."

"Muhtemelen devamsızlık yaptığınız günler için bir form imzalamanız gerekiyor." "Doğru." Asansöre doğru yürüdüğümde asansör açıldı ve Will ortaya çıkıyor.

"Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?"

İki mi?

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Declan'ı tam arkamda görüyorum. Dikkatimi tekrar Will'e çevirerek, "İK'ya kadar" diye cevap veriyorum.

Küçük alana adım atarken Declan'a tekrar bakıyorum.

"Rahatlayabilirsin Kiara. Ben burada yokmuşum gibi davran."

Declan'a gülümseyerek, "Ne zamandır Liam için çalışıyorsun?" diye soruyorum.

"On altı yaşıma girdiğimden beri."

"Şimdi kaç yaşındasın?"

"Otuz bir." Declan kapılar açıldığında bana bakıyor ve "Beni baban eğitti, bu yüzden seni koruyabilecek kapasiteden daha fazlasına sahibim" diyor. Benim çıkmamı bekliyor, sonra da peşimden geliyor.

Gina'nın ofisine girdiğimizde bize gülümsüyor. "Unutmadan, Liam Declan'ın giriş kartı olmasını istiyor. Kısıtlama yok."

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" Onunla Declan'ın arasını işaret ederek soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor Gina. "Liam'ın diğer işlerinden haberim var."

Tamam. Başka kim biliyor?

Bir formu işaret ederek, "Burayı benim için imzalayın. Kaybınız için üzgünüm. Jimmy baban mıydı?"

Başımı sallıyorum ve bir kalem alıp formun izin aldığım günler için olup olmadığını kontrol ettikten sonra satıra imzamı atıyorum.

Gina imzalı belgeyi alırken bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Hepsi bu kadar."

Asansöre doğru yürürken Declan'a "Bütün gün ayakta kalabilecek misin?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Orada değilmişim gibi davran."

Başımı sallıyorum, bunu yapmaya hiç niyetim yok. "Yanımdan ayrılmayacağına göre, seni tanımayı tercih ederim. Belki arkadaş bile olabiliriz."

Korumalarımınla gerçekten iyi geçinmek istiyorum.

Asansöre girmemi beklerken ağzının kenarı kalkıyor. "Bu hoşuma giderdi."

Bölüm 35

Liam

Kiara'yı Chicago'da bırakmak istemediğim için onu Rahiplikle görüşmek üzere Los Angeles'a getirdim.

Jimmy'nin cenazesıyla ilgilenebilmem için adamlar toplantıyı bir hafta erteleme nezaketini gösterdiler.

Declan ve ekibi geceyi geçireceğimiz otelde Kiara'yı korurken, ben de Rahiplik'in her zaman bulunduğu lüks bara gidiyorum.

Bizim için ayrılmış özel odaya girdiğimizde havayı deri ve güç kokusu dolduruyor. Bu toplantılar öncelikle hepimizin teması içindir.

Diğer başkanlar masanın etrafına çoktan oturmuşlardı ve ben de oturarak, "Üzgünüm, geciktim. Kiara'yı otele bırakmam gerekiyordu."

Luca bir kıkırdama çıkarır. "Yani bu doğru mu? Yuva mı kuruyorsun?"

Başımı sallıyorum, ağzımın kenarı kalkıyor. "Evet."

Nikolas, "Bir kadına aşık olmasını beklediğim son kişi sensin," diye yorum yapıyor.

"İkimiz yaparız."

Gabriel bana sadece yarım bir gülümseme sunuyor. Burada toplanan tüm grup içinde en sessiz olan o. İnsanlarla pek aram olmayabilir ama Gabriel bunu bambaşka bir seviyeye taşıyor.

Nikolas'ın Sicilyalıların icabına bakmasına yardım ettiğimizde onunla birlikte savaşmak aramızda bir bağ oluşturdu. O benim arkamı kolladı, ben de onun.

Bir garson siparişlerimizi alıyor ve biz içecekleri beklerken Viktor "Finn'den haber var mı?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Henüz değil, ama yakında onu bulacağım." Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Luca sorar.

"Hayır, ben hallediyorum." Bu kişisel ve kendi başıma yapmam gereken bir şey.

Servis görevlisi içkilerimizi getirdikten ve kapı arkasından kapandıktan sonra Luca boğazını temizliyor. Toplantıları her zaman o yönetir. "Gündeme getirmek istediği bir sorunu olan var mı?"

Hepimiz başımızı sallıyoruz, ama sonra Viktor kıkırdıyor. "Rosalie vahşi biri. Bir kadını nasıl evcilleştireceğinize dair bir ipucunuz var mı?"

Gabriel boğazından hırıltılı bir ses çıkarır. "Onun büyükbabasını ve amcasını öldürdük. Herhangi bir ipucunun işe yarayacağından şüpheliyim."

"Onu tutuyor musun?" Nikolas soruyor.

Viktor başını sallar. "Onu tam olarak kışının üstüne atamazsın." Gözlerindeki sahiplenici bakışı kaçırmıyorum.

Evet, kızın gitmesine asla izin vermez.

"Konuşacak gerçek bir iş var mı?" Gabriel Rolex'inin saatini kontrol ederek sorar.

"Yarın Seattle ve Chicago'ya silah sevkiyatı yapacağım. Kanada'ya gidecekler." Luca Nikolas'ı işaret ediyor. "Kamyonların sınıra ulaştığından emin olun."

"Olur," diye mırıldanıyorum. Gabriel sadece başını sallıyor.

Luca her bir üyenin iş ilişkilerini soruyor, sonra sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Altı aylığına İtalya'ya gidiyorum. Arnavutlar benim bölgeye doğru ilerliyor." Viktor'a başıyla selam veriyor. "Bana ulaşamazsanız Viktor'u arayın."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Nikolas sorar.

"Hayır, İtalyan mafyası onları halleder."

Sohbet iş dünyasından uzaklaşıyor ve içkilerimizin tadını çıkarıyor, sosyalleşiyor ve bir süre dinleniyoruz.

Viktor son votkasını da bitirdikten sonra ayağa kalkarak toplantının sona erdiğini işaret etti. "Rosalie evimi ateşe vermeden önce geri dönmeliyim."

Kıkırdayarak ayağa kalktım ve ceketimi ilikledim. "Yani, üç ay içinde buluşma yok mu?"

Luca başını sallar. "Döndüğümde buluşuruz."

Hepimiz odadan çıkıyoruz, Kiara'ya geri dönmek için duyduğum aciliyet daha hızlı yürümemi sağlıyor.

Telefonum çalmaya başlıyor ve cebimden çıkarıp cevap veriyorum, "Liam."

"Sen ve Finn hakkında duyduklarım da ne?" Babam tersledi.

"Seni ilgilendirmez," diye homurdanıyorum cihaza doğru. Adamdan neredeyse bir yıldır haber almadım ve şu anda kesinlikle ona ayıracak vaktim yok.

"Onu yalnız bırakacaksın. Gemma mutlu değil."

Karanlık bir kahkaha attım. "Karının ne düşündüğünü umursadığımı mı sanıyorsun? Benim işime karışma."

"Beni oraya geri getirmek zorunda bırakma," diye tehdit ediyor.

Kiralık aracın yanında durduğumda bedenim öfkeyle titriyor. "Benim bölgeme ayak basarsan Finn'le aynı muameleyi görürsün. Bu *ail*e artık sana ait değil. O kadın için bize sırtını döndün, şimdi sonuçlarına katlanacaksın."

Sonunda adama nasıl hissettiğimi söyleyebilmek beni özgürleştiriyor. Bana hiç babalık yapmadı. Beni lanet bir dadı büyüttü. Benimle sadece tek bir şey için ilgilendi, o da mafyanın başına geçecek bir asker yetiştirmekti.

"Bana sırtını mı dönüyorsun?" diye bağılıyor, ses tonunu öfke kaplıyor.

"Bana uzun zaman önce sırtını döndün. Ben sadece iyiliğinin karşılığını ödüyorum." Bu konuşma bittiğinde mırıldandım, "Chicago bana ait. Seni bir daha görürsem, Glock'umun namlusuna bakıyor olacaksın."

Aramayı sonlandırıyorum ve elimi arabanın tavanına koyarak içimde kaynayan öfkeyi yatıştırmak için derin nefesler alıyorum.

Bitti. Artık nasıl hissettiğimi biliyor ve ben de bunu geride bırakıyorum.

Oteldeki süite döndüğümde Kiara'yı bir yemek programı izlerken, Declan ve diğer adamları da kızarmış tavukla karınlarını doyururken buluyorum.

"Eğleniyor musunuz?" Ceketimi çıkarırken soruyorum, omuzlarım Owen Byrne ile yaptığım konuşmadan dolayı hâlâ gergin.

Artık onu babam olarak görmeyi reddediyorum.

Kiara ayağa kalkıyor ve yanıma gelerek kollarını belime doluyor, bana sarılıyor.

"Evet," diye mırıldanıyor Waylon bir lokmanın etrafında.

Kiara'nın saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Yatmaya hazır mısın?"

Başını sallıyor ve yatak odasına doğru yürürken, "İyi geceler çocuklar," diyor.

Hepsi yemeğe tekrar dalmadan önce iyi geceler dilemek için duraklar.

Yatak odasına girip kapıyı kapattım. Kiara elimi tutuyor ve beni yatağa doğru çekerek, "Toplantı iyi geçti mi?" diye soruyor.

"Evet."

Oturmamı işaret etti, ben de oturdum. Ona sorgulayan bir bakış attığımda, "Neden üzgün görünüyorsun?" diye sordu.

Telefon konuşmasını tekrarlamak istemediğim için başımı sallıyorum. "Bir şey yok."

Başını sallayarak kalçalarımın arasına diz çöktü. "Biraz stres atmana yardım edeyim."

Bir kahkaha attım. "Öyle mi?"

Bana muzip bir gülümseme verdi. "Gömleğini çıkar."

Bu işin gidişatını sevdim.

Ben düğmeleri çözerken Kiara kemerimi çıkarıyor. Takım elbise pantolonumun düğmelerini açıyor ve fermuarını indiriyor, kumaşı çekiştiriyor. Pantolonu üzerimden çekebilmesi için kıcımlı kaldırıyorum.

Beni çıırılçıplak bıraktığında, tekrar kalçalarımın arasına yerleşiyor ve önümde diz çökmesi bir şeyler yapıyor.

İçimdeki.

Tanrım, o çok güzel.

Parmakları sikimin etrafını sarıyor ve beni okşamaya başlıyor. Kendime mastürbasyon yapmıştım ama hiçbiri onun elinin üzerimde olması kadar iyi hissettirmemişti.

"Soyunacak mısın, bebeğim?"

Başını sallıyor, sonra dudakları ayrılıyor ve ben daha ne yaptığını anlayamadan beni ağzına alıyor.

Yüce İsa.

Bir elimi yatağa koyarak kendimi desteklemek zorunda kalıyorum. Vücudumu kontrol edemeyince kığım kalkıyor ve daha derine itiyorum. "Kahretsin," Kiara sikimin üzerinde çalışmaya devam ederken, sıkılmış dişlerimin arasında öğütüyorum.

Gözleri benimkilere dikilmiş, dudakları penisimin etrafında gerilmişti ve bu manzara tüm kontrolümü kaybetmeme neden oldu. Diğer elimle saçlarını tutarak daha sert itmeye başladım. Gırtlığı her darbede sikimi kavırıyor ve saniyeler içinde çözülüyorum.

Tanrım.

Sertçe boşalırken kendimi durduramıyorum, kığım sıkılıyor, sikim zonkluyor. Görüşüm kararıyor, o beni emip kuruturken vücudumdaki her kas geriliyor.

Nefesim kesilmiş ve felç olmuş bir halde yatağa yığılıyorum. Kiara şaftımı yalıyor, dili hassas başın etrafında dönüyor, sonra ayağa kalkıyor ve üzerime eğiliyor. "İyi misin?"

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "İfade altında..."

Şişmiş dudaklarında gururlu bir gülümseme belirliyor. Kolumu kaldırıyorum, parmaklarımı boynunun arkasına doluyorum ve onu üstüme çekiyorum. Ağızım onunkini alıyor

ve orgazmımın tadına varıyorum.

Bu kadın söz konusu olduşunda kendimi asla kontrol edemeyeceğimden korkuyorum.

O bana sahip. Bu hayatta

ihtiyacım olan tek şey o.

İhtiyacım olan tek şey o.

Yuvarlanma onu üzerinde üzerine onu Geri,
benim eller Açlıkla vücudunu keşfediyorum,
ona hükmederken öpücük düpedüz kirli.

Tam da kadınımın sevdiği gibi.

Bölüm 36

Kiara

Denise'in fincanını bırakıp oturuyorum ve kendi kahvemden bir yudum alıyorum.

"Peki, Bay Byrne ile aranız nasıl?" diye soruyor fincanı dudaklarına götürürken.

Anında aptal gibi sırtıtıyorum. "Çok iyi." Başımı sallıyorum. "Bu gerçeküstü. Yemin ederim adam Beyaz Atlı Prens."

Dahili hat çalışıyor ve kocaman bir gülümsemeye cevap veriyorum, "Kiara konuşuyor."

"Hmm... nasıl aşağıda olabilirsin ve ben seni şimdiden özledim?"

Sırtıtışım genişliyor, yanaklarım ısınıyor. Boğazımı temizleyerek, sahip olduğum en profesyonel ses tonunu kullanıyorum: "Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Byrne?"

"Tanrım, kadın. Ben işle uğraşırken senin masamın altında diz çöküp sikimi yalamanı istiyorum."

Aman Tanrım.

Elimle yüzümü yelpazeliyorum, bana gülmeye başlayan Denise'e hafifçe arkamı dönüyorum.

"Şu anda çalışmamı gerçekten zorlaştırıyorsun," diye fısıldıyorum.

"Zor olan tek şey bu değil bebeğim. Denise'i yukarı gönderebilir misin? Başı dertteymiş gibi görünsün."

Yasss! Terfisini alıyor.

"Tabii ki. Ona söyleyeceğim." Yüzümü endişeli bir ifadeye zorluyorum ve Denise'e dönerken gözlerimi büyütüyorum. "Koşsan iyi olur. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın duymamıştım."

"Ne?" diye şaşkın şaşkın bakıyor. "Bana mı? Neden?"

Sandalyesini iterken ses tonumu ısrarcı tutuyorum. "Git, kadın! Kendini kaybetmeden önce."

Denise ayağa kalkıp asansörlere doğru koşmaya başladı ve o içeri girer girmez sandalyemde geriye doğru yığıldım, sonra duvara yaslanmış olan Declan'a sııttım. "Terfi alıyor."

"Hmm," diye mırıldanıyor, gözleri ön girişteki cam duvardan ayrılmıyor.

Parti bozan.

Bakışlarımı tekrar asansöre çeviriyorum, Denise'in iyi haberlerle geri dönmesi için şimdiden sabırsızlanıyorum.

Kapıların açılması biraz zaman alıyor ve Denise elinde bir zarfla bana doğru koşarak dışarı çıkıyor. Sandalyemden fırladım ve onu yarı yolda karşılayıp sarıldım.

"Bunu fazlasıyla hak ediyorsun," diyorum heyecanla. "Senin adına çok mutluyum."

Bir aşağı bir yukarı zıplıyor, mutlu bir çığlık atıyor ve sonra zarfı yüzüme doğru itiyor. "Bak! CEO'nun asistanı! Aman Tanrım!"

Zarfı alıp terfi mektubunu okudum, sonra ikimiz de çığlık attık.

"Ne oldu?" Will aniden sorar.

Denise mutlu bir ılık daha atıyor, sonra Will'e saldırıyor, neredeyse kollarına atlıyor.

"Terfi etti," diyorum ve onları kutlama yapmaları için biraz yalnız bırakmak isteyerek masaya dönüyorum.

Will, Denise'i mutfaa kadar taşımak zorunda kalır ve orada yalnız kalırlar.

Bugün güzel bir gün.

Declan'a tekrar sırtıyorum ve bu sefer yüzünde bir glmsemi var. "Bu gece şansı yaver gidiyor."

"Dostum, ciddi mi?" Ona kaşlarını çatıyorum. "Aklın oraya mı gitti?"

"Aklımın yaşadığı yer orası," diye mırıldanıyor ve dikkatini kaldırımı taramaya veriyor.

Göğsümde hâlâ kabaran heyecanla işe geri dönüyorum, özellikle de resepsiyonda bir süre yalnız çalışacağım için yükün önüne geçmek istiyorum.

On dakika sonra Will, yüzünde geniş bir glmsemi, saçları dalgalanmış bir halde lobinin zemininde yürüyor.

Denise elbisesiyle oynarken göründüğünde bir kahkaha patlattım.

Declan, "Boş ver, birinin şansı yaver gitti," diye mırıldandı. "şşt!"

Neyse ki Denise, Declan'ın söylediklerini duymuyor. Oturuyor, profesyonel görünmeye çalışıyor ama gözleri benimkilerle kilitlendiğ anda yüzüne bir glmsemi yayılıyor ve sandalyesinde geriye doğru yığılıyor. "Tek kelime etme."

"Dudaklarım mühürlü." Kaşlarını ona doğru sallıyorum. şakacı bir şekilde omzumu itiyor.

"Dur."

"Uh-hmm." İşime geri dönüyorum, lobideki atmosfer o kadar hafif ve mutlu ki, hiçbir şey bunu bozamaz.

Öğle yemeği vakti geldiğinde ayağa kalkıyorum ve "Şarküteriden bir şeyler almamı ister misin?" diye soruyorum.

Denise başını sallar. "Yemek yiyemeyecek kadar mutluyum." Birkaç dakikada bir onu terfi mektubunu okurken yakalıyorum.

Alt çekmecedan çantamı alıyorum ve telefonumu içine koyarak binadan çıkmadan önce Declan'ı bekliyorum. Şarküteriye giden kısa mesafeyi yürürken Waylon ve diğer korumalar da arkamızdan geliyor.

Declan aniden, "Onun adına gerçekten mutlusun," der.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Tabii ki. O benim arkadaşım." "Siz iyi insanlarsınız Kiara."

Neredeyse eve gitme vakti geldi ve ben dakikaları sayıyorum.

Lanet olsun, günün bitmesi için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

Sadece Liam'la akşam yemeğinin tadını çıkarmak, onun yanına kıvrılmak ve onunla sıkıcı haberleri izlemek istiyorum.

Denise eşyalarını toplamaya başladı, sonra bana baktı. "Burada tek başına iyi olacak mısın?"

"Evet, ayrıca bir telefon kadar uzaktasınız."

Telefonumu elime aldım ve mesajlarımı kontrol ettiğimde iki mesaj gördüm.

Annemden geleni açıyorum.

Özledim seni. Yakında öğle ya da akşam yemeği için bir araya gelecek miyiz?

Hemen bir cevap yazıyorum.

Cumartesi mi? Navy Pier'e gidip orada bir şeyler yiyebilir miyiz?

Annem hemen cevap verir.

Bu bir randevu xxx

Sohbetten çıkıp diğer metni açarken ağzımın kenarı kalkıyor.

Senin dairen.

Kaşlarımı çatarak, acaba mesajı bina sahibi mi gönderdi diye merak ettim. Bir video var. Yapılacak onarımlarla ilgili bir sunum olabileceğini düşünerek oynat tuşuna basıyorum.

Zamanı gelmişti.

Görüntüler oturma odamı göstererek başlıyor, sonra yatak odama geçiyor. Kaydı yapan kişi şifonyerime gidiyor ve bir çekmeceyi açarak iç çamaşırlarımı çıkarıp yatağın üzerine atıyor.

Ne oluyor be?

"Demek yaşadığınız çöplük burası?"

O sesi tanıyorum.

Buz yayılır aracılığıyla benim Damarlar, benim kalp anında göğsümde ağır bir şekilde gümbürdüyordu.

Kamera dönüyor, sonra Finn'in ereksiyonunun mide bulandırıcı görüntüsüyle karşılaşıyorum. Kendini okşuyor.

Midemde safra çalkalanıyor, nefeslerim sık ve hızlı gelirken yaşadığım şok içimi ürpertiyor.

*'Liam seni benden koruyamaz. Seni çok iyi
becereceğim.'*

O cuma gecesinin a n ı l a r ı , yaşadığım şokla karışarak
duygularımda kaotik bir karmaşa yarattı.

"Ne izliyorsun?" Denise görmek için daha yakına eğilerek
sorar.

I oturdonmuşçinde korku olarak Finn
boşalır üzerinde iç çamaşırım ve yatağım,
inleyerek, *'Kiara. Kiara. Kiara.'*

Denise cihazı elimden kaptı ve kapattı. "Tanrım, bu
iğrenç!"

Yumruklar.

Elleme.

Isırıklar.

Eli bacaklarımın arasındaydı.

Kolu bana sarılıyor. "Kiara?" Nefeslerim hızlanmaya
devam ediyor, travma tüm gücüyle geri geliyor. "Kahretsin,
Declan, yardım et!"

"Neyin var?" Diye sorduğunu duyuyorum, sonra her şey
katlanılamayacak kadar ağır geliyor ve bir hıçkırık kopuyor.

Hızla kalkıp acil durum merdivenlerine koşuyorum ve
nefes nefese kalıp hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar
merdivenleri tırmanıyorum.

"Kiara!" Declan arkamdan bağılıyor ama Liam'ın ofisine
girene kadar durmuyorum.

"Bebeğim?" diye sandalyesinden fırlıyor ve ben ona
çarpmadan önce kollarını açacak zamanı oluyor.

Ben güvendeyim.

Kolları beni sarıyor, sakinleşmeye çalışabilmem için
ihtiyacım olan güvenlik kozasını veriyor. Liam'a tutunarak
mücadele ediyorum

Kontrolünü yeniden kazanmak ve gözyaşlarını geri akıtmak için. "Ne oldu lan?" diye öfkeyle çıkışıyor. "Bilmiyorum," diye cevaplıyor Declan.

"Kahretsin... havaya... ihtiyacım var," diye soluk soluğa arkamdan koşuyor Denise. "Finn'den bir video. İğrenç bir şey," diye açıklıyor. "Mastürbasyon."

Panik ve korku geri çekilmeye başlıyor ama ben Liam'a olabildiğince yaklaşıyorum. "Sakın bırakma," diye fısıldıyorum, duygularımla nefes alıp veriyorum.

"Hiç şansın yok, bebeğim." Saçlarıma bir öpücük konduruyor. "Yanımdayım. Güvendesin."

Başımı sallıyorum, yanağım yeleğine ve gömleğine sürtünüyor.

Ben güvendeyim.

Sadece bir videoydu.

Finn bana ulaşamaz.

Bölüm 37

Liam

Aman Tanrım.

Saçlarına öpücükler kondurmaya devam ediyorum, sonra Declan'a bir bakış atıyorum. "Bana telefonu getir."

Dönüyor ve ofisten aceleyle çıkıyor.

"Ona içecek bir şeyler getireyim mi?" Denise sorar, endişesi yüzüne kazınmıştır.

Başımı salladım. "Gidebilirsin. Kapıyı kapat."

Yalnız kaldığımızda eğildim ve Kiara'nın çenesinden tutarak yüzünü kaldırdım. "Güvendesin, bebeğim."

O başını sallar, Kayıp Hıçkırıklar kaçısonu her çift saniye.

Lanet kalbim.

Onu tekrar göğsüme sarıyorum. "Ne yapabilirim?"

"Sadece sarıl bana," diye fısıldıyor.

O sakinleşip geri çekilene kadar istediğini yapıyorum. "Özür dilerim. Her şeyi geri getirdi."

Onun travmasını tetikledi. Öfke göğsümde patlıyor, o pisliği bitirme ihtiyacım kendi başına yaşayan bir güç haline geliyor.

"Özür dileme." Ellerimi yüzüne götürerek gözyaşlarını siliyorum.

Declan aceleyle ofise geri dönüyor ve telefonu uzatıyor. Elinden aldım ve kesinlikle

Herifin mastürbasyon yaptığını görmek istediğimden, o lanet şeyi olabildiğince sert bir şekilde fırlattım. Cihaz duvara çarparak paramparça oluyor ve beni tatmin etmiyor.

Finn'i lanet bir böcek gibi ezip geçeceğim.

Declan'a "Gidiyoruz," dedim.

O diğer adamlara haber vermek için ararken, ben de kolumu Kiara'ya doluyorum. Onu yanıma çekerek, "Hadi eve gidelim, bebeğim." diyorum.

"Evime gitmek istiyorum," diyor. Bana yalvaran bir bakış attı. "Eşyalarım. Onları oradan çıkarmak istiyorum."

Oradan ne istiyor olabilir ki?

"Başka bir gün."

Başını sallıyor, gözlerinde vahşi bir kararlılık yanmaya başlıyor. "Hayır. Eşyalarımı istiyorum. Onlar önemli."

"Anlıyorum ama bu gece olmaz Kiara," diyorum kesin bir ifadeyle. "Seni eve götürüyorum."

Çenesi titriyor. "Hepsi babamla ilgili anılarım, Liam."

Yüce İsa.

Mutsuz bir nefes vererek Declan'a bakıyorum, o da bana sadece omuz silkiyor. Piç kurusu hiç yardımcı olmuyor.

Kiara böyle bir durumdayken ona hayır diyemediğim için pes ediyorum. "Tamam. Ama sana orada sadece on dakika veriyorum."

"Tamam."

"On dakika, Kiara."

Çılgınca başını sallıyor. "Tamam. Sadece beş taneye ihtiyacım var. Sadece bir kutu istiyorum, sonra asla geri dönmek zorunda kalmayız," diye sızlanıyor.

Videodaki travma onu sürüklemekle tehdit ediyor.

Eğer kutu onu daha iyi hissettirecekse, o zaman gidip alırız.

Byrne Enterprises'dan ayrılırken, Kiara'nın isteğini kabul ettiğim için şimdiden pişmanlık duyuyorum. Dairesine gitmenin zamanı değil. Finn'in onu maruz bıraktığı travmanın hasar kontrolünü yapabileceğim evde olması gerekiyor.

Cipi apartmanın önüne park ettiğimde Declan ve ekibi arkamızda durdu. Çift park etmiş olmamız umurumda bile değil.

"On dakika," diye hatırlatıyorum Kiara'ya. Hâlâ bir hayalet kadar beyaz ama duygularını kontrol altına almış görünüyor.

Araçtan inerek elini tutuyorum ve bir yandan da etrafı tehditlere karşı sürekli tarıyorum.

"Ezra, Ryan, binanın girişinde nöbet tutun," diye emrediyorum. "Declan, sen ve Waylon bizimle gelin."

Kiara'nın elini sıkıca tutuyorum. "Hadi kutunu alalım, bebeğim."

Koridorda yürürken Kiara'nın dairesinin kapısının ardına kadar açık olduğunu hemen fark ediyorum. Geri çekil diye bağırmak üzereyken benden kurtuluyor ve koşarak lanet olası daireye giriyor.

"Kiara!" Bağırıyorum, arkamdan Glock'umu çekerken onun peşinden fırlıyorum.

Onu yatak odasına kadar kovalıyorum ve ben onu yakalayamadan dizlerinin üzerine çöküp yatağın altından bir ayakkabı kutusu çıkarıyor. O lanet şeyi bir bebekmiş gibi göğsüne bastırıyor.

Sonra yatağın üzerine sağılmış iç çamaşırlarını fark ettim
ve... *bu döl mü?*

Gözlerim duvara dikildi.

Sen benim olacaksın.

Tanrım.

Kiara'nın kolunu tutup onu kendime doğru çekiyorum
ama yatağa ve duvara bakarken çok geç kalmış oluyorum.
Boğuk bir ses çıkardı ve Declan "Patron, gitmeliyiz!" diye
bağırduğında kollarımı ona sarmak üzereydim.

Kiara'nın kolunu sıkıca tutarak onu yatak odasından dışarı
itiyorum. Koridora çıktığımızda, onu daha sıkı tutarak
koşmaya başladım. Merdivenlerden inerken silahımı
kaldırdım.

Lobiye ulaştığımız anda Ezra daha hızlı hareket etmemizi
işaret ediyor. "Arabayla geçen biri vardı. Binayı izliyorlar."

Yüce İsa.

Videonun ne hakkında olduğunu tahmin edebiliyorum ve
şimdi izlemediğim için her zamankinden daha çok
pişmanım. Buraya gelmemem gerektiğini bilirdim.

"Siktir!" Kiara'yı binanın dışına sürüklerken öfkeyle
bağırdım.

Bu bir tuzaktı ve ben de tuzağa düştüm.

Bölüm 38

Kiara

Liam beni yolcu koltuğuna itiyor, emniyet kemerini takıyor ve kapıyı çarparak kapatıyor. Gözlerimi kocaman açarak arabanın ön tarafına doğru koşmasını izliyorum.

Direksiyonun arkasına kayıyor, sonra apartmanımdan hızla uzaklaşırken lastikler gıcırıyor. Kutuyu hızla ayaklarımın dibine itiyorum. Babamla ilgili tüm anılarımı içeriyordu. Onu öylece apartmanda bırakamazdım.

Omzumun üzerinden bakınca Declan ve diğer korumaların SUV'larıyla arkamızdan geldiğini görüyorum. Waylon silahının şarjörünü kontrol ediyor.

"Neler oluyor?" Sözlerime karışan şaşkınlıkla soruyorum.

Arabaya bir şey çarptı ve ben irkilerek bir çığlık attım.

"Bu lanet bir tuzaktı," diye ısıırıyor Liam sıkılmış dişlerinin arasından. "Bilmem gerekirdi. Kahretsин!" Bir elini direksiyona vuruyor.

Onu hiç bu kadar sinirli ve koltuğa yığılmış görmemiştim.

Onun hayatını tehlikeye attım.

Bunun farkına varmak, beni bir sarmalın içine sokan travma ve kederi parçaladı, sadece kutuyu almak istedim. Sadece birkaç günlüğüne Liam'ın evinde kalacağımı düşündüğüm için geride bırakmışım.

Kahretsин, bu benim hatam.

Kurşunlar cipin yan tarafına sıçradı. Çığlık atıyorum, sonra Liam'ın eli başımın arkasında ve yüzüm dizlerime değene kadar öne doğru itiliyorum.

"Yerde kal bebeğim," diye emrediyor, sesindeki tüm nezaket gitmiş ve yerine mutlak bir vahşet gelmiş.

Ne yaptım ben?

Arabaya daha fazla kurşun isabet ediyor ve camlar kırılarak sırtımdan aşağı cam yağıyor. "Liam," diye bağıriyorum, iyi olup olmadığını görebilmek için yüzümü çeviriyorum.

Kolunu camdan dışarı itiyor, ardından saldırganlara ateş ederken silah sesleri cipin içinde titreşiyor.

Yüce Tanrım. Savaş alanındaymışım gibi geliyor.

"Şerefsizler," diye homurdanıyor Liam, sonra direksiyonu sertçe sağa kırıyor, virajı son derece deneyimli bir yarış arabası sürücüsü gibi alırken patinaj yapıyoruz.

Vay anasını.

Bu gerçekten oluyor.

"Neredeyse geldik," diye mırıldanıyor. "Hadi, sikikler, bizi takip etmeye devam edin."

Gözlerim yüzüne gidiyor ve ağzını kıvıran acımasız gülümsemeyi görünce dudaklarım aralanıyor.

Bu aşık olduğum Liam değil. Bu adam mafyanın başı.

Sonunda farkına varır.

Babam beni bundan koruyordu.

Liam keskin bir virajı daha alıyor, ben kapıya doğru savrulurken vücudu koltukta bile kıpırdamıyor.

"Kendini hazırla," diye homurdanıyor Liam.

Bir şey SUV'a çarpıyor, metalin bükölme ve sıyrılma sesi geliyor. Aracımız ileri fırlarken gösterge paneline tutunuyorum, sonra tam bir daire çiziyoruz.

Liam'ın kolu pencereden dışarıda, birbiri ardına ateş ediyor, sonra tekrar hızlanıyoruz.

Silahını bana doğru itti. "Bölmede şarjör var. Yenisini tak."

Ne yapacağımı bilmeden silahı ondan alıyorum. Önümdeki bölmeden dolu bir şarjör çekerek, "Ne yapacağım?" diye soruyorum.

Liam uzanıyor, silahın üzerinde bir şeye basıyor, boş şarjör dışarı fırlıyor. "Diğerini de sok," diye emrediyor.

Dediğini yapıyorum, sonra silah elimden alınıyor.

Kahretsin.

Mutlak bir şok içinde kucağımdaki boş şarjöre bakıyorum. "Hazır ol," diye bağılıyor, sonra cip keskin bir şekilde savruluyor, ve aniden duruyoruz.

"Dışarı çık ve arkadaki çıkışa doğru koş," diye sertçe emrediyor Liam kapıyı açarken. "Defol buradan Kiara!"

Titreyen ellerimle kendi kapımı iterek açıyorum ve neredeyse SUV'den düşüyorum.

Gözlerim depoda geziniyor ve Liam'a yardım etmek için koşan adamları izliyorum. Üç siyah sedan girişin hemen yanında durdu.

Waylon kolumu tuttu, sonra beni dövüşün ters yönüne doğru sürükledi.

Ağır silah sesleri depoda yankılanıyor. Waylon başımı tutuyor ve beni örterken göğsüne bastırarak koşmak zorunda kalıyorum.

"Git! Git! Yürü!" Declan bağırıyor, sonra kolları beni ayaklarımdan çekip alıyor.

Waylon bizimle birlikte koşmayı bırakıyor ve Declan'ın omzunun üzerinden Waylon'ın silahını çekip bağırmasını izliyorum, "Onu buradan götürün. Ben onları geride tutacağım."

Yüce Tanrım.

Gözlerim ciplerin yanındaki adamların üzerinde gezinerek Liam'ı arıyor. Onu bulamıyorum, bu da panik ve korkunun göğsümde patlamasına neden oluyor.

"Liam!" Çığlık atıyorum. "Dur, Declan!" "Hiç şansın yok prenses," diye homurdanıyor.

Mücadele etmeye başladım ve bedenimi kollarından kurtarmayı başardım. Yere düşüp ayağa kalkıyorum ve Declan'ın etrafından dolanıyorum. "Liam!" diye bağırarak kavgaya doğru geri koşuyorum. Adamlar birbirlerine ateş ederken ve cesetler yere düşerken çılgınca onu arıyorum.

Ölüm ve yıkım bir korku filminden fırlamış gibi önümde akıyor.

Declan beni tutuyor, bedenim tekrar havalanıyor ve omzunun üzerinden fırlatılıyorum. Gözlerimi ön girişteki savaştan ayırmamaya çalışıyorum ama Declan çıkışa doğru dalarken o da kayboluyor.

Geriye doğru savruluyorum, ayaklarım sertçe yere çarpıyor, sonra Declan beni hurda metal labirentine doğru çekerken koşmaya başlıyorum.

Beni labirentin derinliklerine götürüyor, sonra da ezilmiş büyük bir araba yığınının arkasından yere itiyor. "Yerde kal," diye nefes alıyor.

Silahını harekete hazır halde tutarak önümde duruyor ve metalin etrafını gözetliyor.

Çakıllar avuçlarıma batıyor, nefeslerim boğazımı yakıyor.

Liam.

Gözlerim kapanıyor ve tek gördüğüm ceset ve kan görüntüleri oluyor. Tek duyduğum silah sesleri.

Liam.

Yoğun suçluluk duygusu kalbimi göğsümden söküp atıyor.

Bu benim hatam.

Bunun bir tuzak olduğunu bilmiyordum. Sadece anı kutusunu istiyordum.

Yine de benim hatam, bu gece bir sürü adam ölüyor.

Bölüm 39

Liam

Yanıma düşen her beden kalbime bir yumruk atıyor.

Tam bir kan banyosu, ama karşılık verdik ve peşimizden gelen on iki Sicilyalı'yı öldürdük.

Endişelenecek on iki şerefsiz daha azaldı.

Kiara.

Collin son adamı da indirdiğinde kolum yavaşça yanıma düşüyor, aşırı yorgunluk damarlarıma dolan adrenaline savaşıyor.

Gözlerim düşmanlarımdan cesetlerini tarıyor, sonra etrafımdaki düşmüş adamlarıma bakıyorum.

Aaron. Sebastian. Nolan. Silas. Gavin.

Kardeşlerim.

Yoğun kayıp bir gelgit dalgası gibi bedenimi sarsıyor.

"Kanaman var," diyor Collin. Kolumu tutuyor ama gözlerimi düşen adamlarımdan ayıramıyorum. "Sadece bir sıyrık." Cevap vermeyince, "Patron?" diye soruyor.

Kederden sıyrılıyorum ve saldırıdan kurtulan adamların her biriyle göz göze geliyorum. "Kendi başımızın çaresine bakın ve lanet Sicilyalıları yakın," diye emrediyorum.

Gözlerimi Collin'e çevirerek elimi ensesine götürüyorum. Tanıdık bir iğrenme hissi tenimde dalgalanıyor,

Ama o sadece 18 yaşında ve şimdiden en iyilerimden biri. Çocuğu yakınıma çekerek, "İyi iş çıkardın." diyorum.

Onu bıraktım ve Waylon'a doğru yürümeye başladım. "Kiara nerede?"

Çıkışa doğru başını salladı, sonra da beni depodan dışarı kadar takip etti. "Declan?" Bağıriyorum.

"Temiz mi?" diye sesleniyor hurdalığın yönünden.

"Evet. Dışarı çıkın."

Önce Declan'ı görmeyi bekliyorum ama Kiara bir araba yığınının arasından uçarak geliyor. "Liam!" Bana çarptı, sonra da saçmaladı, "Çok üzgünüm. Bilmiyordum. Özür dilerim."

Bir kolumu omuzlarına doluyorum, ölen adamlarımın cansız yüzlerinin görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor.

O güvende.

"Özür dilerim," diye inliyor.

O güvende.

"Hadi eve gidelim," diye mırıldanıyorum, adrenalin azalırken yorgunluk hızla çöküyor.

Collin ve diğer adamlar, ölü Sicilyalıları depodan çıkarıp sedanlara yükleyerek hep birlikte SUV'lara geri dönüyoruz.

Yolcu kapısının yanında durup Kiara'nın içeri girmesini bekledikten sonra kapıyı çarparak kapatıyorum.

Bu benim hatam. Kiara daha iyisini bilmiyordu çünkü ona mafya hakkında tek bir şey bile öğretmedim.

Bu gece değişiyor.

Cipin etrafından dolaşıp direksiyonun arkasına geçiyorum. Motoru çalıştırıp Kiara'nın elindeki kutuya bakıyorum.

Ayaklar.

Aracı geri vitesle takıyorum ve bizi depodan çıkarıyorum. Çatı katına dönüş yolumuz ezici bir sessizlikle dolu ama henüz konuşmaya cesaret edemiyorum.

Kayıp çok taze ve bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var.

Kiara'dan dalga dalga gelen endişeyi hissedebiliyorum ama şu anda onu teselli edecek gücüm yok.

Aaron. Sebastian. Nolan. Silas. Gavin.

Gelen bir çağrı dikkatimi çekiyor ve ekranda Will'in adını görünce direksiyon simidindeki düğmeye basıyorum. "Hurda metal deposuna gitmen gerekiyor."

"Ben zaten buradayım. Ne oldu lan?" diye soruyor, sözlerini inançsızlık kaplıyor.

"Finn Kiara'nın dairesine bir tuzak kurdu. Destek için depoya gittim."

"Sen iyi misin? Collin kurşun yediğini söyledi." Kiara'nın gözleri bana kaydı. "Ne?"

"Şimdi olmaz," diye mırıldandıktan sonra Will'e, "Depodaki her şey halledilir halledilmez, o lanet dairenin kira kontratıyla ilgilenmeni ve orayı boşaltmanı istiyorum," dedim.

"Tamam."

"Adamlarımızın ailelerinin ödemelerini aldığından emin olun." "Yapacağım." Will nefesini içine çekti. "İyi misin?" "İyi olacağım."

Aramayı sonlandırıp aracı bodruma yönlendiriyorum.

"Vuruldu mu?" Kiara soruyor, sesi ihtiyatla dolu.

Kapıyı iterek açıp dışarı çıkarken "Bir şey yok," diye mırıldanıyorum. Kapıyı çarparak kapattım ve Kiara'yı bekleyerek elini tuttum ve kolunun altındaki kutuyla asansöre doğru yürüdüm.

Çatı katına adımımızı atar atmaz onu bırakıyorum ve oturma odasının yan tarafındaki dolaba doğru ilerliyorum. Kendime bir viski doldurup içiyorum.

Tanrım.

Adamlarım.

Kiara ölebilirdi. Lanet olsun.

Ellerimi dolaba dayayarak başımı eğiyorum ve bu gece yaşadığım kayıpla başa çıkmaya çalışıyorum.

Kederi kalbimin en karanlık köşesine iterek başımı kaldırıyorum ve dolaptan uzaklaşarak Kiara'ya dönüyorum.

Yüz hatları endişeyle gerilmiş, kolları beline sarılmış. "Koluna bakabilir miyim? Lütfen."

Kan lekesine bakıyorum, sonra başımı sallıyorum.

İlk yardım çantasını alıyor, sonra da kanepeyi işaret ediyor. "Gelip oturur musun?"

Yeleğin düğmelerini açıp çıkarıyorum ve oturmadan önce yere bırakıyorum. Gömleğimi de çıkarıp pencereden şehrin ışıklarına bakıyorum.

Onu kaybedebilirdim.

Kiara yanıma oturuyor, antiseptik bir mendil çıkarıyor ve et yarasını nazikçe temizliyor. "Acırsa bana söyle," diye fısıldıyor.

Ona bakıyorum, solgun yüzünü inceliyorum. "Bir numaralı kural; asla kimseye güvenme."

Başını sallıyor.

"Her şey bir tuzak olabilir. Her zaman tetikte olmalısınız."

"Tamam."

"Asla silah seslerine doğru koşmazsın. Ondan mümkün olduğunca uzağa git."

Başını kaldırıyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Seni geride bırakmamı bekleyemezsin, değil mi?"

"Bu gece beş adam kaybettim ve bu çok acı verici Kiara. Ya seni kaybetseydim?" Başımı sallıyorum. "Declan'ı dinle ve kaç. Hem işimi yapıp hem de senin için endişelenemem."

Aynı fikirde olmadığını görebiliyorum ama en azından başını sallıyor.

"Şu anda Sicilyalılarla savaşıyoruz. Finn, birkaç ay önce Toronto'da çoğunu yok ettikten sonra kalan adamları topladı."

Ona mafyayla ilgili her konuda hızlandırılmış bir kurs vermemi dinlerken yarasını temizlemeye devam ediyor.

"Adamlarınız için üzgünüm," diye fısıldıyor. Sertçe yutkunuyor ve gözlerime bakarak devam ediyor: "Yaşadığınız kayıp için bir mazeret olmadığını biliyorum ama bunun olacağını bilmiyordum."

"Tabii ki bebeğim. Hepsi benden." Kutuya başımı salladım. "Bana kutuda ne olduğunu göster."

"Bir dakika." Pazıma bir bandaj sarıyor, sonra kalkıp kutuyu fuayede bıraktığı yerden alıyor. Tekrar oturmaya geliyor ve kapağı çıkarıyor.

İçine bakıyorum, sönmüş bir balon görüyorum, Jimmy'nin Kiara ile birlikte güldüğü çok daha genç bir fotoğraf. Fotoğraftaki Kiara dört yaşından büyük olamaz, ağzını çikolatalı dondurma kaplamış. Küçük bir taç, iki şişe kapağı ve çeşitli başka şeyler var.

"Hepsi benim anılarım. Babamı her gördüğümde."

Benim için sıradan şeyler, ama onun için Jimmy ile geçirdiği her an. Bu onun tüm geçmişi.

Keder başımızın üzerinde ağır bir şekilde asılı duruyor.

İçimi çekerek kanepeye yaslanıyorum. "Bana sönmüş balonun arkasındaki hikâyeyi anlat."

Bana mutlu bir şey söyle.

"O gün benim doğum günümdü. Beş yaşındaydım. Babam bunu havaya uçurdu." Dudakları hüzünlü bir gülümsemeye kıvrılıyor. "O zamanlar hala sigara içtiği için neredeyse bir ciğerini parçalıyordu." Bana baktı. "Hiçbir doğum gününü kaçırmazdı."

Kutuyu sehpanın üzerine bırakıyor, sonra bana dönüyor. "Adamlarınız için çok üzgünüm."

Başımı salladım. "Yaşadığımız hayat bu."

"Babamın beni mafyanın yanında istememesinin sebebi."

Jimmy'nin onu neden sakladığını şimdi anlayarak başımı sallıyorum. "Ama sen beni korudun."

Başımı salladım. "Ve Chicago. Finn devralmak istiyor." Burnunu tiksintiyle kırıştırıyor.

Ama yapmayacak.

Şehrim ve kadınıma el sürmesine asla izin vermeyeceğim.

Kolumu kaldırarak Kiara'nın omuzlarına doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Nasılsın

olan biten her Şeye dayanabiliyor musun?"

Kolunu belime dolayarak bedenime daha da yaklaşıyor.
"Başım d6n6yor."

Ben de 6yle d6ř6n6rd6m. Bug6n lanet bir g6n oldu.

Silahlı çatışmayı bir kenara bırakın, sadece video bile onu travmatize etti. Onu daha yakına 6ekiyorum, b6ylece bana sarılıyor, sonra g6ğs6me yaslanmasına izin veriyorum.

Elimi sırtında aşağı yukarı gezdirirken saçlarına, şakaklarına ve yanaklarına 6p6c6kler kondurmaya devam ediyorum. "B6t6n bu saçmalıkları bitirir bitirmez, seni bir hafta sonu i6in g6t6r6yorum."

Kollarını boynuma doluyor ve y6z6n6 bana bastırıyor.
"Sadece kollarında saklanmak istiyorum."

"İstediğin kadar saklan bebeğim," diye mırıldanıyorum.
G6zlerimi kapatarak ona olabildiğince sıkı sarılıyorum.

Birbirimizi teselli ederken zaman akıp gidiyor, sessizliği bozan sadece fısıltılarımız.

Bölüm 40

Liam

Duş aldıktan sonra Kiara yatağı tırmanıyor.

Kenara oturup Will'i aradım.

"Depo temiz ve Sicilyalıları mangalda pişirdik," diye yanıtlıyor.

"Güzel. Adamlarımız?"

"Morga götürüldü. Ailelere haber verilecek ve ben de ödemeleri yarın yapacağım."

Yorgun bir şekilde alnımı ovuşturarak, "Cenazelerin ne zaman olduğunu bilmek istiyorum," diyorum.

"Öğreneceğim."

"Her şey için teşekkürler."

"Ben de bunun için buradayım."

Görüşmeyi sonlandırıp cihazı komodinın üzerine bırakıyorum. Glock'umu elime alıyorum ve Kiara'nın görebileceğı şekilde dönerek, "Şarjör böyle değiştirilir" diyorum. Prosedürü uyguladım, sonra silahı ona uzattım. "Sen yap."

Yaklaşıyor ve silahı alıyor. İlk seferinde zorlanmasını izliyorum, sonra emrediyorum, "Tekrar."

Ona klipsi çıkarttırıyorum ve alıştığından emin olana kadar geri taktırıyorum. Ellerimi onun ellerine dolayarak derse devam ediyorum: "Bu emniyet. Eğer açıksa, silahı ateşleyemezsin. Bunu kapatırsan ateş edebilirsin."

"Tamam." Gözleri benimkilerle buluştu. "Beni atış derslerine götüreceksin mi?"

Başımı salladım. "Bu Cumartesi başlayacağız."

"Annemle öğle yemeği randevum var."

"Saat kaçta?"

"Sabah 11'de buluşuyoruz."

"Saat sekizde atış poligonuna gideceğiz."

Yüzüne bir gülümseme yayılıyor ama sonra soruyor: "Bana kızgın mısın?"

Glock'u yastığın altına sokup başımı sallıyorum. "Hayır, sadece büyük bir kayıptı." Elimi yanağına götürüp parmaklarımı yumuşak teninde gezdiriyorum. "Senin ateş hattında olman hayatımın on yılını aldı."

Kiara yaklaşıyor ve kollarını boynuma doluyor. Şakağıma bir öpücük konduruyor. "Seni yakaladım." Ağzımın kenarı kalktı.

"Teşekkürler, bebeğim."

Kiara kollarımdayken uzanıyorum, yüzümü saçlarına gömüyorum ve bir elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum.

Kokusu yavaşça ciğerlerimde sıkışıp kalan barutun içinden süzülüyor. Dokunuşu kederimi yatıştırıyor.

Yüzümü onunkine çeviriyorum, elimi aramızda gezdirirken dudaklarım onunkini ısıyor. Taytının kumaşının altından itiyorum ve amını örtüyorum.

Memnun bir inilti çıkararak, klitorisine masaj yapmaya başlarken onu sırtına doğru itiyorum, dilim ağzına giriyor.

Bu gece ona her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Onu ayırıyorum ve bir parmağımı klitorisinin üzerine sürüyorum, sonra sıcaklığının içine itiyorum. "Benim için her zaman çok ıslaksın," diye homurdanıyorum dişlerim alt dudağını çekmeden önce.

"Sadece senin için," diye mırıldanıyor, sözlerini arzu kaplıyor.

Kiara ellerini boynumun yanlarına götürüyor ve ben öpücüğün kontrolden çıkmasına izin verirken, avuç içleri göğsümde ve karın kaslarımda dolaşıyor.

Ağzını serbest bırakarak parmağımı daha derine soktum, elimi taytından çekip "Giysilerini çıkar" demeden önce boğazının sütununda ısıracı öpücükler bıraktım.

O tişörtünü çıkarırken ben de pantolonunu tutup bacaklarından aşağı çekiyorum. Kiara çıplak kalır kalmaz dişlerim göğüs uçlarına ziyafet çekiyor, dilim çakıl taşları gibi olana dek onları kamçılıyor. İnemeleri bana ağzımı ne kadar sevdiğini söylüyor.

Sadece bu kadın ve onun bana yaptıkları var.

Vücudunda aşağı doğru ilerleyerek kalçalarını tuttum ve onu benim için tamamen açtım. Gözlerim onun çıplak ve sikime hazır halini görüyor. Yüzümü bacaklarının arasına gömüyorum, uyarılmışlığını yalıyorum, eşsiz tadıyla ziyafet çekiyorum.

Kiara'nın kalçaları şilteden kalkıyor ve dudaklarından inilti ve soluklar dökülürken kendini ağzıma daha sert sürüyor.

"Liam," diye inliyor. "Tanrım, Liam!"

Kalçaları omuzlarıma sıkışınca ve vücudu sanki ona elektrik veriyormuşum gibi sarsılınca kadar onu yutuyorum.

Eşofman altımı çıkaracak sabrım olmadığından, kumaşı

aşağı itiyorum ve sikimi serbest bırakarak

kendimi onun açılışında. Ancak o zaman onunla tekrar göz göze geliyorum. Diğer elimle kalçasını sıkıca kavrayıp içine doğru sertçe iterek kendimi kabzasına kadar gömüyorum.

Zevk anlık, omurgamdan aşağıya zıplıyor, daha sert itmemi sağlıyor, pelvisimi onunkine sürtüyor.

Tanrım. İnanılmaz.

"Oh, Tanrım. Liam," diye nefes nefese kalıyor Kiara. "Çok iyi."

Dudaklarım yukarı kıvrılıyor ve sonra son santimine kadar çekip tekrar içine giriyorum, sıcaklığının beni nasıl sardığını seviyorum.

Bakışlarım hâlâ onunkilere kilitliyken, "Çok güzel amına koyayım," diye inliyorum. Derin bir nefes alıyorum, sonra hareket ediyorum, onu hızlı ve sert bir şekilde beceriyorum.

Kalp ağrımı ona akıtıyorum ve onun bedeninde teselli buluyorum.

Tenlerimizin birbirine çarpma sesleri ve onun benim için ne kadar ıslak olduğu havayı dolduruyor ve bu benim ona daha sert girmeme neden oluyor.

"Liam," diye inliyor, coşku yüz hatlarını kaplıyor. "Evet. Tanrım, evet."

Kiara'nın göğüslerinde ve karnında tüylerin diken diken oluşunu, meme uçlarının daha da sertleşmesini izliyorum.

Benimkini.

Benim itişler olmak Güçlü, benim
 ihtiyaç için kendi onun beni ezmesi.

Onu her yönden benim yapma ihtiyacım, beni daha sert ve daha hızlı hareket etmeye itiyor.

İşte böyle anlar yaşamaya ve ölmeye değer kılıyor.

Bölüm 41

Kiara

Dudaklarımdan muhtaç bir inilti döküldüğünde Liam'ın gözleri memnuniyetle parlıyor.

Bir kolunu başımın yanına dayayarak ağzını ağızıma sokuyor ve sanki bir saniye yavaşlarsa ölecekmiş gibi içime girmeye devam ediyor.

Bana sahip olma şekli beni çılgına çeviriyor, vücudumda mutlak bir hazzın karıncalanmasına neden oluyor.

Sadece Liam var.

Tırnaklarımı sırtında gezdiriyorum, ellerimi eşofmanının altına sokuyorum ve parmaklarımı kıkına sokuyorum, bana çarparken kaslarındaki gücü hissediyorum.

Gözlerimiz kilitli kalıyor ve ondan yayılan sahiplenme duygusu bana korunduğumu ve sevildiğimi hissettiriyor.

"Liam," diye fısıldıyorum nefes nefese, karnım yaklaşan orgazmla geriliyor. "Seni seviyorum."

Ağız benimkine çarpıyor ve söylediğim kelimeleri yutarak, ben onun altında titreyen bir karmaşa içinde patlayana kadar bana güç veriyor.

"Tanrım," diye iniliyor. "Boşaldığında etrafımda öyle sert kasılıyorsun ki."

Orgazm beni parçalara ayırırken, Liam'ın dağılmasını izliyorum. İçimde sarsılıyor, yüz hatları geriliyor, gözleri benimkileri yakıyor.

Yere yığılıyor, göğsü benimkine bastırıyor. Aynı havayı soluyarak nefes nefese kalıyoruz.

Zevk içimde kasılmaya devam ediyor ve onu inletiyor. "Boşalma şeklini seviyorum bebeğim. Sanki sana elektrik veriyorum." Ağzıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum."

Kolları beni sarıyor, içimde gömülü kalırken beni ona sıkıştırıyor. Vücudunun benimkini kaplamasının, beni tutuşunun ve asla bırakmayacağını söylemesinin tadını çıkarıyorum.

Ben sonsuza dek onunum.

Paylaştığımız samimiyetin tadını çıkardığımız uzun bir anın ardından Liam başını kaldırıyor ve gözleri tekrar benimkileri buluyor. "Hepsi benim."

"Hepsi senin," diye fısıldıyorum.

Seni bir daha asla bugün düştüğün duruma düşürmeyeceğim. Kendimi ve Liam'ı nasıl koruyacağımı öğrenmeliyim. Mafya liderinin ihtiyacı olan kadın olmalıyım.

Dudaklarında memnun bir gülümseme beliriyor ve benden ayrılmadan önce dudaklarıma sahiplenici bir öpücük konduruyor.

Kendimi itip yataktan kalkıyorum. Banyoya doğru yürüyüp hızlıca işimi hallediyorum.

Dışarı çıktığımda Liam'ı pencerenin önünde durmuş, şehre bakarken görüyorum. Ona doğru yürüyorum ve vücudu ile pencere arasındaki boşluğa sıkışıyorum.

Göğsüne yaslandığımda Liam kıkırdıyor, kolları önümü sarıyor. Başımı omzuna yaslayarak memnun bir iç geçiriyorum.

"Yüksekliği sevmediğim halde neden bir çatı katında yaşıadığımı sormuşunuz."

"Öyle mi?"

"Şehrime göz kulak olabilmek için." Derin bir nefes alırken göğsünün genişlediğini hissediyorum. "Böylece kendime ne için savaştığımı hatırlatabiliyorum. Korumam gereken şeyi."

"Bana silah kullanmayı öğrettikten sonra ilk aşkını korumana yardım edebilirim," diye mırıldandım.

"Hayır, bebeğim. Chicago benim kanımda var, ama sen benim ilk aşkımsın. Tek aşkımsın." Boynumun kenarına bir öpücük konduruyor, sonra bir elini karnımın üzerinde gezdiriyor. "Bana çocuk verecek misin?"

"İnşallah bir gün," diye kıkırdıyorum usulca, aramızdaki samimi duyguyu bozmak istemeyerek.

Bugün acı-tatlıydı. Bu ana ihtiyacım var.

Dudakları omzuma değiyor. "Evlen benimle, Kiara."

İçimde bir şok dalgası. Anında gülümsüyorum, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Bu bir soru mu yoksa emir mi?"

Liam beni kendisine doğru çeviriyor, gözleri bana duyduğu aşkla dolu. Çıplak dururken, aramızda kıyafet bile yokken, "Benimle evlenir misin Kiara?" diye soruyor.

Bu kadar kısa bir sürede tüm dünyamı değıştiren adamın sevgi dolu bakışlarına bakıyorum.

Bana kendini kanıtladı. Tekrar ve tekrar. Ondan daha iyi bir adam bulamayacağıma hiç şüphem yok.

Ve onu sev.

Tanrım, onu çok seviyorum.

Cehenneme gidip geldik ve Şimdi onunla sonsuza dek mutlu olmak istiyorum.

"Evet, Liam."

Gözlerini ağızıma indirdi. "Tekrar söyle."

"Evet, Liam. Seninle evleneceğim."

Ağızının kenarı memnun bir sırıtışla kalkıyor, sonra tek kelime etmeden gömme dolaba giriyor. Yaklaşıp, kasaya bir kod girmesini izliyorum. Bir klik sesiyle ağılıyor ve içeri uzanıyor.

Bana geri döndüğünde elindeki kutuya bakıyorum.

"Bu annemin ve ondan önce de büyükannemindi." Zümrüt yatağına yerleştirilmiş devasa bir elmasın bulunduğıu altın bir yüzük çıkararak içini ağılıyor. "Uyacağından emin değıilim." Sonra kıkırdıyor. "Gördüğünüz gibi, bunu pek planlamamıŐtım."

Dilim dışarı fırlıyor, midemde gergin bir enerji dönerken dudaklarımı ıslatıyor.

"Bana elini ver, bebeğim."

Sol elimi kaldırıyorum ve Liam yüzüğü parmağıma geçirdiğinde, göğsümde duygular kabarıyor. Neredeyse uyuyor. Muhtemelen sadece bir beden küçük ayarlanması gerekiyor.

Liam bir kaşını kaldırıyor. "Gördün mü, yüzük bile benim için yaratıldığını kabul ediyor."

Bir kolunu belime dolayarak beni vücuduna doğıru çekti. "Şimdi niŐanlımı ilk kez becereceğim."

Bir kahkaha attım. "Bu kulağı hoş geliyor, efendim."

Gözleri arzuyla parlıyor, sonra beni tekrar pencereye doğru itiyor. Popomdan tutarak beni kaldırıyor ve ben de bacaklarımı hızla onun etrafına sarıyorum.

Bunun onu çılgına çevireceğini bildiğimden, "Lütfen beni becerin efendim" diyorum. "Tanrım, Kiara," diye homurdanıyor, yukarı itmeden hemen önce, dolduruyor Her santimiyle beni. Gözleri benimkilere kilitleniyor, hakimiyeti onları parmağımdaki elmas gibi parlatıyor.

Bir eliyle popomu tutarken diğer elini cama dayıyor, sonra sert ve hızlı bir şekilde hareket etmeye başlıyor. Vücudum her hamlede cama doğru kayıyor.

Alnımız birbirine değerken, dudaklarımda onun nefesini hissediyorum.

Liam vücudumu ateşe veriyor, sadece ona odaklanmamı istiyor.

"Bana tekrar söyle," diye mırıldanıyor. "Beni ne kadar sevdiğini söyle."

"Tüm kalbimle," diye nefes alıyorum. "Tüm ruhumla." İçimde orgazm oluşmaya başladığında kollarım boynuna dolanıyor. "Tüm bedenimle." Yoğun zevk beni sular altında bırakırken bir çığlık atıyorum. "Seni seviyorum."

Bölüm 42

Liam

Devon ve Denise'i derinlere attım. Byrne Enterprises'ı yönetmek zorundalar, böylece Finn'le bu işi sonsuza dek halledebilir ve tüm depoları kontrol edebilirim.

Finn'den ve kalan Sicilyalılardan bir iz bulmak için tüm adamlarım şehri tarıyor.

Her biri ölecek.

Silahlarımızı sakladığımız depoda durmuş, Will ve ben yeterince silahımız olduğundan emin olmak için kontrol ediyoruz.

"Elimizde sağlam bir zula var," diye mırıldandı Will. "Adam başına iki makineli tüfek. Bir ton yangın bombası. Yeterince var."

Haklı, ama tekrar kontrol ediyorum. Rastgele silahları alıp, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için onları inceliyorum.

İşim bittiğinde Will bana sıkılmış gibi baktı. "İşin bitti mi?"

"Hiçbir şeyin ters gitmesini göze alamayız," diye mırıldandım. "Şerefsizin nerede saklandığını öğrenir öğrenmez saldırmamız gerek."

"Bunun gayet farkındayım." Will'e ters ters baktım.

Lanet olası gözlerini devirerek iç geçirdi. "Peki, tekrar kontrol etmek ister misin?"

Başımı salladım. "Cenaze törenlerinin ne zaman yapılacağını duydun mu?"

"Pazartesi. Tam hizmet için kalamayacaksınız."

"Sadece her birinde görünmek istiyorum. Bunu hak ediyorlar."

Kayıp omuzlarımdan yuvarlanırken derin bir nefes çekiyorum. Depodaki adamlara bakıyorum. Her birinin bir ailesi var. Onları özleyecek birileri. Yine de sadakatleri bana ait.

Will sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi öne çıkıp benimle göz göze geliyor. "Seni önemsediklerini biliyorlar Liam. Buradalar çünkü seni takip etmeyi seçtiler."

Başımı salladım.

Will başını öne eğiyor. "Collin bana ona sarıldığını söyledi."

Sessiz bir kıkırdama çıkardım. "Sadece o anda oldu. Çocuğun hayatta kalmasına sevindim."

"Ama sen bana sarılmıyorsun," diyor hoşnutsuz bir şekilde. Kaşlarım havaya kalkıyor. "Sarılmak mı istiyorsun?"

"Oh hayır. Kendini rahatsız hissetmeni istemem-"

Omzundan tutup kendime doğru çekiyorum. Vücudum geriliyor ve tanıdık duygular çarpıyor ama onları görmezden gelip en iyi arkadaşıma sarılıyorum.

Sadece bir iki saniyeliğine.

Uzaklaşırken, "Şimdi mutluyum." diye mırıldandım.

Pislik herif gözyaşlarını siler gibi yapıyor. "Hayatımın en mutlu anı. Bunu asla unutmayacağım."

"Siktir git."

Gölmeye başıyoruz ve bu göğsümdeki gerginliği biraz olsun azaltıyor.

"Hadi gidelim."

Will'le birlikte cipine doğru yürüyorum ve içine binerek bizi bir sonraki depoya doğru yönlendiriyor.

Bütün günü her şeyin yolunda olduğundan emin olarak geçiriyoruz ve adamlarımın her biriyle konuşmak için bir dakikamı ayırıyorum. Onların sadece asker değil aile olduklarını bilmelerini istiyorum.

Eve geldiğimde saat neredeyse on bir olmuştu. Çatı katına çıktığımda Kiara ve Declan'ı poker oynarken buluyorum.

"Ben geldim," diyorum.

Declan elindeki boktan kartlardan başını kaldırmıyor. "Geldiğini duydum."

"Bir saniye." Kiara gözlerini kartlarına diyor, sonra tüm fişlerini sehpanın ortasına itiyor. "Blöf yapıyorsun," diye homurdanıyor Declan. Gözlerini ona diyor, Elini göstermesi için onu korkutmaya çalışıyorum ama kadının poker suratını ifadesiz tutuyor.

Kanepenin arkasından dolanıyorum ve elini görünce bir kaşımı kaldırıyorum.

"Siktir, ben yokum." Declan elini masanın üzerine atar.

Kiara ayağa fırlar ve seksi kıcını sallayarak mutlu bir dans yapar. "Enayi." Kartlarını masaya bırakıyor, eli Declan'inkinden bile daha boktan.

Hemen bana kaşlarını çattı. "Etkilenmiş görünüyorsun!"

"Hayır, ikinizin de poker oynayamamanıza şaşırdım. hayatlarınızı kurtarın."

Kiara kanepenin etrafından dolanıyor ve kollarını belime dolayarak başını arkaya yatırıyor. "Seni ofiste özledim. Günün nasıl geçti?"

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Meşguldük ama çok şey yaptık."

Declan bana başıyla selam veriyor, sonra asansöre doğru yürüyor. Kapılar arkasından kapandığında Kiara'ya tekrar bakıyorum.

"Yemek yaptım. Senin için ısıtabilir miyim?" diye sorar.

Onu kollarımın arasına alıp başımı sallıyorum. "Sadece sana birkaç dakika sarılmak i s t i y o r u m . "

Yanağını göğsüme yaslıyor ve sonra soruyor: "Yarın sabah atış yapmaya gidecek miyiz?"

"Kesinlikle. Ne kadar çabuk silah kullanabilirsen, o kadar çabuk ruhum için huzur bulurum."

Gitmesine izin verdim ve mutfığa doğru yürürken, "Ben duş alacağım" dedim.

"Tamam. Yemeğin yanında ne içeceksin?"

Merdivenlere doğru yöneldim. "Sadece bir şişe su, bebeğim."

Duştan aceleyle çıkıyorum çünkü bu gece gerçekten enerjim yok, çabucak kurulanıp bir eşofman giyiyorum.

Merdivenlerden indiğimde Kiara bana sırtıyor. "Bir erkeğin üzerindeki gri eşofmanın bir kadın için porno olduğunu biliyor musun?"

"Öyle mi?" Kanepeye otururken kıkırdıyorum.

Kiara yaptığı bolonezli spagetti tabağını bana uzatıyor ve su şişesini sehpanın üzerine koyuyor.

"Evet, özellikle de adamda senin sahip olduğun o siktiğimin kasları varsa."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Sik-me-muscles?"

"Kalçalarındaki V. Aletine doğru giden bir ok gibi."

Sırıtmamı daha fazla tutamıyorum. "Sik ve yarak dediğinde çok tatlı oluyorsun."

Kartları ve fişleri topluyor, sonra da beni baştan çıkarıcı bir bakışla süzüyor. "Beni sikinle o kadar sert becermeni istiyorum ki yarın düz bir çizgide yürüyemeyeceğim."

Artık şirin değil. Tanrım.

Tabağı sehpanın üzerine koymak için öne doğru eğildim ama Kiara parmağını bana doğru salladı. "Hayır, tatlı yemeden önce yemeğini ye."

İnanmaz bir bakış attım. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun, kadın?"

Bir kahkaha patlattı. "Seninle bir anlaşma yapalım." "Bir duyayım."

"Aldığın her ısırık için bir parça giysi çıkaracağım."

"Anlaştık." Ağızma bir lokma attım.

Kiara hemen eğilir ve çorabını çıkarır.

Bu küçük oyun sütyeni ve külotuyla ayakta durana kadar devam ediyor ve artık canıma tak etti.

Tabağı yere bırakıp kalkıyorum. "Benim için ıslandın mı, bebeğim?" "Sırılsıklam," diye mırıldanıyor.

Elimi kalçalarının arasına sokuyorum ve uyarılmışlığının kanıtını hissederek sırtıyorum. "Güzel. Şimdi kanepeye doğru eğil ve sıkı tutun."

Bölüm 43

Kiara

Atış poligonunda bir kabinde dururken, Liam'ın göğsü sırtıma bastırıyor, kolları önüme geliyor ve ellerimi tutuyor.

"Dirseklerini kilitle," diye mırıldanıyor kulağımın dibinde ve tabii ki zihnim elimdeki işe odaklanmak yerine doğrudan çukura gidiyor.

"Tetiği çektiğinde, geri tepme seni vuracak ve geriye itecek. Sakın korkma."

Adamım arkamdayken namluyu hedefe doğrultuyorum.

"Tetiğe bas." Nefesi kulağımın üzerinde dolaşüyor, tüylerim diken diken oldu.

Şu anda odaklanmak çok zor.

Tetiği çekiyorum ve bir güç beni Liam'a çarptırıyor. Elleriyle kalçalarımı kavrayarak kendimi sabitlemememe yardım ediyor.

"Çok kolaymış gibi gösteriyorsun," diye homurdandım. "Hedefi vuramadım bile."

"Hedef için endişelenme. Önce silahın gücüne alış. Onu kolunun bir uzantısı gibi düşünmelisin." Kalçalarımıdaki tutuşu sıkılaşıyor. "Tekrar."

Bu sefer kendimi destekliyorum ve tetiği çekiyorum, Liam'a çarpmıyorum ama yerimi korumayı başarıyorum.

"Tekrar."

Her atışın titreşiminden ellerim karıncalanana kadar ateş etmeye devam ediyorum.

"Şarjörü doldur," diye emrediyor Liam.

Boş olanın çıkmasına izin veriyorum ve yeni bir şarjör takıyorum. Nişan aldığımda, Liam'ın eli popomdan aşağı iniyor ve bacaklarımın arasına kayıyor. Şortumun bittiği yerdeki deriyi okşamaya başlıyor.

"Konsantre olmaya çalışıyorum,"
diye mırıldandım. "Ateş et,
bebeğim."

Beni ovmaya başladığında tetiği çekiyorum. "Böyle yapmaya devam edersen kazayla birini öldüreceğim."

"Sen Olmaz. Sadece tutmak Ateş ediyorum."
Onun ses o düşük ve cehennem gibi
cazip.

Namluyu tekrar hizalıyorum, sonra Liam şortumun düğmelerini açıyor ve elini ön tarafa sokuyor.

Oh, Tanrım. Gerçekten birini öldüreceğim.

Parmaklarıyla bana masaj yapıyor. "Ateş et, Kiara." Bir parmağını içime iterken tetiği çekiyorum.

"İnsanlar görecektir," diye inliyorum.

"Umurumda değil. Sadece atışa odaklan."

"Sen beni parmaklarken mi?" *Oh, Tanrım.* "Delirdin mi sen?" "Eğer elime boşalmanı istiyorsam, elime boşalacaksın.

Elim." Klitorisimi çimdikleyerek neredeyse haykırmama neden oluyor. "Sakin ağlamaya kalkma. Çek şu lanet tetiği."

Hedefe ateş ediyorum, klitorisimi zevk çılgınlığına dönüştürürken nefeslerim hızlanıyor. "Liam," diye inliyorum.

Aletini b e l i m e sürtüyor. "Beni ne kadar sertleştirdiğini hisset. Silahımı tuttuğunu görmek

Seni sikimi emerken izlemek gibi. Çok tahrik edici. Vur, bebeğim."

Bir el daha ateş ediyorum, sonra parmaklarının üzerinde parçalanırken vücudum öne doğru kıvrılıyor.

Son zevk de içimde kasıldığında, gerçeklik tüm gücüyle geri dönüyor. Birinin görüp görmediğini kontrol etmek için etrafıma bakıyorum ve bize aval aval bakan birini bulamayınca rahatlamış bir iç çekiyorum.

Liam elini şortumdan çıkardı ve parmağını ağzıma götürerek, "Aç" diye emretti. Dudaklarım aralandı ve parmağını içeri itti. "Em, bebeğim."

Yüce İsa.

Uyarılmışlığımı tadarken dilim parmağının etrafında dönüyor. "Çok güzel," diye gürliyor sesi kulağımda.

Çekiyor

"Silahı ateşle." diye emrediyor.

Atış ve orgazm dersimden sonra annemle buluşmak için Navy Pier'e gidiyorum.

Dönme dolabın yanında buluşacağımızı söylemiştik, bu yüzden yakınlarda durup Declan'a bakıyorum. Depoda olanlar konusundan kaçıyorduk ve bu beni gerçekten rahatsız etmeye başlamıştı.

"Beni güvende tuttuğun için teşekkür ederim."

Declan bana bakıyor, sonra başını sallıyor. Derin bir nefes alıyor, gözleri tüm insanları tarıyor. "Yapamazsın

Seni hayatta tutmaya çalışırken benimle dövüşemezsin. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Ama Liam'ı terk etmek istemediğim için beni suçlayamazsın."

"Anladım."

"Peki, bu tekrar olduğunda ne yapacağız?"

Declan başını sallar. "Sen benim önceliğimsin Kiara. Seni yine omzumun üzerinden atacağım."

"Aşırı korumacı bir ağabey gibisin. Hiç öyle bir şeyim olmadı."

Ağzının köşesi kalkıyor. "Baş belası, küçük kardeşim. Hep bir tane istemişimdir."

Annem Rowan, Ian, Caleb ve Hudson'la birlikte bize doğru yürüyüp etrafını sardığında ikimiz de aptal gibi gülümsüyoruz.

Rowan, diğerlerinin geri çekildiği yerde annesinin yanına yapışıyor. "Selam tatlım," diye gülümsüyor annem.

Birbirimize sarılıyoruz ve onun tanıdık kokusundan derin bir nefes alıyorum. "Merhaba anne."

Geri çekildiğimizde şortuma baktı. "Bugün hava biraz serin. Sen üşümedin mi?"

"Üşüyor musun?" Rowan ona soruyor, ceketini çıkarmaya başlamış bile. Annem cevap vermeden önce ceketini onun omuzlarına yerleştiriyor.

Ona minnettar bir bakış atıyor. "Ne kadar şefkatli bir çocuk." Dikkatini tekrar bana çevirerek, "Hadi biraz kahve içelim." diyor.

İçeceklerimizi aldıktan sonra göle bakabileceğimiz bir yer buluyoruz. "Nasıl gidiyor? Hâlâ Liam'ın yanına mı taşıyorsun?"

Başımı sallayarak yüzüğü parmağımda döndürüyorum. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Olamaz, bir şey mi oldu?"

Ona videodan ve saldırıdan bahsetmeyeceğim. "Liam'ı seviyorum anne."

Kaşları yukarı kalkıyor. "Ama adamı o kadar uzun zamandır tanımıyorsun bile."

Omuz silkiyorum. "Onu seviyorum." Yavaş bir nefes alarak devam ediyorum: "İstediğim her şey ve daha fazlası onda var. Beni inanılmaz derecede mutlu ediyor."

Annem başını eğiyor, gözleri sözlerimdeki gerçeği arıyor. "Tek istediğim bu, tatlım. Sen mutluysan, ben de mutluyum."

Yüzümde bir gülümseme belirliyor. "Eee." Elimi kaldırarak yüzüğü görmesine izin verdim. "Evlenme teklif etti, ben de evet dedim."

"Yüce İsa," diye soluk soluğa kalıyor ve eliyle ağzını kapatıyor. Kocaman gözlerle parmağımdaki elmasa bakıyor, sonra bana bakıyor. "İstediğinin bu olduğuna emin misin? Böyle büyük bir bağlılığa hazır mısınız?"

"Öyleyim," diye kesin bir ifadeyle cevap veriyorum. "Hayatımın geri kalanını Liam'la geçirmek istiyorum."

"Ama tatlım. Her şey çok hızlı geliyor."

Annemin neden endişelendiğini anlıyorum, o yüzden açıklıyorum: "Çabuk olduğunu biliyorum. İlk başta çekincelerim vardı ama anne, beni güvende tutmak için her şeyi yapabilecek bir adam buldum."

beni sevmek, beni mutlu etmek için." Göle bakıyorum, sonra başımı sallıyorum. "Sanki her zaman benim bir parçammış gibi. Sanki onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi geliyor. Sanki sonunda evimdeyim."

Duygular annemin yüzünü kaplıyor, sonra bana uzanıyor. Sarılırken mırıldanıyor: "Ruh eşini bulduğun için mutluyum."

"Teşekkür ederim anne."

Haberler aradan çıktıktan sonra, annem bana muhafızlarının onu neredeyse ikinci anneleri olarak benimsediklerini anlatırken yakındaki stantlardan yiyecek atıştırarak bir saat geçiriyoruz. Annem ve çocukları gittikten sonra Declan son sosislisini de ağzına tıktırıyor. Telefonu çalmaya başlıyor ve cihazı çıkararak ağzı dolu bir şekilde cevap veriyor: "Declan." Waylon, Ezra ve Ryan'ın olduğu yere bakıyorum.

bekliyorum. "Bunu yapacağım... Tamam."

Cihazı cebine geri sokan Declan kolumu tutuyor. "Hadi eve gidelim de pokerde kışını tekmeleyeyim."

"Keşke," diye gülüyorum.

Bölüm 44

Liam

Kiara annesiyle öğle yemeğinin tadını çıkarırken, Will ve ben Luca'nın sevkiyatının yeni bir kamyonu aktarılmasını ve sınıra doğru yola çıkmasını sağlıyoruz.

Benim Telefonbaşlar çalıyor, ve
görmek Viktor'un "Liam." diye cevap
veriyorum.

"Az önce en sevdiğin kişi oldum."

Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Kıkırdayarak, "Duruma göre değişir." diyorum.

"Finn Damen Siloları'nda. Adamlarımdan biri onu oraya kadar takip etti. Tekrar ortadan kaybolmadan önce oraya git."

Sonunda.

"Sana borçluyum," diye nefes alıyorum, kalbim iki kez atıyor. "Biliyorum."

Arama bitiyor ve Will'e bakıyorum. "Herifi yakaladık."

Will'in kolu havaya kalkıyor ve yüksek bir ıslık çalarak adamlara işaret veriyor. "Ava çıkma zamanı çocuklar. Hazırlanın."

Sonunda.

Bugün o pislik ölecek.

Adamlarım silahları yüklediğimiz araçlara koşuyor ve ben SUV'a doğru yürürken hızla Declan'ın numarasını çeviriyorum.

"Declan," diye mırıldanıyor kulağıma.

"Finn'i bulduk. Kiara'nın öğrenmesine izin verme.
Endişelenmesini istemiyorum. Sadece bugün onu meşgul et."

"Bunu yapacağım," diye cevap verir. "Onu güvende tut, Declan." "Tamam."

Görüşmeyi sonlandırıyor ve Kiara için endişelenmeme gerek olmadığını bilerek arka koltuğa uzanıp zırhlı yeleği çıkarıyorum. Onu takıyorum, sonra silahlarımızın bulunduğu çantayı alıp yolcu koltuğuna tırmanıyorum. Will direksiyonun arkasına geçti, yüzünde bir sırıtiş vardı.

Çantayı açıp makineli tüfekleri ve şarjörleri çıkarırken, "Kahretsin, bugün uzun zamandır geliyordu," diye mırıldandım.

Will motoru çalıştırıyor ve hepimiz bir motor tugayı oluşturarak depodan çıkıp Damen Siloları'na doğru ilerliyoruz. Orası yıllardır terk edilmişti ama Finn gibi bir sıçanın oraya yerleşeceğine güveniyorduk.

Silolardan biraz uzakta duruyoruz, böylece Finn geldiğimizi görmüyor.

"Collin, izleyebileceğin bir yer bul," diye emrediyorum.

Çocuk, keskin nişancı tüfeğini sırtına asmış, bir tavşan gibi hareket ederek tarlayı hızla geçiyor.

Elimi Will'e uzatıyorum, o da bana şaşkınlıkla baktıktan sonra elimi sıkıyor. Onu daha yakına çekerek, omuzlarımız kardeşçe bir kucaklaşmada buluşuyor. "Bu iş bittiğinde seni tek parça halinde istiyorum."

"Sen de."

Onu bırakarak, ekibini arazinin sağ tarafından yaklaşılabilecekleri şekilde götürmesini izliyorum. Sol taraf suya bakıyor, bu yüzden ekibimin ve benim geçmemiz için sadece ön taraf kalıyor.

Güpegündüz.

Geceyi bekleyemem. Herifin parmaklarımın arasından kayıp gitmesini göze alamam.

Makineli tüfeğimi kaldırırken "Gidelim," diyorum.

Herkes kulaklık takıyor ve ağır silahlarla donatılmış durumda. Collin'in kaçmaya çalışan Sicilyalılarından herhangi birini indirebileceği iyi bir nokta bulduğunu umarak yavaşça girişe yaklaşıyoruz.

Burası yıkık dökük bir yer ama biraz korunaklı beton parçaları var. Binanın sol tarafına doğru ilerliyoruz ve hemen yanımızda su varken, gevşek tuğlaların ve molozların üzerinden dikkatlice ilerliyoruz. Çelik kapılardan birinde küçük bir kapak buldum.

Adamlara içeri girmelerini işaret ediyorum ve her biri eğilip açıklıktan geçerken onları izliyorum. Aşağı inerek fabrikanın içine yuvarlanıyorum, sonra çömelleme pozisyonuna geçiyorum, etrafı kolaçan ederken silahım hazır.

Duvarları grafitiler kaplıyor ve tavanda ışığın içeri sızmasını sağlayan delikler var.

Bakışlarım daire şeklinde duran bir grubu tarıyor. Kaybettikleri adamlar hakkında tartışıyor gibiler.

Sonra gözlerim Finn'e kilitleniyor. Yüzünde sıkılmış bir ifadeyle Sicilyalıları izliyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

Yakaladım seni, pislik.

"Hazır mısın?" Kulaklığa mırıldanıyorum, yaklaşan eylem yüzünden kalp atışlarım hızlanıyor.

Collin, *'Hazır,'* diye yanıtlıyor.

Will'in sesi kulaklıktan *'Yerinizi alın,' diye geliyor. 'Hepsini öldürmeyin. Bazılarını bana bırakın.*

Sessizce kıkırdıyorum, sonra da "Saldırın" emrini veriyorum.

Hızlı silah sesleri havayı dolduruyor, barut kokusu ciğerlerime doluyor. Sicilyalılardan oluşan grup farklı yönler dağılıyor, Finn arkaya doğru kaçıyor.

Kaçmaya çalışan Sicilyalıların bedenlerini delik deşik eden mermiler birbiri ardına uçarken makineli tüfeğim elimde titriyor.

Finn bir kapıya doğru koşuyor ve tam ben onun bulunduğu alana mermi sıkarken içeri süzülüyor.

Adamlarımla birlikte deponun derinliklerine doğru ilerliyoruz. Finn'in peşinden koşuyorum, vücudumdaki her sinir ucu ani hareketlere karşı tetikte. Graffitili duvarları taramaya devam ediyorum, yerdeki delikleri kontrol ediyorum, böylece birine basmıyorum.

Dışarı çık ve benimle yüzleş.

Duvarın arkasına saklanıp, "Will, bana bilgi ver" diye emrediyorum.

'Lanet olası bir tüneldeyim-' Kulaklıktan yüksek sesle silah sesleri geliyor, 'Lanet olası fareler. Burası lağım gibi kokuyor.'

Ağzımın kenarı kalkıyor ve hareket edebileceğimden emin olduktan sonra odaya dalıyorum.

Bir dizi eski merdiven görerek yukarı fırlıyorum ve Finn'i kırık bir duvar parçasının arkasında, büyük bir boşluğun yanında saklandığı yerde buluyorum.

Hiç düşünmeden ileri atıldım ve herifi yakalayıp ikimiz de boşluğa düştük.

Vücudumun sol tarafıyla sertçe yere vurdum.

Acı içimi titretiyor ama yuvarlanıp ayağa fırlıyorum. Finn ayağa kalkmaya çalışırken hâlâ başını sallıyordu. Üzerine atılarak onu tekrar yere yapıştırıyorum. Üzerine çömeliyorum ve çılgınca savurmaya başlıyorum, yumruğum defalarca yüzüne çarpıyor.

"Bu." *Punch*. "Bu." *Punch*. "Benim." *Çatlak*. "Lanet olsun." *Punch*.

"Dünya."

Geri çekilerek ayağa kalkıyorum, damarlarımda öfke kaynarken nefes nefese kalıyorum.

Finn inliyor, yan dönüyor ve kendini yukarı itiyor. Kıkırdarak biraz kan tükürüyor. "Git kendini becer, Liam."

"Bana ihanet ettin," diye sıkılmış dişlerimin arasından kelimeleri gıcırdatarak söylüyorum. Arkamdan Glock'umu çekip namluyu dizine doğrultuyorum ve tetiği çekiyorum.

Finn acı dolu bir çığlık atarak ellerini yaranın etrafına kenetliyor. "Siktir git."

"Kadınımı incittin." Diğer dizine bir el ateş ettim.

Yerde kıvranıyor, acıdan ağlıyor.

Bir adım daha yaklaştım. "Şehrimi tehdit ettin."

"Siktir git!" Ağzından tükürükler ve kanlar saçarak bağırıyor. "Sana mafyayı verdiği için şanslıydın ama bunu asla hak etmedin. Mafyayı büyük yapacak taşak sende yok."

Adamlarımın yaklaştığını duyuyorum, parmağım tetikte esniyor. Etrafımızda sağlam bir grup oluşturan askerlerime işaret ederek acı bir kıkırdama çıkarıyorum, "Bana sadıklar.

Onlar benim ailem." Silahı tekrar Finn'e doğrultuyorum. "Kiara evet dedi. Benimle evleniyor. Geleceğimi doğuracak."

Finn doğrulmaya çalışıyor, kanı yere ve altındaki kurumuş çimenlere bulaşıyor, sonra bana dudak büküyor. "Onun tadına ilk ben baktım."

Sikerim böyle işi.

Silahımı uzattım, adamlarımdan biri aldı. İleri atıldım, ayağım Finn'in çenesine değdi. Kafası geriye savruldu ve yere düşerken tekrar üzerine çömeldim. Sol elimle gömleğini kavriyorum ve onu yukarı çekip sağ yumruğumu burnuna indiriyorum. Onu tekrar yukarı çekiyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Ama onun iniltisini duymadın. Boşaldığını hissetmedin." Yumruğumu tekrar yüzüne indirdim, sonra tekrar yaklaştırdım. "Seni seviyorum dediğini duymadın."

Onu yere düşürüp yüzüne vurmaya başladım ve kelimeleri gıcırdatarak söyledim: "Ve sen. Asla. Asla. Will."

Bileğimde keskin bir acı hissedene ve Finn altımda kanlı bir karmaşadan başka bir şey olmayana kadar vurmaya devam ediyorum. Nefes nefese, varlığımın baş belasına bakıyorum. Gözleri sadece yarıktı, boş ve cansız bakıyordu.

"Cehennemde çürü," diye homurdanıyorum.

Ayağa kalkıp bir adım geri atıyorum. Etrafımda adamlarım ve ayaklarımın dibinde ölü düşmanım varken başımı kaldırıyorum ve Will'in gözlerini buluyorum.

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor, sonra bana başını sallıyor.

Tamamdır.

Bölüm 45

Kiara

Liam'ın mesajıma dönüp dönmediğini görmek için telefonumu kontrol ediyorum ama hiçbir şey yok. İçimi çekerek elimdeki kartlara kaşlarımı çatıyorum.

Berbatım. Poker nasıl oynanır diye Google'a bakmam lazım.

"Bin," diyor Declan sesinde zaferle.

Cipsleri aramızdaki yığının içine atıyor.

Gözlerim yüzünde, blöf yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyor.

Başımı eğiyorum ve iç çekiyormuş gibi yaparak fişlerin iki katını yığının içine atıyorum. "Ve sana bin arttırıyorum."

Gözleri yüzüme kayıyor, sol gözü seğiriyor.

Yakaladım.

Declan bana dik dik bakmaya çalışıyor ama ben bakışlarını tutuyorum. "Blöf yapıyorsun."

Omuz silkiyorum, sonra yığına başımı sallıyorum. "Bana paranı ver, enayi."

Asansörün kapıları açılıyor ve gözlerim fuayeye kayıyor. Ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve elimdeki kartları yere atarak ayağa fırlıyorum. Liam'a doğru koşarken şakağındaki kan, kıyafetlerinin dağınıklığı ve topallayarak yürümesi beni dehşete düşürüyor.

"Ne oldu?" Kolunu tutarken nefes nefese kalıyorum, diğer elim ve gözlerim vücudunda herhangi bir yara olup olmadığını araştırıyor.

"Sadece bir dalış yaptım," diye sırtıyor bana. "Ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun," diye çıkışıyorum. Elim bileğine doğru kayınca irkilerek benden uzaklaşıyor. "Liam?"

Bileğinin etrafındaki şişliğe, parmak eklemlerindeki kırık deriye bakıyorum. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda kaşlarım birbirine çarpıyor.

Sırtışı yüzünden gitmiyor. "Sadece burktum." Çenesini Declan'a doğru eğiyor.

"Her şey yolunda mı?" Declan ceketini silkerken soruyor.

"Evet. Bitti."

Kafam karışmış bir halde Declan'ın gidişini izliyorum, sonra bakışlarımı Liam'a çeviriyorum. "Ne bitti?"

Sağlam elini boynumun yanına götürüyor ve alnını alnıma bastırıyor. "Finn öldü."

Kelimeler içimi ürpertiyor, haberler o kadar sert çarpıyor ki bir adım geri sendeliyorum. Liam beni daha sıkı kavıyor ve başını eğerek, "Onu ben öldürdüm," diyor.

Finn öldü.

Dalga yine vuruyor, dudaklarım aralanıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Finn öldü.

Liam'ın ağzı şefkatli bir gülümsemeye dönüşüyor. "Seni bir daha asla incitmeyecek."

Ellerim ağzımı kapatmak için yavaşça kalkıyor. İçimi yoğun bir rahatlama kaplıyor, gözyaşlarım boğazıma doluyor.

Liam beni göğsüne doğru çekiyor ve gömleğini boyayan kan damlacıklarını fark ediyorum. Kollarım boynuna dolanıyor ve

kendimi ona doğru bastırdım.

"Bana acı çektiğini söyle" diye fısıldamadan önce haberi sindirmem birkaç dakikamı aldı.

"Kanlı bir şekilde öldü," diye yanıtlıyor Liam, sesi affetmez ve acımasız.

Geri çekilerek, Liam'ın sağ elini nazikçe tutuyorum. "Onu yendin mi?"

Başını sallayıp bana bakmak için başını eğiyor, ben de parmağımı usulca elinin arkasına sürüyorum.

Bitti artık.

"Chicago güvende," diye fısıldadım. Liam şehrini korudu.

"Ve sen," diye ekliyor.

Başımı kaldırıp tekrar gözleriyle buluşuyorum. "Ve ben."

Onu merdivenlerden çekerek yatak odamıza götürüyorum. "Yatağa otur." Liam dinliyor, ben banyoya giderken gözleri beni takip ediyor. Bir havluyu ıslatıp fazla suyunu sıkıyorum.

Odaya geri dönüp Liam'ın ayaklarının dibinde diz çöküyorum ve parmak eklemlerindeki kesikleri nazikçe temizlemeye başlıyorum.

"Sadece burkulduğundan emin misin?" Bileğindeki şişlikten hoşlanmadığım için soruyorum.

"Evet. Birkaç gün içinde iyileşir," diye mırıldanıyor, gözleri beni dikkatle izliyor.

Yıkılmamı bekliyor.

Elimi uzatıp şakağındaki kanı ve derisini kaplayan tozu temizliyorum.

"Peki ya adamların? Onlar iyi mi?" Ben soruyorum.

Liam başını sallar. "Kimseyi kaybetmedik."

Güzel.

Kalçalarımın üzerine oturarak ona bakıyorum.
"Yıkılmayacağım."

Gözleri yüzümü arıyor. "Her şey bitti, bebeğim."

Ellerimi dizlerinin üzerine koyuyorum ve yukarı doğru iterek ağzına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim."

Liam bir elini enseme doluyor ve beni olduğum yerde tutarak ağzını benimkine yapıştırıyor. Bu öpücük farklı. Dilinde bizim için aldığı intikamın tadını alıyorum. Dudaklarının benimkiler üzerindeki vahşiliğinde kalan öfkeyi hissediyorum.

Liam öpüşmeyi kestiğinde nefesim kesildi. Gözlerimiz kilitleniyor ve birbirimize bakıyoruz.

Bu adam.

O benim tüm

dünyam. Benim

koruyucu meleğim.

Yakışıklı yüz hatlarını içime çekiyorum, gerçekte olduğu kişiden gelen sertlik ona bir avantaj sağlıyor.

İntikam meleğim.

"Yemek mi?" Ben soruyorum.

Yüzüne bir gülümseme yayılır. "Evet, hadi sana biraz rahatlatıcı yiyecek alalım."

Bize ızgara peynirli sandviç ve domates çorbası yaptıktan sonra, Liam'ın yanına sokuldum ve buz torbasını

Bilek.

Rahatlamış bir nefes veriyor, sonra ağzı acımasız bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Ne?" Buz torbasını ayarlayarak soruyorum.

"Finn'in son anlarının tadını çıkarıyorum." Başını kanepenin arkasına yaslıyor. "Ve sonunda Sicilyalılardan kurtuldum."

Çenesine bir öpücük konduruyorum. "Benim belalı adamım."

Gülümsemesi şefkate dönüşüyor, gözleri sevgiyle doluyor. "Benim müstakbel karım." Parmaklarını büküyor. "Düğünü planlamalısın. Seninle evlenmek için fazla beklemeyeceğim."

Buz torbasını yere bırakarak elini yavaşça kucağına koyuyorum, sarımsamaya dikkat ediyorum. "Ne kadar zamanım var?"

Dudaklarında şakacı bir sırıtış belirliyor. "Bir ay çok mu erken?" Kaşlarım havaya kalktı. "Ciddi misin sen?"

"Kadın, elimde olsa seni Pazartesi günü mahkemeye sürüklerdim."

"Tamam o zaman." Masanın üzerindeki telefonuma uzanıp takvimi açıyorum. "Kasım... on iki mi?"

Liam takvimi kontrol ediyor, sonra başını sallıyor. "Benim için uygun." "Ne tür bir düğün?" Cihazı yere bırakıp soruyorum.

ve rahatlamak.

Sol elini kaldırıyor ve birkaç tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Saçını açmanı istiyorum."

"Tamam." Başka bir şey söylemeyince, "Bu kadar mı?" diye sordum. Katkıda bulunacak bir şeyin yok mu?"

"Ben ödeyeceğim, sen planla."

Kıkırdayarak başımı salladım. "Tamam, ama siyah bir düğün yaparsak kızma."

"Kesinlikle siyah değil. Beyaz giymeni istiyorum."

"Babam için yaptığımız ayinle aynı kilisede yapabilir miyiz?"

Başını salladı. "Bu hoşuma gider."

Daha da sokuluyorum ve başımı omzuna yaslayarak rahatlamış bir nefes daha veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Artık Finn yok.

Artık Sicilyalılar yok.

"Şimdi ne olacak?" "Ne demek istiyorsun?"

Çenemi omzuna yaslayarak hareket ediyorum. "Düşmanlarınla başa çıktın. Şimdi ne olacak?"

"İş. Yetiştirmem gereken bir sürü şey var." Burnumun ucuna bir öpücük konduruyor. "Ve balayımız için ayarlamalar yapmam gerekiyor."

Heyecan göğsümde canlanıyor. "Nereye?"

"Bali. Bence bayılırsın."

Ona sırtarak, "Bir daha düşündüm de, mahkeme işini Pazartesi günü yapalım" diye takıldım.

Başını sallıyor. "Koridorda yürümeni istiyorum."

Birden Liam'ın Finn'i öldürmesinin ailesinin hoşuna gitmeyeceği aklıma geliyor. Endişe alınımı kırıltırıyor. "Peki ya baban? Finn'i öldürdüğün için üzölmeyecek mi?"

Liam'ın yüz hatları gerginleşir. "Nasıl hissettiği gerçekten umurumda değil." Başını sallayarak ekliyor: "Onu evlatlıktan reddettim. "Onu evlatlıktan reddettim.

Sahip olduğum tek aile sen, adamlarım ve amcam." "Amcan düğüne gelecek mi?"

"Evet, Cillian orada olacak."

Birbirimize yakın olduğumuz için mutlu bir şekilde sessizliğe gömölüyoruz. Bir süre sonra Liam mırıldanıyor: "Sana verdiğim kredi kartını kullanmamışsın."

"Dürüst olmak gerekirse, bende olduğunu unutmuşum." Başımı arkaya eğip ona bakıyorum. "Geri mi istiyorsun?"

"Hayır, o sizin. Lütfen kullanın. Neye ihtiyacın varsa. Düğün için." Çatı katını işaret ediyor. "Ne istersen."

Tekrar doğruldum ve "Düğün için limit nedir?" diye sordum.

Liam başını çevirip bana bakıyor. "Sınır yok." Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Bana bir sınır koymalısın. Çiçeklere bin dolar harcayıp başımı belaya sokmak istemiyorum."

Ağız yavaşça sıcak bir sırıtışa dönüşüyor. "Bebeğim, ayda en az yüz bin dolar harcamazsan başın belaya girecek."

Miktar karşısında gözlerim açılıyor. Liam daha da yaklaşarak boğazıma bir öpücük konduruyor. "Çok fazla sorun var."

Beni kanepeye itmeye başladığında, "Bileğın" diye itiraz ediyorum.

"Seni becermem gereken vücut parçası değil."

Bölüm 46

Liam

Pazartesi sabahım Will yanımdayken her bir cenazeye katılmakla geçti.

Aile üyelerinin bizi fark etmemesi için her mezardan güvenli bir mesafede törenleri izliyoruz. Her cenazede, adamlarımın yas tutanların arasına dağıldığını görüyorum. Orada olduklarını bilmek beni rahatlatıyor.

Başımı Jimmy'nin mezarına doğru eğerek, "Bana bir dakika izin verin," diyorum.

Will, "Ben cipte bekleyeceğim," diye mırıldanıyor.

Bakımlı çimenlikte yürürken, Jimmy'nin ebedi istirahatgahına doğru ilerlerken mezar taşlarına göz atıyorum.

Mezarın önünde durdum ve bir iç çektim. "Hey, yaşlı adam. Umarım orada onlara cehennemi yaşıtıyorsundur." Çömelip koyu renkli mermer levhanın üzerindeki tozu temizliyorum. "Bunu ters yaptığım için özür dilerim ama Kiara'ya evlenme teklif ettim. Gerçekten onayınızı istiyorum." Onun adını okudum ve kalbimin derinliklerinde bir kayıp acısı hissettim. Kendi kelimelerim olmadığından, onun için bir kez daha çaldım. "Zil zurna sarhoş olmadan önce hep söylediğin bir İrlanda duası vardır." Derin bir nefes alıyorum. "Söz veriyorum, eğer çalarsam, bu onun kalbini çalmak için olacak. Eğer hile yaparsam, ölümü kandırmak için yapacağım, böylece onunla daha uzun süre kalabileceğim. Eğer kavga edersem, bu onu korumak için

olacak." Sonra kendiminkini ekliyorum

"Eğer ağlarsa, bu mutluluk gözyaşları olacak. Eğer acı çekiyorsa, bu çocuklarımızı doğurduğu için olacaktır." Boğazımı temizliyorum ve ceketimden bir çakı çıkararak açıyorum ve başparmağımı kesiyorum. Kan damlasını mezar taşına bastırarak, "Bu kan yeminini sana ediyorum, Jimmy" diyorum.

Ayağa kalkıp çakıyı bir kenara bıraktım. Bir süre daha mezara baktım, sonra dönüp cipe doğru yürüdüm.

Ofise döndüğümüzde, Kiara'yı resepsiyon bankosunun arkasında görünce göğsümdeki baskı hafifliyor.

Gözlerini bize doğru çeviriyor ve ben yaklaşırken yüzümü saf bir profesyonellik içinde tutuyorum. "Burada her şey yolunda mı Bayan Murphy?"

Gözlerinde şakacı bir ifade canlanır. "Evet, Bay Byrne." Will'e başıyla selam veriyor. "Bay Gillen."

Kıkırdıyor, sonra asansörlere yöneliyor. "Flört etmek için kendi kadınıma aramaya gidiyorum."

Kiara'nın gözleri sağ elime kaydı. "Bileğin nasıl?" "Daha iyiye gidiyor." Tezgâha yaslanıyorum ve yaklaşması için. Kiara ayağa kalkıyor ve ellerini masaya dayayarak bana doğru eğiliyor. "Daha yakına," diye mırıldanıyorum. Bir nefes mesafeye gelene kadar dediğimi yapıyor. Dudaklarımı yanağında gezdiriyorum. "Saat üçte. Ofisimde. Masamın üzerine yayılmanı istiyorum."

Nefesi benimde dolaşıyor. "Saat iki buçukta bir konferansın var."

"O zaman ben seni becerirken sessiz kalman gerekecek."

Ağzımı onunkine yaklaştırıyorum, dişlerimle ısırmadan önce dilim alt dudağının üzerinde geziniyor. "Saat üç yönünde."

Yüzümde bir sırıtışla uzaklaşırken Kiara'nın sandalyesine yığıldığını duyuyorum. "Evet, efendim."

Tanrım.

Asansör kapıları arkamdan kapandığında, aşağı uzanıyorum ve sikim gibi sertleşmiş sikimi ayarlıyorum.

Sadece bir saat, sonra onun bedenine gireceğim.

Kapılar açılıyor ve beni Will'in Denise'in masasında oturmuş, neredeyse ağzının suyu akarak kıza baktığı bir sahne karşılıyor.

Tıpkı bir dakika önce senin ağzının suyunun aktığı gibi.

Denise onun bacağına tokat atıyor. "Çekil." Sonra bana gülümsüyor. "İyi günler Bay Byrne." Mesaj listesini topluyor, Will'e daha hızlı hareket etmesi için kaşlarını çatıyor, sonra benimle ofisime doğru yürüyor. "Bayan Crowe panelleri değiştirmek istiyor. Tekrar. Bay Jaggard Çarşamba günü sizinle şantiyede buluşmak istiyor. Bay Morrow onu geri aramanı istiyor."

Ofisime girdiğinde beni saatlerce meşgul edecek bir listeyi gözden geçiriyor. Ondan mesaj kağıtlarını alıyorum ve iki gruba ayırıyorum. Bir demeti ona geri verip, "Devon bunlarla ilgilensin" diyorum.

Will'in Denise'in arkasında dolaştığını fark edince gözlerimi ona dikiyorum. "Seni binadan atmadan önce onun dikkatini dağıtmayı bırak."

"Beni çok seviyorsun," diyerek Denise'i işaret ediyor, "o da öyle."

Başını ona doğru çevirir. "Ben öyle bir şey demedim." Aceleyle ofisten çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Will kıkırdar, "Sadece an meselesi."

Ceketimi çıkarıp masamın arkasına otururken, "Zavallı kızın hiç şansı yok," diyorum. "Eminim yapacak işlerin vardır."

"Evet, evet."

Mesajları yaklaşıtıyorum ve üzerinde çalışmaya başlıyorum. Bayan Crowe ile yaptığım görüşme diğerlerinden daha uzun sürüyor çünkü kadın yeni torunu hakkında konuşmayı bırakmıyor. Sabırla dinliyor, gerektiğinde uygun yanıtları veriyorum.

Sonunda telefonu yere bırakıp sandalyemde arkama yaslanıyorum ve bir iç çekiyorum.

CEO'luğu devralması için başka birini işe almalıyım. Bu iş beni erken mezara götürecektir.

Kişisel telefonum çalmaya başlıyor ve cebimden çıkardığımda Viktor'un adının ekranda yanıp söndüğünü görüyorum.

"Liam."

"Nasıl geçti?" Duraksıyor, sonra ekliyor: "Hâlâ hayattasın, yani iyi geçmiş olmalı."

"Evet, Finn ve Sicilyalılar artık sorun olmaktan çıktılar."

"Güzel."

"Dur tahmin edeyim. İyiliğin karşılığını ne zaman ve nerede ödeyeceğimi bana bildireceksin."

"Doğru tahmin ettin."

"Bu bir anlaşma." Asla geri adım atmayacağım bir anlaşma.

Viktor'la konuştuktan kısa bir süre sonra konferans görüşmesi başladı. Tavana bakıyorum, Bay Jackson daha ucuz beton kullanmaktan bahsedip dururken zamanın daha hızlı geçmesini istiyorum. Şantiye müdürü geri adım atmıyor ve ben ortada kalıyorum.

"Daha ucuz beton, binanın uzun ömürlü olmayacağı anlamına gelir," diye mırıldandım. "Ben bir bok inşa etmiyorum Bay Jackson. Dwayne'i dinleyin. Adam neden bahsettiğini biliyor."

"Evet, ama para benim cebimden çıkıyor," dedi Mr. Jackson şikayet ediyor.

O zaman o lanet alışveriş merkezini inşa etme.

Dizüstü bilgisayarımdan saati kontrol ediyorum. Bu görüşmenin bitmesi için sabırsızlanıyorum.

Kiara nerede?

Tam o sırada ofisimin kapısı açıldı ve Kiara içeri girdi. Bana omuz silkerek yaklaştı.

Bir kalem alıp rastgele bir kâğıt parçasını yaklaşıtıyorum ve "**Soyun bebeğim**" yazıyorum.

Burnunu kıvırıyor ve telefonu işaret ediyor, Mr. Jackson ve Dwayne'in tartışmaları havayı dolduruyor.

Dwayne, "Ucuz betonla çalışmam," diyerek sözünü sakınmıyor.

Bay Jackson, "O zaman parasını siz ödeyin," diyor.

Ona kaşlarımı kaldırarak soyunmasını işaret ediyorum.

Gözlerini bana dikeyyor ama üstünü tutup başının üzerine çekiyor. Sonra pantolonunu çıkarıp dantelli sütyeni ve külotuyla yanımda duruyor.

Masamdaki her şeyi yolumdan çekiyorum ve
o.

Kiara telefona bir kez daha bakıyor.
Dudaklarında gergin bir gülümseme beliriyor ama masamın
kenarına oturup arkasına yaslanıyor.

"Güzel," diye övüyorum onu.

"İyi olan ne?" Bay Jackson soruyor. "Bununla ilgili hiçbir
şey iyi değil."

"Bazı şeyleri konuşarak hallediyorsunuz. Bu bir ilerleme."
Sandalyemi masaya yaklaştırdım ve Kiara'nın ayak
bileklerinden tutarak onu daha geniş açtım.

"Buna konuşmak mı diyorsun? Parayı ödeyen benim.
Müşteri benim. Daha ucuz beton istiyorum."

Daha yakına eğilerek ağzımı kalçasının üzerinde
gezdiriyorum. "Ve bu benim inşaat şirketim. Vasatın altında
bir alışveriş merkezi inşa ederek ismimin lekelenmesine izin
vermeyeceğim."

Külotunu tutarak, dantelini bacaklarından aşağıya doğru
sürüklüyorum. Gözlerim bacaklarının arasındaki vadiye
takılıyor. Elini uzatıp amına götürüyorum. Parmaklarını
hareket ettirerek kendini ovmasını sağlıyorum.

Kiara ne istediğimi anlamaya başlıyor, sırtı
kamburlaşıyor, orta parmağı içine batıyor.

Tanrım.

Kadınımın ziyafet çekmek istediğim için, "Bu toplantıyı
ilerletin," diyorum.

Parmakları daha hızlı hareket etmeye başlıyor, kalçaları
dönüyor.

Ayağa kalkıyorum ve yemin ederim, diğer eliyle göğsüne
masaj yaparken lanet bir porno yıldızı gibi görünüyor. Gözleri

Benimkinde alt dudağını dişlerinin arasına alarak baştan çıkarma tanrıçası gibi görünüyor.

Sonra lanet dudakları ayrılıyor, yüz hatları gerginleşmeye başlıyor.

Sikerim böyle işi.

Bir düğmeye basarak aramayı sonlandırıyorum. Kalçalarından tutup onu masanın kenarına çekiyorum. "Kendine dokunmayı seviyorsun, değil mi bebeğim?"

"Dokunuşunu daha çok seviyorum," diye inliyor, parmaklarını hâlâ kaygan sıcakta gezdiriyor.

Pantolonumun fermuarını açtım, sikim kadar sert horozumu çıkardım ve parmaklarını aramıza hapsederek ona çarptım. "Tanrım. Bir şeylere tutunsan iyi olur."

Kalçalarını sıkıca kavrayıp içine girmeye başladığımda Kiara'nın zamanı kalmadı.

Acımasız bir ihtiyaçla, her iki bedenimiz de coşkuyla ele geçirilene kadar yavaşlamıyorum.

Üzerine çöktüğümde gözlerimiz kilitleniyor. "Daha önce hiç kimseyle böyle bir bağ kurmamıştım. Seni becermek için elime geçen her fırsatı değerlendireceğim bebeğim." Ağzının içine nefes vererek ekliyorum, "Ve sonsuza dek beni tatmin etmeye yetmeyecek."

Her gün.

Hayatımızın geri kalanı
için. Bu kadın benim.

Epilog 1

Kiara

Gelinliğime baktığımda -korse tasarımı kristal süslemeler ve şeffaf paneller ve beyaz ipekten yapılmış uyluk hizasında yırtmaçlı etek- kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissediyorum.

Bugün Liam'la evleniyorum.

Keşke babam burada olsaydı da benimle koridorda yürüseydi. Eminim Liam'ın beni ne kadar çok sevdiğini görseydi, onaylardı.

"Cennetten bana gülümse baba," diye fısıldıyorum.

"Eminim öyledir," diyor annem arkamda dururken. Ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni kendisine doğru çevirerek duvağını düzeltiyor.

"Yüce İsa, bebeğim evleniyor," diyor, duyguları onu boğmakla tehdit ederken sesi zorlanıyor.

Boğazım düğümleniyor ve gözyaşlarımı tutabilmek için gözlerimi hızlıca kırıştırmak zorunda kalıyorum. "Beni ağlatma anne. Makyaj."

Denise bir kadeh şampanyayı yudumlarken, "Tekrar tamir ederim," diyor. "Ama kaderi kıskırtmayalım." Flütünü yere bırakıp buketimi alıyor ve bana getiriyor.

Çiçekleri ondan alıyorum ve derin bir nefes çekiyorum. "Tanrım, gerçekten oluyor."

"Daha derin nefes al," diye gülüyor Denise bana, sonra anneme bakıyor. "Sen de öyle. Bu gidişle ikiniz de bayılacaksınız."

Denise kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açarak Will'e, "O hazır," dedi. Arkasına bakıp bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Aşağıda görüşürüz."

Göğsümde kabaran duygularla sertçe yutkunuyorum, sonra annemin elini tutuyorum. Düğün, babamın cenazesini kaldırdığımız kilisede yapılacak. Bugün ona olabildiğince yakın olmak istedim.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda anneme bakıyorum. "Hazır mısın, tatlım?"

Başımı sallıyorum, ağızımdaki gülümseme titriyor.

"Sen?" "Olabileceğim kadar hazırım."

Ruelle'in 'I get to love you' şarkısının açılış notaları havayı doldurmaya başlar.

Ellerim annemin ellerinde, yavaşça merdivenleri iniyoruz. Aşağıya vardığımda başımı kaldırdığımda Liam'ın sanki yumruk yemiş gibi bir adım geri attığını görüyorum. Bir yumruğunu ağızına bastırıyor, başını sallıyor, yüz hatları hayretle geriliyor.

Oradaki benim adamım.

Kilisenin tavanını aşağı sarkan ampullerle süsledik. Onlardan parlayan sıcak ışık her şeyi büyülü gösteriyor. Sıraları beyaz zambaklar süslüyor, koridora beyaz bir halı serildi.

Annem yavaşça beni koridorda yürütüyor. Konukların hiçbirini görmüyorum. Sadece Liam'ı.

Ona duyduğum sevgiye engel olamayınca yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

Annem önümde durup duvağımı kaldırıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Umarım Liam'la birlikte bu dünyanın sunduğu tüm mutluluğu bulursun."

"Teşekkür ederim anne."

Liam'a sarılır ve ona bir şeyler fısıldar.

Sonunda gelip önümde durdu. Sağ gözünden kaçan yaş silme zahmetine girmiyor. "O kadar güzelsin ki acıtıyor."

Yukarı uzanıp parmağımın ucuyla gözyaşını yakalıyorum.

Yüzümüzü rahibe döndük, o da boğazını temizledikten sonra şöyle dedi: "Sevgili konuklar, bugün burada Liam Owen Byrne ve Kiara Murphy'nin kutsal birlikteliğini kutlamak için toplandık."

Törenin yarısını bile anlamadım, kalbim kanatlanmış gibi çırpınıyordu.

Liam'la yüzleşmek için döndüğümde, kalbim uçuşa geçiyor.

"Ben, Liam Owen Byrne, seni, Kiara Murphy'yi, bugünden itibaren, daha iyi, daha kötü, daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar sevmek ve beslemek üzere eşim olarak kabul ediyorum."

Aşkımız bizi hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceği güvenli bir kozaya sarıyor.

Sıra bana geldiğinde, "Ben, Kiara Murphy, seni, Liam Owen Byrne, bugünden itibaren, daha iyi, daha kötü, daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar sevmek ve beslemek üzere kocam olarak kabul ediyorum" diyorum.

Liam'ın ağızı yukarı kıvrılıyor, memnuniyet mavi gözlerinin etrafındaki çemberi karartıyor, sonra mırıldanıyor, "Benim."

Rahip bir kıkırdama çıkarır. "Evet, o senin. Sizi karı koca ilan ediyorum. K -"

Liam kollarını bana doluyor ve göğsüne doğru çekiliyorum, ağızı beni ilk öptüğündeki gibi aynı ağızla ağızımı alıyor.

Kilise ve tüm konuklar, sadece biz ve sonsuza dek sürecektir mutluluğumuz kalana dek ortadan kaybolur.

Liam

İki yıl sonra.

Telefonum masanın üzerinde titrediğinde bir yönetim kurulu toplantısının ortasındaydım. Ekranda Declan'ın adının yanıp söndüğünü görünce cihazı elime aldım. "Ne?"

"Hemen gelsen iyi olur!" diyor, sonra bağılıyor, "Hemen bir doktor çağırın, yoksa yemin ederim, Tanrı yardımcım olsun-"

"Hemşireyi tehdit etmeyi bırak," diye tersliyor Kiara. "Oh, Tanrım. Öleceğim."

"Ne oluyor lan?" Declan'ın dikkatini çekmek için bağıırken bir yandan da sandalyemden kalkıp toplantı odasından dışarı fırlıyorum.

"Kiara'nın kasılmaları var. Gelsen iyi olur. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bunun için eğitilmedim. Elimi kırıyorsun!"

"Bana bağıрма," diye bağılıyor Kiara, sonra da hırılıyor, "Sakin bırakayım deme."

"Onun lanet elini tut, Declan. Bırakırsan yemin ederim seni dizinden vururum," diye tehdit ediyorum onu, çünkü asansör için zamanım yok.

"Acele et patron. Acele et amına koyayım." Derin nefesler alıyor. "Tanrım, doktor nerede?"

"Hepiniz sakın olur musunuz?" Başka bir kadının sesini duyuyorum. "Hâlâ genişliyor. Bebeğin dışarı fırlamak üzere olduğuna yemin edebilirsin."

"Beni hoparlöre ver," diye emrediyorum. "Tamamdır, patron."

"Kiara? Bebeğim?"

"Bana neredeyse burada olduğunu söyle," diye ağlıyor.

"Neredeyse geldim. Beş dakika." SUV'a tırmanırken söylüyorum. Telefon Bluetooth'a bağlanıyor, böylece onu tutucuya koyabiliyorum. "Nefes egzersizlerini yapıyorsun, değil mi?"

"Tanrım, Liam, nefes alacak zamanım yok." İnlediğini duyuyorum, acı verici bir ses.

"Neredeyse geldim. Benimle nefes al." Gaz pedalını yere kadar itiyorum. "İçeri." Nefes alışını dinliyorum. "Dışarı." Nefesi kesiliyor, sonra tekrar inliyor.

Hemşire, "Henüz ıkınmayın," diyor. "Acıyor," diye hıçkırıyor Kiara.

"Acısı için ona bir şey verin!" Keskin bir dönüş yaparken bağııyorum, SUV'un kuyruğu savruluyor.

Tam o sırada, "Bayan Byrne, tam iki hafta erken geldiniz." diye duydum.

Adama, "Dr. Boyle, ağrısı için ona bir şeyler verin," dedim.

"Tam da epidural yapmak üzereydim," diyor, ses tonu rahatlatıcı.

Bir park yeri buldum ve telefonu kaptığım gibi hızla cipten çıktım. "Buradayım. Nereye gideceğim?"

"Seni almaya geliyorum patron," diyor Declan.

Aramayı sonlandırıyorum, cihazı cebime sokuyorum ve hastanenin girişine doğru koşuyorum.

O bölgede olacaklarını düşünerek doğumhaneye doğru ilerliyorum. Declan'ın yüzünde rahatlamış bir ifadeyle bana doğru koştuğunu görünce, "Nerede o?" diye soruyorum.

"Bu taraftan." Parmaklarını esnetiyor. "Çok iyi bir tutuşu var."

"Tabii ki, o benim karım," diye mırıldanıyorum, sonra nihayet odaya giriyorum, doğruca Kiara'ya gidip elini tutuyorum. Üzerine eğilerek nemli alnına bir öpücük konduruyorum.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve ben daha da yaklaşıp fısıldadım, "Bunu yapabilirsin bebeğim. Gerekirse elimi kır. Bunu yapabileceğini biliyorum. Tamam mı?"

"Sakın bırakma," diye inliyor.

Geri çekilip onunla gözlerimi kilitliyorum. "Asla." Hasta olacakmış gibi görünen Declan'a bakıyorum. "Git buradan ve annesini ara."

Odadan dışarı koşar, yeterince hızlı çıkamaz.

Dikkatimi tekrar Kiara'ya çevirerek, acı dalgaları vurdukça onu cesaretlendirmeye devam ediyorum ve bunu ondan alabilmenin bir yolu olmasını diliyorum.

Bir saat sonra Dr. Boyle karımın bacaklarının arasına yerleşti. Dişlerimi sıkıyorum ve Kiara'nın elini daha sıkı tutuyorum.

Onu öldüremezsin. İlk çocuğunu doğurması gerekiyor.

Dr. Boyle, Kiara'ya "İkınma ihtiyacı hissettiğinde devam et," diyor.

Parmakları benimkilerin etrafında bükülüyor, gözleri bana kilitleniyor. "Bunu yapabilirsin," diye onu tekrar cesaretlendiriyorum.

Telefonum cebimde titremeye başlıyor, ama onu görmezden geliyorum, tüm dikkatim karımda. Nefes almaya başlıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. Onu desteklemek için diğer elimi boynunun arkasına koyarak, "Hadi bebeğim, elimi bundan daha sıkı sıkabilirsin" diyorum.

Kaşlarını tehditkâr bir şekilde çatarak inlemeye başlıyor, iterken öne doğru kıvrılıyor. Ses düpedüz vahşi, sonra kırık bir çığlığa dönüşüyor.

Tanrım.

Daha yakına eğilerek tüm gücümü ona veriyorum, duygularım göğsümden taşıyor.

Kiara çocuğumuzu doğurmak için o kadar çok acı çekiyor ki. "Tanrım, hiç kimseye bu kadar saygı duymamıştım," diyorum.

düşüncelerini yüksek sesle. "Ve sen hiç bu kadar güzel olmamıştın."

Tekrar ağlıyor, parmakları benimkilerin etrafında bir mengene gibi sıkılıyor, itmek için ondan aldığı gücü hissetmemi sağlıyor.

"Çok güçlüsün bebeğim. Neredeyse vardın."

Kiara'nın yirmi dakikası daha var ve o sırada Dr. Boyle çocuğumuzu ondan çeker, Kiara ölü gibi görünür.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, endişe görüşümü bulanıklaştırıyor. "O iyi mi?" Korku sözlerimi karartırken soruyorum.

Dr. Boyle, "Oğlunuz sağlıklı bir çocuk," diye yanıtlıyor.

"Lanet karım iyi mi?" Kiara'nın bilinci gidip gelirken bağıriyorum.

"Evet, hayati göstergeleri iyi. Bir sonraki tur başlamadan önce dinleniyor. "

Başım ona doğru döndü. "Sonraki tur?"

"Doğum sonrası."

Tanrım.

Bebeğimiz ilk çığlığını atıyor ve anında Kiara'nın kafası ona doğru dönüyor. Elini benimkinden çekip kollarını uzattı. "Onu görmek istiyorum."

Dr. Boyle, "Sadece bir kez daha itin," diyor.

Son kasılma geldiğinde Kiara'nın kasılmayı itecek gücü kalmıyor ama yine de işi bitiriyor. "Lütfen... bana... bittiğini söyle," diye soluk soluğa kalıyor.

"Hepsi tamam," diye gülümsüyor Dr. Boyle ona. "Aferin anne."

Hemşire bebeğimizi bir battaniyeye sarıyor ve yanımıza getiriyor. Gözlerim Kiara'nın yüzü ile bebeğimiz arasında gidip geliyor, o an çok bunaltıcı. Kiara'nın yüzündeki şaşkınlığa, sonra da kucağındaki buruşuk küçük varlığa tanık olurken gözyaşlarım sessizce yüzümden aşağı süzülüyor.

Benim ailem.

"Bak," diye fısıldıyor, sesi duygusallıktan kısılmış, gözlerini çocuğumuzdan ayırmıyor. "Mükemmel değil mi?"

Onların üzerine eğilerek ağzımı Kiara'nın şakağına bastırıyorum. "Tıpkı senin kadar mükemmel. Beni baba yaptığın için teşekkür ederim."

Kiara hıçkırarak gülüyor. "Merhaba de, baba."

Başımı Kiara'ninkine yaslayarak güzel oğlumuza bakıyorum. "Merhaba James."

Telaşlı bir ses çıkarıyor. Kiara miyavlıyor ve ben... Karım ve oğlumun önünde şaşkınlık içinde duruyorum.

Hayatımın aşkları.

Epilog 2

Kiara

İki ay sonra.

James'in çığlığı çatı katında yankılanıyor.

İnleyerek bacağımı yataktan atıyor, kalkmak için güç toplamaya çalışıyorum.

Liam kalçamdan tutup beni yatağa geri çekiyor. "Kal, bebeğim. Ben hallederim."

"Sen en iyisisin," diye mırıldanıyorum. O ayağa kalkarken yatağın alçaldığını hissediyorum.

Gözlerimi zorla açarak, beşik için aldığımız gece lambasını yakmasını izliyorum. İçeri uzanarak bebeğimizi nazikçe kucağına alıyor ve göğsüne yaslıyor. "Oğlum aç mı?" James'i yatağa yatırıyor ve bezini kontrol ediyor. "Evet, kesinlikle aç."

Kendimi yastıklara yaslıyorum, sonra Liam ağlamaktan alnında kırmızı bir çizgi oluşan James'i kollarıma bırakıyor. Oğlumuz kucağımdayken Liam yatak odasından çıktı.

Gözlerimi kaşınma hissinden kurtarmak için birkaç kez göz kırpmıyorum, sonra James'in hevesle beni emmesine bakıyorum.

Tam susamıştım ki Liam elinde bir şişe suyla geri geldi. Kapağını açıp bana uzattı.

Ancak yarısını içtikten sonra kocama gülümsedim. "Git uyu. Ben hallederim."

"O doyana kadar bekleyeceğim." Yorganın altından uzanan Liam elini bacağımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, gözleri James'in üzerinde.

Saat sabahın üçü. İkimiz de yorgunluktan ölüyoruz. Yine de, ne kadar şanslıyım?

Yanımda dünyanın en iyi kocası oturuyor. Sağlıklı oğlumuz kollarımda. Bir sonraki uykumu ne zaman uyuyacağımdan başka endişem yok.

Hayat delicesine güzel.

James telaşlı sesler çıkarıyor ve Liam'ın dudakları anında yukarı kıvrılıyor, gözleri hayranlıkla doluyor.

James meme ucumu serbest bıraktığında, Liam onu benden alıyor ve ayağa kalkarak bir havlu alıyor ve oğlumuzun gazını hafifçe çıkarmadan önce omzuna koyuyor.

"Kıskanıyorum," diye mırıldanıyorum üzerimi örterken. "Onun geçirmesini nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

"Rub. Pat. Rub. Pat," diye dalga geçiyor Liam. James gürültülü bir ses çıkarıyor, sonra kalbimi eriten bir gurgling sesi çıkarıyor.

Liam onu beşik pozisyonuna getirip yavaşça sallıyor.

Birbirlerine tamamen aşık olan kocamı ve oğlumu görünce kalbim doluyor.

James uykuya daldığında, küçük elleri açık, dudakları ayırık, Liam alnına bir öpücük konduruyor. "Tatlı rüyalar, oğlum." Onu beşiğe yatırır, sonra ışığı kapatır.

Yastığıma sarılıyorum, ama Liam yatağa geri döndüğü anda kalçalarımı tutuyor ve

poposunu leğen kemiğine dayadı.

Sertliğini hissedince, "Uyu" diye mırıldandım.

Taytımı ve külotumu indiriyor. "Uyuyabilirsin. Bana aldırmayın."

İçime girerken iniltiye dönüşen bir kıkırdama çıkarıyorum. "Fikrimi değiştirdim. Sik beni."

Liam boynuma bir öpücük konduruyor, göğsünü sırtıma bastırıyor ve sonra soruyor: "Bir bebeğimiz daha ne zaman olacak?"

Vücudu sert itişlerle benimkini sarsıyor, konuşmayı imkânsız hale getiriyor. Orgazm olduğumda, çığlıklarımı yastığa bastırıyorum.

Liam içimde sarsılıyor, iniltisini bastırmak için dişleri omzuma batıyor.

Bir süre öylece durduktan sonra "Ne zaman?" diye sordu. "James katı gıdalara geçer geçmez."

Omzumu öpüyor, sonra da "Güzel" diye mırıldanıyor. İçimden çıktığında beni sırtüstü çeviriyor ve ağzıma bir öpücük konduruyor. Parmaklarıyla yanağımı okşayarak, "Seni seviyorum bebeğim," diye mırıldanıyor.

"Bir öpücük daha," diyorum şakacı bir şekilde, artık tamamen uyanmış bir halde.

Bu sefer ağzı benimkini aldığı anda, derinleştiriyor. Liam'ın tekrar içime girmesi uzun sürmüyor.

"Seni seviyorum," diye nefes alıyorum dudaklarına karşı.
Çok fazla.

Tam bu adamı zaten sevdiğimden daha fazla sevemeyeceğimi düşündüğüm anda, beni daha da derinden aşık edecek bir şey yapıyor.

"Benim," diye inliyor, benimle sevişirken kolları beni sıkıca göğsüne sarıyor.

Liam

İki yıl sonra.

"Liam, Lily'nin çantasını gördün mü?" Kiara yukarıdan sesleniyor.

Tam o sırada James oyuncak kutusunu ters çevirmeye karar verir ve oyuncaklar yere dökülür.

"Çocuk odasını kontrol ettiniz mi?" Oyuncakları toplamak için çömelerek bağıyorum.

"Burada olmaz."

James iki arabayı kaptığı gibi antreye koşar. "Yatak odamız mı?"

"Çoktan kontrol ettim. Orada değil."

Ayağa kalkarak merdivenlere doğru yürüyorum ve durup James'i kucaklıyorum. Onu omzuma atarak kahkahalar atıyor, ardından arabalarını sırtımda bir aşağı bir yukarı sürmeye devam ediyor.

Kiara'yı çocuk odasında, kucağında yeni doğan kızımız Lily ile buluyorum. Odaya göz gezdirdikten sonra beşiğin yanına yürüyüp çantayı alıyorum.

"Oops." Karım bana omuz silkti.

Ona şakacı bir bakış attım. "Eğer bir yılan olsaydı, zehrini emiyor olurdum."

"Hmm... sapıkça," diye dalga geçiyor benimle.

"Grammy'ye geç kalmak istemiyorum," dediğimde James'in kafası havaya kalktı.

Ellerini omuzlarıma koyuyor, arabalar içime giriyor. "Grammy'yi istiyorum."

Tara bize bebek bakıcılığı yapıyor, böylece biraz yalnız kalabiliyoruz. Lily'nin doğumundan beri ayda bir kez bize yardım ediyor, böylece birkaç saatliğine kendimize odaklanabiliyoruz.

İlk başlarda randevu gecelerimizi çocuklar için endişelenerek geçiriyorduk, ancak şimdi akşam yemeği için dışarı çıkma geleneğimiz var.

"Hadi gidelim," diyor Kiara, odadan çıkarken. "Canım balık tabağı çekti."

"Paylaşabiliriz," diyorum peşinden giderken.

"Wrrroom-wrroooooom." Arabalar diğer omzuma çarparken James'in tükürüğü boynuma çarpıyor ama artık umursamadığım bir noktadayım.

Kiara'nın sabah bulantıları ve bir ton bebek beziyle uğraştıktan sonra, biraz tükürük hiçbir şey değil.

Çatı katından çıkıyoruz ve asansör kapıları açıldığı anda James heyecanla "Declan!" diye bağıyor.

Oğlumu Declan'a veriyorum, o da sırtıyor. "Arabalarını sevdim, küçük adam."

"Dikkat edin," diye uyarıyor Kiara. "Son zamanlarda silah oldular." "Ben güçlüyüm."

Ben çantayı bagaja yerleştirirken Kiara Declan'ın çocukları araba koltuklarına yerleştirmesine yardım ediyor. Direksiyonun arkasına geçerek Kiara'nın arabaya binmesini bekliyorum ve Declan ile ekibinin ciplerine doluşmasını izliyorum.

Bizi bodrumdan çıkarırken Kiara'nın elini tutup tenine bir öpücük kondurduktan sonra bacağıma yerleştiriyorum.

"Grammy'yi istiyorum," diye
bağırıyor James. "On dakika,
oğlum," diye mırıldanıyorum.

Artık hayatımız bu. Çocuklar. Aile. Randevu geceleri. Gece yarısı çocuklardan biri uyanmadan önce seks. Mafyayı ve Byrne Girişimcilik'i yönetmek.

Kırmızı ışıktaki durdum, karıma baktım. "Seni seviyorum, bebeğim."

"Ve ben," diye kıkırdar James.

"Evet, babam seni ve Lily'yi de seviyor," diye gülüyorum.

Kiara eğiliyor ve çeneme hızlı bir öpücük konduruyor. "Ve seni seviyoruz."

Benimkiler. Hepsi.

Son.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

